

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Tractatus Secundus. Divus Josephus Filius Davidis Regis in Esse Natutali.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

nem agentem non procedere in illis quæ facit ad extra, nisi ad modum nostrum, dicimus consequenter productionem D. Iosephi opus esse adeo excellens & sublime, ut Deus in mente sua illius idæam præformaverit atque ut undequaque perfectum eum redderet, eo ferè modo se gessisse quo sapientissimus artifex qui non solet ad summi alicujus & excellentissimi operis executionem prius manum admove-

re quàm animum, atque adeo nonnisi prius maturè consideratis & perpensis illis omnibus in quibus est actus, id est quæ cōducere possunt ad operis suscepti perfectionem, selectis ex variis quæ occurrunt illis quæ aptiora sunt, ut illud omnibus numeris evadat absolutum: Deniq; tentatâ, prius quàm ad materiâ ex qua illud prænobile opus conficiendum est, arte suâ in aliâ minoris pretii & valoris materiâ: Et hoc de Proludiis,

TRACTATUS SECUNDUS.

Divus Iosephus Filius Davidis Regis in Esse Naturali.

CAPUT I.

Quomodo D. Iosephus Filius Davidis Regis.

I.

INCIPIMUS descendere in materiam in fronte hujus Partis præfixam post præmissâ ex necessitate illa quæ in præcedentibus prolusimus: Ordo enim rationis exigebat, ut prius agnosceremus quàm insigniter hoc præcellsum & prænobile gratiæ opus, à Supremo artifice Deo fuerit decretum & præordinatum. Deinde quàm accuratè delineatum, adumbratum & præfiguratum, in illis Sanctis qui illum præcesserunt; ac tum demum considerarem materiam ex qua illud idem opus compactum est, petram ex qua vir ille Sanctissimus excisus est, sanguinem ex quo concretus est, quod hic & sequentibus capitibus factum imus.

II.

Dico ergo fuit D. Iosephus verè & propriè Filius Davidis Regis, quemadmodum in argumento hujus capituli propositum, non immediatus sed mediatus, & remotus: Est de fide & manifesta res est ex Scriptura sacra, primò ex Luca c. 1. vers. 26. & 27. *Missus est Angelus Gabriel à Deo in Civitatem Galilee cui nomen Nazareth ad Virginem def-*

ponsatam viro cui nomen erat Ioseph de domo David. Secundò, ex Luca c. 2. in initio, ubi cum exisset Edictum à Cæsare Augusto ut describeretur universus orbis, & omnes irent ut profiterentur singuli in Civitatem suam, id est ubi erat caput familiarum, dicitur & Ioseph ascendisse à Galilea de Civitate Nazareth in Civitatem David quæ vocatur Bethleem, eo quod esset de domo & familia David.

III.

Unde D. Justinus martyr cognomento Philolophus orat. ad Antoninum Pium Imperatorem dixit audacter, *Christum natum in Bethleem ex descriptionibus census quæ sub Cyrino primo vestro in Indea Procuratore confectæ sunt intelligere potestis:* & Tertullianus lib. 4. contra Marcion. c. 7. *Censum, inquit Augusti; testem fidelissimum Dominice Nativitatis Romana Archivia custodiunt:* ut credibile sit hanc ob causam Deum voluisse hanc fieri descriptionem à Romanis, ut exinde fideles infidelibus efficaciter probare possent & Christum promissum in lege venisse, & in Bethleem natum conformiter prophetiis de illo, & Filium esse Davidis & Abrahæ.

IV.

Quod verò Justinus & Tertullianus dicunt de Christi Domini Nativitate, quod scilicet Tabulæ Romanæ illi attestentur, hoc quoque dicendum de D. Iosephi & Christi Domini familia, quod scilicet uterque sit de familia David.

Pro-

- V. Probatur tertio, ex Matthæi c. 1. vers. 20. *Eccè Angelus Domini apparuit ei in somnis dicens Ioseph Filii David noli timere accipere Mariam conjugem tuam:* in quæ verba potest inquiri quare in hac occasione D. Iosephum Angelus appellet Filium David, ad quod respondeo ex mente nostri Imperfecti in Matth. c. 1. circa finem & D. Paschasti lib. 2. in Matth. Cùm tunc impleretur promissio facta Davidi quod de ejus femine Christus erat nasciturus, vocans tunc cum Angelus Filium David in memoriam ei reduebat istam promissionem ut eum relevarer; quasi dicens, Ioseph quid turbaris? memento te esse Filium David: Memento Davidi promissum de ejus femine Messiam aliquando nasciturum. Cùm ergo in conjugem tua pro qua turbaris hoc quod natum est illud ipsum sit quod fuit Davidi promissum, vide quàm tu sis felix inter filios Davidis, utpotè cui ista tanta benedictio reservata est.
- VI. Probatur quarto, hac evidenti ratione, quia oportuit omninò ad tempus aliquod mysterium Christi & Divinæ Incarnationis ejus diabolum latere & homines: diabolus quidem quia si illud agnovisset utique scivisset Christum Dominum esse promissum humani generis Redemptorem, ac propterea tantùm abest ut mortem ejus (ex qua futura nostra salus) procurasset, quin potius è contra omnibus modis impedire studisset: homines verò, quia si apertè etiam id cognovissent, nec fortè illos quantumcumque sui immemores, & cujusvis attentati ca-paces tota malitia diaboli ad istud faciendus unquam impellere potuisset.
- VII. Quare consequenter necessarium fuit ut Christus ad tempus non appareret saltem evidenter nisi homo: quod non benè successisset, nisi ita venisset, ut ex apparentiis putaretur filius viri & mulieris ut cæteri homines: & propterea licet conceptus sit & natus ex Virgine quia Deus, nonnisi tamen de desponsatâ priùs Viro D. Iosepho, (quo demon derentus est & illusus) undè factum ut non sit existimatus nisi homo, qui non natus nisi de muliere cõjugatâ.
- VIII. Cùm ergò necesse fuerit, & ita voluerit Deus ut Christus, ad tempus ap-

pareret & reputaretur filius viri & mulieris ut cæteri homines, necesse quod fuit omninò ut D. Iosephus ex quo genitus esse putatus est, Lucæ cap. 3. vers. 23. ex eodem genere esset, ex quo Christus esse debebat, si enim ex alio & alio genere hic & ille descendisset, fuisset data Judæis occasio offensionis & petra scandali, fuissentque excusabiles, si Christo dicenti se Christum esse, vel aliis attestantibus ut Joanni Baptistæ, contradicente ejus nativitate ex alio genere quàm quo procedere debebat secundum Scripturas, non credidissent, umquæ propterea repudiassent: immò secus faciendo imprudenter fecissent, quandoquidem eis constitisset illum qui ab omnibus existimabatur ejus Pater (& cujus contrarium, tunc credere non poterant) non ex eo genere descendisse, ex quo Christus in Scripturis Sanctis prædictus erat descensus.

Ne verò quidquam ad certitudinem tantæ veritatis tanti que momenti desiderari posset, Sacri nostri Evangelistæ Matthæus & Lucas, eam etiam probatam nobis reliquerant, eodem prorsus modo, quo solet omnium descensus hominum probari, scilicet per genealogiam seu deductionem & iterum Progenitorum D. Iosephi, non solum naturalium sed etiam legalium, ut res esset clarior & manifestior.

Dices cum Laurentio Valla & Ambrosio Calepino in Dictionario quod hodie ab Authore suo nomen obtinuit Calepini, verbo *Pater*, sub hoc *Patris nomine* ad summum cõtinentur Progenitores proximiores, Pater, Avus, Abavus, Proavus, & Atavus, non autè Tritavus multò minùs remotiores, quia inquit cum dicimus patrum nostrorù memoria aliquid esse factum, non aliter ab omnibus intelligitur quàm de progenitoribus proxima ætate ante nostram, qualis non est illa Tritavi aut alia remotior: unde cõsequenter nec propriè loquendo aut David erit Pater D. Iosephi, aut D. Iosephus erit Filius Davidis.

Sed Respondeo nimis infirma est Laurentii Vallæ & Ambrosii Calepini ratio, ut deseramus autoritatem sacre Scripturæ, quæ Christum Dominum & D. Iosephum disertè vocat filios David,

IX.
X.
XI.

Synopsis

Magnificat
D.
Iosephi
et
Mariæ

quæ Judæos ab Abrahamo descendentes licet in gradu remotissimo appellat Abraham filios, quod quidem adeo firmum est & indubitatum, ut ex istis scripturis tanquam verissimâ ac certissimâ Regulâ, Theologi Scotus in 4. Sent. distinct. 50. quæst. unic. art. 2. noster Baccionius in 4. distinct. 38. quæst. unic. art. 2. ad fin. Noster idem Urbanus ab Ascensione Theolog. suæ Moral. tract. 3. tit. 15. c. 5. & alii sine numero Theologi docuerint esse perpetuum impedimentum contrahendi matrimonii inter ascendentes & descendentes tam de jure gentium quam de jure divino & honestatis naturalis. Ita ut etiam antiquissimi Jurisconsulti negarint in eâ lineâ rectâ ascendentium & descendantium ullum consistere posse matrimonium. Ita Caius ff. de ritu nuptiarum 53. ubi sic ait: *Nuptiæ consistere non possunt inter eas personas que in numero parentum liberorumve siue proximi siue ulterioris gradus sint usque ad infinitum*, & Instit. §. ergo de Nuptiis. *Nuptiæ cum quacumque personâ in infinitum in lineâ rectâ, contrariæ appellantur nefariæ & incestuæ.*

XII. Et licet contrarium hujus ultimi id est quoad nuptias contrahendas doceat noster Corneio tomo 2. in 3. part. D. Thomæ tract. 6. de impedim. matrim. disp. 7. dub. 12. conclus. 2. & alii ab eo ibi citati, ratio tamen pro oppositâ sententiâ, quod nimirum inter illos perpetuum sit impedimentum est efficax & manifesta, ne scilicet fiat subditus per matrimonium, qui est superior per naturam vel è contra.

XIII. Sed quidquid sit tandem de hoc impedimento, non tamen negant Corneio vel alii ab eo citati intercedere inter illos ascendentes & descendentes, rationem Principii & Principiati quod hic intendimus. Quare rectè & verè etiam in opinione nostri Corneio & cum eo opinantium, D. Josephus descendens ex Davide rege per lineam rectam, rectè dicitur filius ejusdem Davidis.

XIV. Deinde cur quæso consanguinitas lineæ rectæ potius clauderetur in sexto gradu quam vel in septimo suprâ, vel in quinto infrâ? Secundò, quomodo potest hoc esse verum quod putant Calepinus & Laurentius Valla, cum etiam

in liacâ collateralis olim impedimentum matrimonii extenderetur usque ad septimum gradum? Tertio, tandem ad rationem Vallæ & Calepini respondeo, cum dicitur aliquid actum esse de Patrum nostrorum memoriâ id non posse extendi ad omnes ascendentes seu positos in lineâ rectâ in infinitum, quia tunc sermo intelligitur de Patribus illis à quibus res illa à nobis ultimò accipi potuit, & à quibus hi ultimò accipere potuerunt, itaut non ulterius progredi permittatur: hac autem ratione quæ dicuntur acta de Patrum nostrorum memoriâ non extenditur ultra quintum aut sextum gradum ascendentium in lineâ rectâ: sed aliud est longè rem aliquam memoriâ Patrum non excedere, aliud eorum non excedere consanguinitatem: primum probat ratio Vallæ & Calepini, contra secundum stat Scriptura & ratio.

Non tantum fuit D. Josephus verè XV. Filius David origine & sanguine, sed fuit etiam fide & virtute, ut patebit ex dicendis per totum hoc Opus, quod quidem est excellentius & principalius, ut enim præclare noster Imperfectus in Matthæum cap. 3. ad illa verba D. Joannis Baptistæ ad Judæos, *Nolite dicere intra vos Patrem habemus Abraham*, id est, ut dicunt Judæi, Joann. cap. 8. vers. 32. *Semen Abraham sumus*. Et vers. 39. *Pater noster Abraham est*, cui scilicet à Deo promissio facta est in filiis & posteris suis complenda, *Nolite*, inquit Imperfectus, verba Baptistæ interpretans, *gloriarî dicentes, quia Patrem habemus Abraham, sed magis erubescite, quia filii ejus estis, & sanctitatis ejus non estis heredes: ipse enim suo testimonio se convincit quia de adulterio natus est, qui non similatur Patri.*

Quare D. Josephus verè undequaque XVI. Filius David, cum & ab eo carne descendat, & ab ejus moribus non discedat. Ex quo iterum respondetur ad quæstionem cur ab Angelo semper nuncupatus sit filius David D. Josephus, non verò filius Jacob, à quo tamè immediatè genitus, aut filius Heli, qui ex lege Deuteronomii genitus, quia nimirum David excelluit in virtute & sanctitate supra omnes ejus Progenitores, & ipse ut verus ejus filius & ab eo verè progenitus

tus omnem Davidis parentis virtutem referrebat.

XVII. Hinc D. Antoninus part. 4. Theol. rit. 5. cap. 8. Dicitur, inquit, Ioseph de domo David non tantum propter successi-
nem in genere, sed principaliter propter virtutum imitationem, quia tales proprie dicuntur esse de una domo, juxta illud Psalmi 67. vers. 7. *Qui habitare facit unius moris in domo.* Et D. Bernardus homil. 2. super *Missus est*: Verè ergò de domo David, inquit, verè ex regia stirpe descendit vir iste Ioseph, nobilis genere, mente nobilior, planè filius David, non degenerans à Patre suo David. Prorsus, inquam, filius David non tantum carne, sed fide, sed sanctitate, sed devotione.

XVIII. Sed pressius adhuc Rupertus lib. 1. in Matth. c. 1. ubi querit cur Deus Iosephum permiserit cadere in anxietatem ex viso utero suæ uxoris, & questioni satis facit. Hic, inquit Rupertus, *per cunctari libet, quare timorem ejusmodi Deus illi evenire permiserit? quare non prevenit? quare hunc ipsum Angelum, quem tandem missurus erat, non misit antea? tunc scilicet quando misit ad Virginem que ei desponsata erat: videlicet ut tentaretur, & manifestum fieret tam sanctis Angelis quam nobis hominibus de ipso quod esset Iustus, & talis qui dignè sic deberet appellari Ioseph filii David.* Hic etenim idem Pater ejus David maluit exulare quam uti desponsata erat: *Diligens amicum tuum & odio habebis inimicum tuum. Tradiderat in manu ejus Saul odientem & persequentem, & nuntiavit ei Abisat perfodiam eum lancè in terra semel, & secundo opus non erit. At ille, vivit Dominus, quia nisi Dominus percussisset eum, aut dies ejus venerit ut moriatur, aut in prælium descendens perierit: popitius sit mihi Dominus ne extendam manum meam in Christum Domini: Et post hæc surrexit David & abiit ad Achis Regem Geth, & habitavit cum Achis in Geth: quomodo iste Iustus Ioseph occultè dimittere eam voluit dimittere eam voluit quam habebat desponsatam, nisi proficisceretur in regionem longinquam sicut fecit ille David? Amplius autem ex eo filius David tam insigniter tali in re, tali in tempore dignus fuit appellari dicente Angelo, Ioseph filii David. Quia fidem habuit eandem quam habuit Pater ejus fidelis David: quippe qui*

prius inaudita credidit, videlicet quod ipsa qua conceperat Virgo esset secundum verba hæc ejusdem Angeli, Quod enim in eà natum est de Spiritu Sancto est, &c. Nam promissionis sive repromissionis, in qua credendo Pater Abraham justificatus & amicus Dei appellatus est consummatio est hic sermo Angeli quem in somnis accepit, & statim obedivit Deo credulus puella benevolus, eatenus Vir Iustus, exinde justissimus.

XIX. Neque aliter ferè fieri potuit quippe qui non tantum ex nobilissimo illo sanguine Davidico progenitus est, sed etiam ex defæcatisimo: Quomodo verò hoc? in eo scilicet quod Pater qui genuit eum Jacob scilicet filius Nathan Matthæi cap. 1. eum genuit, non concupiscentiæ languinem & carnem ad id inflammante, sed virtute hanc & illam coercente & refrigerante: processit enim ad ejus generationem ex Dei lege Deuteronomii cap. 25. præcipiente ut fratri suo Heli sine liberis demortuo suscitaret semen in ejus uxore superflite.

XX. Placet ergò mihi maximè hic quod de Viri Sancti formatione eleganter à modum pronuntiavit Boëtius lib. 4. de Consolat. Philosophiæ Profa 6. *Viri Sancti corpus virtutes adificarunt.* In quem enim melius hoc dictum quadrat quam in D. Iosephum nostrum, cuius formatio fuit ipsa Divinæ Legis observantia, & voluntatis Dei per præceptum significatæ executio? cum Pater qui eum genuit non processerit ad ipsius productionem ex suâ, sed ex Dei voluntate.

XXI. Non itaque caro seu concupiscentia proprie habuit locum in generatione hujus Sanctissimi Viri, sed Lex Dei. Quantum ergò Sanctus? Si ab Heli ad quem ex lege pertinuit genitus fuisset utique concupiscentia corpus D. Iosephi ædificasset, sed à Jacob fratre Heli defuncti ex præcepto legis genitus, lex certè corpus ipsius edificasse dicenda est: Divinitus ergò procuratum est ut ita D. Iosephus nasceretur, quatenus ex ipso etiam ortu ejus, patesceret Virum magnæ virtutis futurum qui tali modo nascebatur, ubi scilicet desinente lasciviâ concupiscentiæ carnalis constabat, quia nulla in conceptione ejus

D; causa

Synopsis

Magnificat
D.
Iosephus
RV
111

causa voluptatis, sed sola cogitata sit spiritu: lis gratia prolis.

XXII. Quare quod Menæus Græcus de Sancto dixit Gregorio Nanzianeno. *Si statua ex singulis cunctisq; virtutibus humanâ effigie formanda esset talem fuisse Gregorium scito.* Idem ego fortiori que jure dico de Divo nostro Iosepho. Si statua virtutis formanda est, si virtus ipsa coloribus depingenda est, pingatur D. Iosephus, vel è contra si D. Iosephi forma delineanda est, virtus exprimatur: Detur Sanctissimo Viro frons modestiæ, dentur mansuetudinis oculi, genæ verecundi pudoris, prudentiæ labia, os temperantiæ, liberalitatis ac justitiæ manus, pedes fortitudinis & diligentis, pectus denique charitatis.

XXIII. Sed si talis forma exterior, quid dicemus de animâ seu spiritu inquilino? de hoc fulissimè per totum hoc opus: hoc tantum anticipando præmitto. Quod adulatoriè & mendaciter aut certè hyperbolicè de Alipio jactabat Ennapius in Jamblich. *Alipius fuit totus anima.* Verissimè asserendum de viro illo Sanctissimo de quo mihi hic est sermo, *D. Iosephus totus fuit anima:* ejus enim cogitatio nihil spectabat quod esset carnis, ejus affectus & amor nihil respirabat quod esset carnis: immò nec sensus corpori licet immerfus quidquam sapiebat quod esset carnis, *Erat enim totus anima.*

XXIV. Audeam ergo hic antiquum proferre Theologiæ Rabbiniæ figmentum, quia rei nostræ mysterium videtur continere. Dicunt illi animas hominum scintillas esse ab illo infinito decidas splendore, qui de Dei vultu promicat: Corpora verò ex nivium thesauro, qui sub scabello seu throni ejus subsellio reconditur, educi.

XXV. Quidquid sit de illâ Theologiâ, fictitia sit an Symbolica? Non litigo: quis tamen non diceret divina illa materialia in sancti formationem Iosephi feliciter coaluisse? Illum que totum ex illis compositum fuisse?

XXVI. Enimverò quid in nive spectandum? quod frigida sit & candida in summo. Et cum Divum cernimus Iosephum, ut infra exhibebitur, in ætate floridâ constitutum, cum puellâ omnium specio-

ssimâ diu noctuque cohabitantem, & cum illâ per totos triginta annos continuò conviventem, & continentem ita castè, ut ne vel minimùm carnis passus sit ne dicam æstum, sed nec motum, quid dicemus? Nonnè carnem illius niveam fuisse? O quanta frigiditas! sed ò quantus candor! ò quanta puritas! hæc pro ejus corpore.

Cum verò eum in tot occasionebus adeoque urgentibus, quas in decursu hujus operis videbimus, in quibus temperatissimus quisque concitaretur, tam tranquillum, tam moderatum, tam pacatum conspicimus, an dicemus illius animam aliud quàm æterni luminis è facie Dei promicantis esse scintillam? ut verè ac verissimè si quis ullus de se Divus potuerit dicere Iosephus illud psalm. 4. v. 7. Signatum est super nos lumen vultus tui Domine, dedisti letitiam in corde meo.

Ceterum cum titulum hujus capituli, *Ioseph filius Davidis Regis*, non significat D. Iosephi Patrem immediatum, ut pater, sed mediatum tantum & remotum, cumque valde distitum, ut constat ex ejus genealogiâ, Matth. c. 1. cogimur antequam ad ejus Patrem immediatum veniamus, ejus progenitores repetere.

CAPUT II.

De Progenitoribus & Genealogia D. Iosephi.

UASTIO hæc una est è difficilioribus totius Evangelii, & quæ omnes fatigavit ejus Interpretes, nosque hic diutius quàm vellemus detinebit. Sed nostrum & illorum in hoc laborem damnatus damnat Lutherus apud Patrem Canisium lib. 1. de Deipara c. 3. & damnatum censet 1. ad Timoth. c. 1. ubi sic Timotheo Apostolus, *Rogavi te ut maneres Ephesi, cum irem in Macedoniam, & ut denunciares quibusdam ne intenderent fabulis & genealogiis interminatis, quæ quaestiones præstant, magis quàm adificationem Dei quæ est in fide.* Item ad Tit. c. 3. v. 9. his verbis: *Sententias quaestiones & Genealogias, & contentiones & pugnas legis devota, sunt*

sunt enim inutiles & vana.

I I. Sed propius ad rem, nonne ignobilia mundi elegit Deus eodem Apostolo teste, 1. Cor. 1. c. vers. 28. & contemptibilia & ea quæ non sunt, (scilicet in oculis superborum) ut ea quæ sunt, scilicet eosdem superbos qui seipfos demittantur destrueret, ut non gloriatur omnis caro in conspectu Dei? Quid ergo est quod Christianus Encomiastes in Sancto cujus Magnalia evicere suscipit, Progenitores ejus à quibus carnalem traxit originem attendit, & in illis aut recensendis, aut asserendis & probandis, temporis jacturam simul & laboris ac verborum facit?

III. Certè D. Augustinus in illud psalm. 28. Conteret Dominus Cedros Libani, nullam aliam apud Deum nobilitatem esse præter virtutem eò concludit, quod Principes Ecclesiæ suæ ac ejus Fundatores non alios elegerit quàm pauperes, mundo ignobiles, idiotas & contemptos. Unde oprimè D. Hieronymus ad Celantiam. *Nescit Religio nostræ personas accipere, nec conditiones hominum sed animos inspicit singulorum, servum & nobilem de moribus pronunciat: sola apud Deum libertas est non servare peccatis, summa nobilitas clarum esse virtutibus.*

IV. Quin etiam Apuleius apud Cornel. à Lapide in c. 2. epist. S. Jacobi: *Laudas, inquit, aliquem quia generosus est, parentes ejus laudas non ipsum: si autem quia dives, fortuna hoc debetur: si verò eum laudas quia bonis moribus sit, tunc ipsum virum laudas non aliena.* Et Lucan. in Pis.

Perit omnis in illo

Nobilitas, cujus laus est in origine solâ. Itaque explorandi homines, inquit, bat Bion ad Antiochum, non unde sed quales sint.

V. Unde patet quàm stulta sit hominum vanitas qui eo se meliores æstimant aliis & laudabiliores, quo plures ante se numerare possunt sine ulla intermissione Progenitores: *Omnibus enim nobis, inquit eleganter Seneca epist. 44. totidem ante nos sunt: nullius non origo ultra memoriam jacet, Plato ait neminem Regem non ex servis esse, neminem servum non ex Regibus: Omnia ista, inquit, longa varietas miscuit, & sursum deorsum fortuna*

na versavit. Quis ergo generosus? ad virtutem bene à natura compositus. Hoc unum est intuentum: alioqui si ad vesera revocas, nemo non inde est, ante quod nihil est. A primo mundi ortu usque ad hoc tempus perduxit nos ex splendidis sordidissq, alterna series. Non facit nobilem Atrium plenum fumosis imaginibus. Nemo in gloriam nostram vixit: nec quod ante nos fuit nostrum est. Animus facit nobilem, cui ex quacumq, conditione supra fortunam licet surgere.

Abfit ergò à Sipientibus, abfit à Christianis veri Dei servis putida temporum comparatio, apud quos Christus est novus homo, Adam vetus. *Qua enim, inquit Petrus Blefcensis epist. 3. tom. 12. part. 2. Bibliothecæ Magnæ Sanctorum Patrum, utilitas in veteri trunco si jam emarcuerit, si ab eo fructus commendabilis non processerit.* E contra si hominum ullis probro vertenda est aut objienda novitas, id maximè nobilibus inertibus faciendum ac vitiosis, qui sese ipsi, nihil boni agendo, aut etiam malè agendo non novos solum, sed novissimos hominum faciunt de primis.

VI. Ut porrò hoc per amplius & evidentius pateat, observandum communiter tria numerari nobilitatis fundamenta: sanguinem seu originem, arma, litteras: nam quartum quod ab opibus venit, & ab emptis per eas titulis, etiam, si Horatius dicat,

Et genus & virtus nisi cum re vilior algâ est.

nimis vile & abjectum existimant benè cordati, ut istis accenseatur.

VIII. Prima nobilitas est, quæ ab alto sanguine, & à Majoribus vetustis ac Generosis profluit ad posteros non degeneres. Secundam facit Armorum generosa tractatio, heroica facta pro Aris & Focis, pro Patriâ, pro Rege, pro Republica; Dignitates ac gradus militares, fortitudinis merito comparati, Tertia nascitur ex litteris, primisque Curiarum & Tribunalium subsellis eruditione occupatis, & æquitate illustratis.

IX. Sed inter omnes solet ab omnibus præferri prima: & meritò tum quia antiquior est & magis firma, tum quia hæc nobilitas Generis ut plurimum secum

Synopsis

Magnalia

D. Josephi

SV

X. *secum affert nobilitatem animi.*
 Verum enim verò quid iuvat sanguis Majorum, si absit virtus illorum? *Omnis, ut argutè Petrarchus lib. 1. de Remediis dialog. 16. propemodum sanguis est concolor, sicubi clarior est, id non nobilitas sed sanitas efficit.* Quis nobilior sanguis sanguine Christi, in quo omnium fundata est adoptio Christianorum, per quam non tantum nominamur filii Dei, sed & sumus, 1. Ioan. cap. 3. Certè hæc tanta est, ut D. Chrysostomus homil. 20. in Matthæum, ad illa verba, *Pater noster qui es in caelis*, ex Oratione Dominicâ hæc proferat. *Quid noxa de terrena ignobilitate metuendum est, quando caelesti omnes nobilitate conjungimur? & nullus alio amplius de illo honore possideat, neque locuples pauper, neque dominus seruo, neque iudex ministro, neque Rex milite, neque Philosophus barbaro, nec sapiens imperito? Cunctis enim atque eandem nobilitatem donavit Deus cum dignatus est omnium Pater vocari.*

XI. Hæc tamen Nobilitas licet tanta omnino vana est, nihil est, si suis actionibus nuda est. Hinc Psalm. 81. vers. 6. *Ego dixi Dii estis & filii Excelsi omnes, vos autem sicut homines moriemini.* Ubi Regius Propheta primò declarat hominis nobilitatem excelsam, in eo quod sit filius Dei. Secundò ostendit hujus nobilitatis licet tam excelsæ vanitatem & inutilitatem, si cum illa ut homines ignobiliter, non ut filii Dei vixerint. Idem ergo est ac si diceret Propheta, *Estis quidem filii Dei fateor, verum tamen quia non vivitis ut filii Dei, quod estis ex adoptione, sed ut homines terreni, quod estis ex creatione; non moriemini ut filii Dei, quos divini & felicior vita expectat, sed moriemini ut homines terreni, quorum omnia mors absorbet.*

XII. Vin amplius videre hujusce rei vanitatem? Magnum est homini esse filium Dei adoptione, sed infinite majus est esse ejus filium naturâ quod soli competit Christo, ratione suppositi divini. Sed Christus Dominus Ioann. cap. 10. vers. 37. ait. *Si non facio opera Patris mei nolite credere mihi.* Quare quid concludendum hinc nisi quod Sanctus Praecursor, Matth. cap. 3. vers. 9. *Ne velitis*

dicere intra vos Patrem habemus Abraham. Nolite, inquam dicere iste vel ille Patrem habet Davidem, Justinianum, Constantinum, &c. Ut enim pulchrè suo more noster Imperfectus in illum Matth. locum cap. 3. *Quid prodest ei quem sordidant mores generatio clara? aut quid nocet illi generatio vilis quem mores adornant? Ipse se vacuum ab omnibus bonis actibus ostendit qui gloriatur in Patribus.* *Quid profuit Cham quod filius fuit Noë? nonne separatus de medio filiorum, qui secundum carnem frater natus fuerat, secundum animam factus est servus? nec familia ejus sancta potuit defendere impios mores.* *Aut quid nocuit Abrahae quod Patrem habuit Thare luseorum Deorum cultorem? nonne separatus à genere suo positus est in caput fidelium, ut jam non diceretur filius peccatorum, sed Pater Sanctorum? Nec potuerunt gloriam ejus sordidare paterni errores.*

Prosequitur eadem eloquentiâ noster Imperfectus. *Aurum de terra nascitur, sed non est terra. Et aurum quidem eligitur, terra autem contemnitur: Et stannum de argento egreditur, sed non est argentum. Itaque argentum, colatum servatur; stannum autem foras expellitur. Melius est de contemptibili clarum fieri, quam de claro genere contemptibilem.* Hæc iste Sanctus Doctor.

XIII. Quibus addo quod noster Petrus Obladen Opere cui titulus *Filius Prodigus*, disc. 7. §. num. 3. in Proto-parentibus nostris Adamo & Evâ Deus non respexit originem, sed virtutem: Si quidem certum est Deum Adamum formasse ex limo terræ, dicente Scripturâ Genes. c. 2. vers. 3. *Formavit igitur Deus hominem de limo terræ*, qui tamen fuit primus Princeps & Caput totius humani generis. O sordidam materiam Prælati tam nobilis! Nobiliori ex materiâ foemina generata refertur, de ejus origine dictum est ibidem v. 21. & 22. *Immisit ergo Dominus Deus soporem in Adam, cumq; obdormisset tulit unum de costis ejus & replevit carnem pro ea, & edificavit Dominus Deus costam quam tulerat de Adam in mulierem.* Quis horum nobilior stemma habuit? Adam creatus est in Campo, Eva in Paradiso: ille ex limo fordido, hæc ex ossè candido: ille ut colonus operaretur

operaretur, hæc ut viventium esset Genitrix. Nunquid ergo huic assignanda erat Prælatūra? Divina tamen Sapientia, tam illustri Creaturæ dixit, *Sub viri potestate eris & ipse dominabitur tui.* Genes. cap. 3. vers. 16. O mirum Dei consilium quo formosæ & nobili creaturæ, sordidum & terrenum colonum præposuit: Cur istud? quoniam virtutes & qualitates pensavit non originem: quid proderat feminæ genitam esse de costâ vivente & solidâ, cum in facti contingentia esset fragilis in mēbris & volubilis in intellectu? Quid contulit in Paradiso flores inter & delicias instituta nativitas, si abjectum animum formoso tecto vestivit? Adam creatus in campo, intellectum formâ possidebat Angelicum, in terreo corpore, animum Regium sustentabat: quæ merita pensans distributor supremus supra sceminam viro contulit Prælaturam. Hæc noster Obladen ex ex D. Ambrosii Observatione lib. de Paradiso c. 4. ubi hæc habet, *Extra Paradisum vir factus est, mulier intra Paradisum, ut adverteres quod non loci, non generis nobilitate sed virute unusquisque sibi gloriam comparat.*

XV. Præterea quis nescit quod quemadmodum ex mari salso dulces fluunt fluvii, ita sæpissimè ex ignobilibus Parentibus nobiles oriuntur filii, & quod è contra ut ex fontibus purissimis & limpidissimis rivos videmus manare turbidissimos & cœnosissimos, ita ex clarissimis natalibus natos spurcissimos: Nam veluti aquæ fluviorum cursu, maris amittunt falsedinem, sic Parentum ignobilitatem filii gestis suis exuunt, & è contra sicut aquæ puri fontis fluxu sordes colligunt, sic nobilium nati vitii genus suum inquinant.

XVI. Denique ideò nobiles censentur illi qui parentes habuerunt qui virtute sua laudem & gloriam sibi comparaverunt, quia existimabantur futuri, vel esse tales quales ii à quibus sunt geniti: nobilitas ergo in præsumptione est, & in conjecturâ tantum habet fundamentum. Hinc sequitur in nullo habendum pretio, nec nobilem censendum eum quem manifestè videmus ignobiliter agere, ac moribus vilem esse, licet Progenitores habeat illustrissi-

mos, quia omnis conjectura & præsumptio cessat ubi adest rei evidentia: unde fit consequenter ut apud Deum nulla nobilitatis ratio habeatur: quia Deus non ex conjecturis judicat, qui omnia perspicit & usque ad fundum penetrat, & ideò sicut coram eo omnis conjectura cessat, sic & nobilitas quæ in eâ fundatur. Quare coram Deo ille solus nobilis est, qui revera, id est qui merito suo & virtutibus suis talis est. Propter quod fortè Angelus in somnis apprens Josepho Sancto eum compellens Filium David, non addit Regis, ut vocaverat Salomonem dicens: *David autem Rex genuit Salomonem ex eâ quæ fuit Uria,* ut innueret Regium titulum nihil esse, & quod virtus D. Josephi per se satis nobilitata, nullo Regio stemmate ad sui decorem & commendationem indigebat: ita noster Sylveira in Evangel. tom. 1. lib. 1. cap. 10. quæst. 13. n. 49. quod cum ita sit, cur ergo dum de D. Josephi magnalibus quæstio est, aliis immoramur quam ejus meritis & virtutibus recensendis?

Respondeo primò, tria generatim XVII. bona à nobilitate sanguinis quam dixi inter omnes primam, & de quâ hinc sermo, provenire: primò enim nobilitas sanguinis, ut à virtute prodiit ita in virtutem à quâ esse accepit, inclinatur. Et hinc est quod Nobiles videmus magis proclives ad magnanimitatem, fortitudinem, constantiam, sinceritatem, probitatem, justitiam, tolerantiam, sagacitatem, humanitatem, liberalitatem, quæ non parva sunt hominis ornamenta. Quare S. Ambrosius in c. 1. Lucae ubi de Parentibus & Majoribus D. Joannis Baptistæ ita loquitur. *Docet nos Scriptura Divina non solum mores in iis qui predicabiles sunt (qualis fuit D. Ioannes Baptista) sed etiam parentes oportere laudari: ut veluti transmissa immaculata puritatis hereditas in iis quos volumus laudare præcellat.* Secundò habet exemplum Majorum à quibus nobilitatem acceperunt, ut similia agant & quæ illi per quæ nobiles facti sunt: Propter quod D. Hieronymus aiebat, *Nil aliud video in nobilitate, nisi quod nobiles quadam necessitate constringantur, ne ab Antiquorum nobilitate degenerent.* Undè nobilibus qui ignobiliter vivunt

E

folet

Synopsis

Magnalibus

D.

Josephi

XVII

folet exprobari obijciendo illis suos Progenitores in quibus gloriantur. Sic Christus Judæis gloriantibus se esse filios Abrahamæ. *Si filii Abrahamæ estis*, inquit, *opera Abrahamæ facite*. Sic etiam Iphicrates Hermodio ignobilitatem, ut qui cerdonis filius esset, sibi impropertanti sic falsè retorsit. *Meum genus à me initium sumit, tuum autem in te desinit*. Ita ex Plutarcho Stobæus serm. 84. Tertio denique Nobilitas virtuti splendorem aspergit, & gratiam non mediocrem. Quemadmodum è contra *Genus deductum ab Illustribus Majoribus ignominiosis factis debonestare probrum est turpissimum*. Teste Philone Iudæo de Ioseph.

XVIII. Cùm ergò hoc genus laudis non defuerit D. Iosepho nostro, cur illud sileremus? quin immò dicamus quis mortalium illum in hac parte superavit? aut quem ille non est transgressus, qui Progenitores habuit primarios totius mundi, maximèque conspicuos à sanctitate, à dignitatibus, à religione, à scientiâ, ab heroicis factis pro Deo, pro Republicâ, pro universo orbe & omni humano genere patris? scilicet Patrem fidei nostræ Abraham, & Principes Patriarchas, Prophetas, Duces, & Reges, Isaac, Iudam, Iacob, Booz, Davidem, Salomonem, & cæteros quos longâ serie recenset Matthæus cap. 1. ex quorum generosissimo & defæcatisimo sanguine procreatus est, & ideò per omnia Magnus.

XIX. Sed quamvis hoc ita sit, indeque soleant alii non parùm laudari, non ideò tamen potissimum hic D. Iosephi gloriosam referimus Progeniem, quod illum ex hoc velimus magnum, quia ex illis descendit, aut etiam illorum mores imitatus est, sed quod ille ex iis descendens tantus evaserit, ut illorum merita longè supergressus illorum gloriæ & splendori cumulum & augmentum tantum addiderit, ut nulla illud assequi cogitatio, nulla lingua quantumvis diserta eloqui possit, ut ideò in ordine genealogiæ Christi Domini videatur positus ultimo loco, quasi in quem defluerint, & qui in se collegerit totum genus suum, & omnium Progenitorum suorum & Christi Domini merita, virtutes, fidem, sanctitatem, coaccervarit: eòque videtur respexisse

ante me Faber Stapulensis in cap. 1. Matthæi, ubi postquam animadvertit quod Matthæus volens Christi Domini genealogiam subducere, ejusque Progenitores recensere, hoc exequitur per D. Iosephum, ac sic quidem ut ab Abrahamo incipiat fidei Patre, & in D. Iosepho nostro desinat, sic infert: *Cùm Abraham ponitur generationum primus, & Ioseph ultimus; Abraham primus est in imo, & Ioseph ultimus in summo: nam ad Christum procedere & accedere, nõ est descendere sed ascendere, & id à carne ad spiritum, ab homine ad Deum.*

Respondeo secundò, ob aliud adhuc emolumentum quod obrigit D. Iosepho ex suis natalibus, Genealogiam referre convenit, & illud quidem præcipuum quod scilicet inde acceperit ut posset esse Sponsus Deiparæ & Pater Christi Domini: ex quo sine dubio longè major illi gloria accessit quàm ab Avis & Pro-avis: nam gloria quam ab Avis & Pro-avis accipere potuit modica fuit & temporalis. At illa quam à Christo Filio accepit summa est & æterna: Bona quæ à Pro-avis hæreditavit nulla nisi fortè aliquam indolem ad bonum: At à Christo Filio suo vera bona possedit, scilicet gloriâ singularissimam & præcipuam, & omnia quæ intuitu suæ electionis in Patrem Christi accepit.

XXI. Quod si jura simplicis & minoris cognationis ita asseruit & promovit Christus, ut constat in S. Joanne Baptistâ, de quo tam magnifica Scriptura, & ex illâ SS. Patres proferunt, in hujus Parentibus Zachariâ & Elizabethâ; & in aliis benè multis quos ex eadem cognatione suâ ad Sanctitatem, Apostolatam, & ad Sacros Magistratus evexit ut constat, in remotissimis etiam Israëlitis scilicet omnibus, pro quibus, quia inter illos ortus & Progenitoribus suis collateraliter illi conjuncti, maximè principaliter ac primariò se venisse protestatur frequenter in Scripturâ, & quibus utique plura contulisset nisi ipsi se charitate Patriæ abdicassent & indignos reddidissent, quid non contulit D. Iosepho cum quo illi tam stricta conjunctio? Nam non solum fuit Christi Consanguineus ut illi, utpotè ex eadem stirpe, ut constat ex hac Genealogiâ, ex eadem Parentelâ, ut patet ex matrimonio

monio cum sua Matre unica Parentum suorum herede, ut clarius patebit ex dicendis, sed etiam illius verè & stricto iure Pater, ut probabimus part. 2. tract. 2. Cum autem talis esse minimè potuisset si ex aliis Progenitoribus quàm Christus descendisset; idè illa probanda & ab errantium cavillis vindicanda.

XXII. Respondeo tertio ad Lutherum, Apostolum damnare tractationem genealogiarum quæ non præstant ædificationem Dei quæ est in fide, ut patet ex eisdem Apostoli verbis & contextu: non ergò tractationem hujus Genealogiæ, quæ est ipsamet Genealogia & descensus Christi Domini secundum carnem. Hæc consequentia est evidentissima & certissima, quia certissimum est fidem nostram huic veritati ut fundamento initiali inniti quod ipsius Author sit Messias, Patribus toties ante legem & sub lege repromissus. At ut ille sit Messias necessarium est, ut sit, & ostendatur esse ex Tribu Juda, & descendens ex eâ per Davidem, ad quem de Christo facta est repromissio quod ex ejus semine descensus esset, ut constat ex Scripturis. Cum ergò futuri essent vel qui negarent, vel qui in dubium revocarent an Christus ex Abraham & Davide esset progenitus; atque ad eò aut negarent, aut dubitarèt an esset Messias, ac propterea prætextum se habere putarent ut ejus Evangelio negarent assensum & fidem, oportuit omninò ut descensus ille demonstraretur & justificaretur, quod factum ab Evangelistis qui seriem Progenitorum Christi tam naturalium, quàm legalium eo sine tam studiosè subdixerunt.

XXIII. Quia verò utraque series ab utroque Evangelistâ Matthæo & Luca deducta, non leves offert scrupulos, atque ex unâ, Judei perfidi, Ethnici cæci, & hæretici maligni, argumenta contra illâ deprompserunt, & ex aliis Scripturæ locis adhuc alia ad utramque explodendam, quæ ipsi existimaverunt ineluctabilia, nunquid necessarium fuit descensum illum defendere, atque illum comprobando esse verissimum ac legitimum, eum ex sacrilegis ipsorum manibus eripere? Elegantissimè itaque Divus Anselmus lib. Cur Deus homo, cap. 2. *Sicut rectus ordo exigit quod pro-*

funda Christianæ fidei prius credamus, quàm presumamus ratione discutere, ita negligentia mihi videtur si postquam confirmati sumus in fide, non studemus quod credimus intelligere.

Præterea dico Apostolum damnare tractationem vanarum & interminatarum genealogiarum: sed si vanum esset Christi Domini quæ est ipsa D. Josephi, subductam ab Evangelistis genealogiam elucidare, nonne etiam vanum fuisset illam subduxisse? immò longè vanius, cum nihil profuerit, immò multum obfuerit subduxisse, si desint adversus contra dictores vindiciæ. Quippe cum ex subductione capiant fidei hostes non levia in specie argumenta, quibus ipsa, & quæ in eâ fundatur fides Messias pessum eat, nisi per sanam explicationem affusa illi ab eis caligo dispungatur.

Confirmatur hæc responsio, quia cum hæc Genealogia pars sit Evangelii, ac tanti momenti quanti mox ostendimus num. 22. Profectò ejusdem est cum toto Evangelio universaque Scripturæ conditionis: Quare faciunt pro hoc loco ea omnia quæ à Controversistis proferuntur contra Novatores pro totâ Scripturâ, ut sensum ejus non omnibus obvium ostendant, ac consequenter necessariam esse ejus explicationem ab iis dandam & accipiendam quos in Ecclesiâ suâ Doctores posuit Deus, cujus œconomia est res credendas inspergere dubitandi causis, ut trans obtutum nitens penetransque credulitas, non ignavâ victoriâ præmium referat.

Tandem nihil minùs velle Apostolum, quàm quod ipsam voluisse vult Lutherus. Res ipsa loquitur, damnat enim Apostolis solùm genealogiarum tractationem stultarum, seu quod eodem redit interminatarum, sive ut vertit D. Ambrosius *infinitarum*, id est in quibus non potest inveniri initium aut quidquam certi, idè quæ inutiles & vanas. Vide D. Chrysostomum, Oecumenium, Theophylactum, & alios Interpretes ad istum locum. Ergò non omnium genealogiarum absolutè, tanquam omnes sine ullo discrimine sint stultæ, inutiles & vanæ: hoc enim absurdum esset nimis, cum Scriptura frequentissima

frequentissima sit in recensendis magni nominis personarum genealogiis, ut videre est passim in libris Genesis, Judicum, Regum, Paralipomenon, Judith, &c.

XXVII. Potest etiam dici cum nostro Sylveira in Evangel. Tom. 1. lib. 1. cap. 2. quæst. 4. venerari, magnificere, & operose Genealogias attexere, propter elationem & vanam ostentationem damnat Apostolus. Genealogias investigare ad veritatem inveniendam, manifestandum & manutendum unius cujusque jus ad successionem ut fecere nostri Evangelistæ, res bona est, laudabilis & necessaria. Non ergo Theologo vertenda vitio, sed laudi, diligentia quæ tractat de castissimi Christi Patris virginei que Virginis viri Genealogiâ, etiam ut illa à Christi Genealogiâ abstrahere posset, quanto magis ergo ut nunc quando ipsam Christi Genealogiam exequitur?

XXVIII. Quin immo cum uterque Evangelista Matthæus & Lucas, vel potius Spiritus sanctus non aliter Christi Domini Genealogiam, quam per D. Josephum subducendam duxerint: Ethnici verò Judæi & hæretici præcipua quæ contra ipsam torquere solent tela ex iis quæ in ipsâ Divum tangunt Josephum petita sint; profecto perspicuum est partes nostras hic contra ipsos desiderari, atque hujus maxime loci esse, Sanctissimam illam Christi Domini Genealogiam illustrando defendere.

XXIX. Porro triplex est argumentorum genus quod Judæi (quorum unum se audivisse Romæ multos pervertentem refert D. Hieronymus in Epist. ad Titum c. 3.) Ethnici ut Celsus apud Origenem lib. 2. contra ipsum, & contra Julianum, apud S. P. nostrum Cyrillum Alexandrinum lib. 8. contra eundem. Hæretici maxime verò Manichæi, ut Faustus apud D. Augustinum lib. 3. contra ipsum & alibi, ex utraque Genealogiâ decerpserunt, quibus illam inextricabiliter implicatam obganniunt & consequenter exhibendam.

XXX. Primum sumitur ab impertinentia utriusque Evangelistæ qui cum Christi Genealogiam susceperint ex professo describendam, non illam attexuerint, sed D. Josephi ex quo non descendit

Christus. Secundum à dissonantia utriusque inter se in recensendis D. Josephi Patre immediato cæterisque sursum ascendendo ejus Progenitoribus. Tertium compingitur ex multis admixtis in eadem Genealogiâ quæ dissentunt ab aliis Scripturæ locis, ut necesse sit vel has esse falsas, vel illam vel utramque Genealogiam: De quibus in sequentibus sigillatim.

Sed hoc à SS. Patribus & Scripturæ Commentatoribus, jam usque ad nauseam actitatum est iniquis; fateor: verum hi in varias ac diversas abiecerint sententias maxime circa secundum argumenti genus quod est à dissonantia utriusque Evangelistæ inter se in assignando D. Josephi Patre immediato & hujus majoribus: sintque illæ sententiæ in tam variis libris dispersæ, quorum nullus forte omnes refert, eas hic recolligemus & examinabimus, eam quæ melioribus nititur rationibus eligemus, & si quid novi ad eam magis fulcendam occurrerit proferemus. Ergo sit

CAPUT III.

Satisfit primo argumento contra hanc Genealogiam ducto ab impertinentia Evangelistarum Matthæi & Lucæ in ea subducenda.

EVANGELISTARUM Matthæi & Lucæ in hoc casu ineptiam maxime verò Matthæi statim deprehendet (inquiunt adversarii) quisquis bene perceperit causam deducendæ hujus Genealogiæ. Porro hæc non alia fuit, nisi quia cum promissiones factæ Patribus, maxime verò Abraham & Davidi, de quibus pater ex Scripturâ, pollicerentur Messiam ab omnibus sæculis expectatum, ex eorundem Abraham & Davidis semine esse descendurum, omnino necessarium fuit, ut Christus Dominus probaretur esse Messias, ostendere ipsum non tantum ex Abraham, sed etiam ex Davide ortum ducere, quod quidem illi Evangelistæ susceperunt faciendum in suis Genealogiis, maxime verò Matthæus, quando

quandoquidem ipse statim ut illam ag-
greditur talem esse mentē suam aperiat
dicens verbis difertis, *Liber Generationis
IESU Christi filii David filii Abraham.*

II. At cum illi ibi Christi Domini se-
cundum carnem descensum, non per
Mariam, ex quā solā carnem illam
sumpsisse profiteamur, sed per D. Jo-
sephum Mariæ Conjugem, à quo non
sumpsit, deducant, quis non videt in-
quiunt quantum illi à proposito sibi
scopo aberrant? Cum enim Christus
ex D. Josepho carnem minimè sumperit,
ut etiam ipse Matthæus statim post
absolutam Genealogiam expressè mon-
ner dicens, *Generatio autem Christi sic
erat. Cum esset desponsata Mater IESU
Maria Joseph antequam convenirent in-
venta est in utero habens de Spiritu sancto,*
profectò nulla est consequentia, si Di-
vus Josephus ex Abraham & Davide
ortum ducat ex ipsidem etiam Christum
ducere, cum potuerit Maria uxor D.
Josephi (à quā solā Christus) esse ex
aliā Tribu, vel etiam licet ex eādē
Tribu, esse ex aliā familiā vel lineā
quām Davidis: patet ergo, inqui-
unt adversarii, Evangelistas, Mat-
thæum maximè hallucinatum fuisse
cum nihil minus fecerit, quàm quod
facere proposuerat, & facturum se pol-
licebatur describendo suam Genealo-
giam: & hic est primus Iudæorum, Eth-
nicorum, & antiquorum Hæreticorum
aries contra hanc Genealogiam.

III. Neque dicas cum nostro Divo Ioane
Damaſceno lib. 4. de Orthod. fide
c. 15. *Lex fuit Tribuum non dispensare ex
aliā Tribu: Atqui Joseph ex Davidicā des-
cendit Tribu, id Matthæus & Lucas Sa-
ceratissimi Evangelistæ dilucidè demon-
strarunt, & iustus erat, hoc enim de ipso
Divinum testatur Evangelium, non igitur
præter legem Sanctam Virginem ad desponsa-
tionem duxisset, nisi ex eius sceptro des-
cendisset: Cum igitur ostenderit Evangeli-
sta descensum Joseph, satisfactum esse pu-
tandum est. Hæc enim responsio mini-
mè satisfacit. Nam primò absolutè lo-
quendo non est verum talem fuisse le-
gem, Tribum non desponsare ex aliā
Tribu: imò contrarium constat ex
Scripturis, illos scilicet qui erant de
Tribu Iudā, & de Tribu Levi promif-
tuè nuptias inter se contraxisse, & hos*

cum aliis Tribubus. Secundò, quia etſi
ita eſset poterant Ioseph & Maria ex
eādē Tribu Iudā descendisse, non ta-
men per eādē lineam Davidis Regis.

Respondendum ergo. Evangelistas,
maximè verò Matthæum qui scribebat
pro Hebræis, ita clarè & distinctè de
Christi descensu locutum fuisse, ut Ju-
dæi certò deprehenderint eum ex Da-
vide Rege ortum trahere per lineam
paternam matris, ex quā solā carnem
sumpsit; maternum enim genus nihil
ad eum descensum conducere pote-
rat, quandoquidem fœminæ aliarum
Tribuum, viris Tribus Iudæ non rarò
matrimonio jungerentur.

Pro cuius responsionis intelligentiā
& firmitate, notandum quod D. Mat-
thæus qui in describendā Christi Gene-
alogiā ad eum per D. Josephum des-
cendit, statim illā deductā expressissimè
caver, Christum non esse ex D. Josepho
genitum, sed de Spiritu sancto in ma-
riā conjugē suā natum, antequam ipse
& illa convenirent, quemadmodum hic
num. 2. observatum est.

Ex quā D. Matthæi cautelā & observa-
tione quid prudenter colligendum? nisi
quod cum directè non tenderit in Chri-
stum, volens tamen Christi Genealo-
giam subducere: sed in D. Josephum vi-
rum Mariæ de quā solā natus est Chri-
stus, & nihilominus non timuerit imò
voluerit statim expressè cavere quod
Christus non esset ex Josepho, per quem
tamen illius descensum ex Abraham
per Davidem, jam jam deduxerat, o-
portet omninò quod fuerit Hebræis
quibus primariò scribebat notissimum
D. Josephum & Sanctam Deiparam per
lineam paternam se attingere, atque
adeò vel fuisse Patrum & neptem, vel
Patruelus, aut saltem Patruelium pro-
les, eodemque paterno Avo aut Aba-
vo tanquam communi stipite produsse,
uno verbo fuisse inter se tam strictè con-
sanguineos per lineam paternam, ut
nullus hoc in dubium revocare posset;
quo dato nihil hâc in re difficile appa-
ret, ut constat: ut proinde hâc notitiā
seu evidentiam rei præsuppositā, judi-
caverit Matthæus, unum & idem esse;
prout de facto hoc præsupposito unum
& idem fuit, sive D. Josephi, sive Virgi-
nis Deiparæ Conjugis ejus Genealo-
giam

Synopsi

Magnabit
D.
Josephus
RV
111

giam texeret, ut Christi Domini de Virgine sola nati Progenitores haberentur, evidensque fieret Hebrais, quibus scribebat, ipsius ab Abrahamo per Davidem secundum carnem descensus.

VII. Cujus quidem asserti nostri certitudo omninò infallibilis est, aliàs omninò dicendum esset, quod cum hic Evangelista promississet Christi Genealogiam describere, eam per D. Josephum à quo non est genitus deducens, & id ipsum, id est, quod non esset ex D. Josepho monens, voluisset ipse se pro palare & significare se ineptè processisse, quod nimis ridiculum est, & ab omni probabilitate alienum: quare huic asserto nostro omninò & sine ullà ambiguitate standum.

VIII. Unde consequenter ad argumentum respondeo quod utique nulla est consequentia præcisè loquendo, si D. Josephus est ex Tribu Judà & ex Abrahamo & Davide progenitus, quod etiam Christus Dominus qui ex illo non est, sit etiam ex illa Tribu, vel ex iisdem Progenitoribus, ex quibus ille, propter rationem in eodem argumento allatam: sed bona, si Beata Virgo Uxor D. Josephi quæ Christum Dominum genuit supponatur eidem D. Josepho sanguine proximè & notoriè conjuncta: fuisse autem ita conjunctam ex hoc modo procedendi Sancti Evangelistæ colligit potius non modò quisque fidelis, sed etiam quicumque alius qui non laborat spiritu contradictionis, quàm Sacrum Historiographum non tantum ineptum sed etiam ridiculum se exhibere voluisse datà operà.

IX. Dices fuerit hoc Hebrais illis, quibus tunc convivebat Matthæus, notissimum, an illis tantum scribebat? an non etiam horum posteris & nobis: At his id non potuit illà ratione esse perspicuum, & tamen intererat omninò ut & his idem esset probatum. Respondeo primò ex dictis, fuit sufficienter iis qui non laborant spiritu contradictionis. Respondeo secundò, cum Hebræi ad quos scribebat, & qui tunc erant dum ista scriberet Matthæus, fidem dederint Evangelio Christi, aut in eà confirmati sint cum hac ejus originis deductione, aut etiam ejus inimici, ei

in hoc initio non contradixerint, omninò necessarium est, ut res ita se habeat, atque adeò eorum posteri inexcusabiles sunt & pernicaces, qui cum ex his rem ita se habuisse sibi persuadere deberent, spiritu contradictionis acti, impugnare volunt fidem quæ est in possessione, ex hoc quod illos qui synchroni fuerunt & contemporanei nihil movit.

X. Addo, & aliundè adhuc Evangelistæ fidem conciliari, scilicet ex Scripturâ libro Numer. cap. ultimo, ubi adstrunguntur virgines pupillæ hæredes patrum bonorum, non alteri nubere quàm uni è Tribu & ex cognatione patris sui, ne commisceantur possessiones filiorum Israel de Tribu in Tribum. Atqui Beata Virgo fuit unica proles Parentum suorum, atque adeò illorum hæres sola & in solidum: Ergo nubens necessariò ex lege debere uni è Tribu & ex cognatione suâ, nec attentâ istâ lege illi quorum intererat seu cognati, seu legum superintendentes, & matrimonii Ministri tolerassent ut alteri nuberet: Cum ergò Divo nupsit Josepho, consequens est omninò, quod fuerit proximè per lineam paternam conjuncta, atque adeò quod Majores D. Josephi mediati fuerint etiam Beata Virginis.

XI. Dices iterum, clarior fuisset & planior Christi Genealogia, si illam deduxissent Evangelistæ per Mariam quæ ipsum genuit. Respondeo, illa quam scripsit satis clara est & plana, ut constat ex supradictis, & aliundè fuit gravissima ratio hoc & non alio modo illam deducendi.

XII. Quæres quanam fuerit ista ratio? Responderet noster D. Joannes Damascenus lib. 1. de fide orthodox. cap. 15. & alii communiter quod Evangelistæ Christi Domini Genealogiam attexerint per D. Josephum, Generationem verò Beata Virginis ambo siluerint, quia non fuit mos Hebræorum, neque divinæ Scripturæ Genealogias texere mulierum.

XIII. Sed contra inquit aliqui Scriptura divina describit genealogiam Judithæ Heroïnæ generosissimæ quæ Holoferne truncato fecit confusionem in domo Nabuchodonosor, & salutem in populo suo

suo Israël, ut patet ex lib. Judith: cap. 8. Verum hoc nihil urget, debet enim Damascenus intelligi in sensu apto & commodo: Cum ergo hæc D. Damasceni responsio proferatur occasione Genealogiæ Christi qui fuit Vir, sic debet intelligi, quod scilicet non fuerit mos Hebræorum aut Scripturæ divinæ genealogias texere per mulieres, quod verum est: ac propterea ex isto more non debuisset Evangelistas Genealogiam Christi per Virginem ipsius Matrem deducere. At in eo quod obijcitur contra D. Damascenum non deducitur genealogia viri per mulierem, sed è contra mulieris, Judithæ scilicet per viros.

XIV. Cæterum non valdè placet, nec satisfacere videtur responsio D. Damasceni, non enim videbatur ab Evangelistis adeò scrupulosè curanda inter omnes alias hæc tantilla consuetudo, cum in aliis aliæ graviores parvi pensæ sint. Deinde nisi aliquid aliud majoris momenti obstaret, nonne contraria isti consuetudini via erat amplectenda ad ostendendum Christi Domini descensum, alium fuisse à cæteris filiis hominum? Quis enim neget tunc fuisse tempus manifestandi impletas esse Prophetias de Christo? Consequenter ipsam ex Abraham quidem & Davide descendere, sed non per virum: Quare per Virginem & Virginis parentes ipsius generatio probanda videbatur, & omninò probari debebat, nisi alia ratio gravior istâ obstitisset.

XV. Vera ergo causa cur non per Mariam deducta sit Christi Genealogia, sed per D. Josephum, fuit ut ostenderent Evangelistæ D. Josephum fuisse verè Christi Patrem, & quod licet Christus non sit ab illo genitus, locum tamen inter Progenitores, & quidem Patris, ac si eum genuisset obtinere debuit: Audiendus hæc super re D. Augustinus tom. 7. lib. 1. de Nuptiis & Concupisc. cap. 11. *Non solum illa Mater, verum etiam ille Pater ejus, sicut Conjux Matris ejus, utrumq; mente non carne: Sed cum illo, id est Josepho, non seminante illa peperisset, profectò nec ipsius forme servi parentes ambo essent, nisi inter se etiam sine carnis commixtione Conjuges essent: Unde & series generationum, cum Parentes Christi con-*

nexione successionis commemorantur usque ad Joseph potius (subaudi quam per Mariam) sicut factum est, fuerat perducenda, ne in illo conjugio virili sexui utiq; potiori fieret injuria, cum veritatis nihil periret, quia ex semine David (ex quo venturus prædictus est Christus) ex Joseph erat & Maria. Omne itaq; nuptiarum bonum impletum est in illis parentibus Christi, proles, fides, Sacramentum. Prolem cognoscimus ipsum Dominum JESUM: Fidem, quia nullum adulterium: Sacramentum, quia nullum divorcium.

Plura & efficaciora adhuc idem Augustissimus Doctor tom. 10. serm. 63. de diversis cap. 10. 11. 13. 14. 15. 16. & 20. quæ infra part. 2. tract. 2. cap. 16. per totum, ad probandam veritatem Paternitatis ejus adducemus, quæ hic omitto brevitatibus causâ: quibus plus satis Lectori patebit quàm rectè fecerint Evangelistæ Genealogiam Christi per D. Josephum, & non per Beatam Virginem deducendo.

Quæres secundò, quo gradu sanguinitatis se attigerint Joseph & Beata Virgo? Responder P. Bollandus in Actis sanctorum tomo 3. Mensis Martii ad 19. ejusdem mensis in Sancto Josepho §. 4. verbis quæ sequuntur. Variis variam incuntibus viam, quam unusquisque legere apud Interpretes, ac videre poterit præ cæteris nobis placet viri è nostrâ Societate Doctissimi, Petri, inquam, Possini opinio minimè vulgaris hæcenus: quam à Reverendo Patre Joanne Bessono in Lucubrationibus super Cantica ad vers. 13. cap. 1. breviter propositam, latius deduxit exposuitque in Diallactico Theologico post primam Græcorum Patrum catenam: ubi omnibus undequaque expensis perpensisque concludit, utrumque Evangelistam Genealogiam Christi per Josephum non aliter texuisse, nisi quatenus iidem prorsus omnes qui Josepho, Mariæ quoque majores fuerunt: unde Patres legitimam consequentiam à Genealogia Josephi ad Mariæ Genealogiam, ideoque ipsius Iesu duci voluerunt: id autem aliter fieri non potuit, quàm si vel eodem uterque Patre fuerit prognatus (quod cogitare vetat initium inter utrumque matrimonium) vel hæc illius ex fratre neptis

Synopsis

Magnabū
D.
Josephū
RV
am

- neptis ipse patruus ejus : quemcum-
 dum enim alium cognationis gradum,
 singas, unam aut plures personas indu-
 ces ad genealogiam Christi nihil perti-
 nentes, qui non ex Josepho, sed ex solâ
 Virgine carnem traxit: Ex quo justifi-
 simè conficit Possinus Sanctos Patres,
 eâ quam diximus response, sibi præ-
 ivisse ad dicendum Beatam Mariam ex
 Josephi fratre natam esse, etsi id nemo
 explicaverit.
- XVIII. Sanè ex attentâ meditatione Scrip-
 turarum (verba sunt Possini totam dis-
 putationem concludentis) & antiquæ
 Politicæ Judaici populi, comperisse mi-
 hi videor fuisse in usu Hebræorum, ge-
 nus quoddam singulare tutelæ legitimæ
 aut adoptionis conjugalis, quâ officii
 cujusdam æstimatione communi con-
 stituti, vinculo adstringebantur quis-
 que Patruus, pupillam neptem præ-
 maturâ morte Patris orbam relictam,
 domum suam ducere, sibi que aut fi-
 lio despondere, interim dum adulta
 postmodum ætate celebrari possent
 nuptiæ.
- XIX. Longè repeti, moris hujus exempla
 poterant, inde usque ab Abrahamo
 Hebræorum generis authore, fratre que
 ejus Nachore, qui pupillas virgines à
 fratre ipsorum Arane relictas, Ischam
 alio nomine Sara & Melcham curâdas
 susceperunt, verùm habemus recen-
 tius efficaciusque argumentum simul
 & exemplum instituti hujus libro Es-
 theris præscriptum cap. 11. his verbis.
*Erat vir Judæus in Susan Civitate voca-
 bulo Mardocheus..... qui fuit nutri-
 tius filie fratris sui Edisse, quæ altero no-
 mine vocabatur Esther, & utrumque pa-
 rentem amiserat, pulcherrimis & decorâ
 facie, mortuisq; Patre ejus ac Matre, Mar-
 docheus eam sibi adoptavit in filiam:*
 quod ex Hebræo acceptum verbo te-
 nus: sed à Rabbini in nostro intel-
 lectum & explicatum sensu, Septua-
 ginta duo Interpretes venerabilis ac
 Sacrosanctæ Authoritatis sic Græ-
 cè reddiderunt: *Defunctis autem e-
 jus parentibus erudit eam sibi in
 uxorem.*
- XX. Ut eximia planè ac singulari ratione
 sicut Esther Mariæ, quæ ab humano
 conjugio ad divinas traducta nuptias
 vitam & libertatem generi suo conu-
 lit; ita Mardocheus figura fuit Josephi
 qui nonnisi duplici necessitate atque
 officio tum obedientiæ, tum charitatis
 adductus, vim attulit quamdam con-
 cepto prius ac religione firmato pro-
 posito virginitatis, ad extremum spiri-
 tum non solum servandæ, sed etiam
 profitendæ, eatenus scilicet, ut virgini-
 cem in domum suam sustineret acci-
 pere, sponsaliaque & nuptias cum eâ
 celebrare ad conjunctionem carnalem
 (nisi expressius juberet Deus) nun-
 quam processuras, ob simile Beatæ Vir-
 ginis votum, eidem fortasse divinitus
 revelatum.
- Dici certè nihil plausibilius potest
 ad conjugium tali voto posterius ex-
 cusandum quàm ut ex tempore emissi
 voti, necessitas incidit improvisa con-
 jugii ineundi, quæ æquo utrumque
 obstringeret, si legem vellent, ut pro-
 fectò volebant observatam: Eadem ra-
 tio majorem Josephi eatenus cœlibis
 ætatem ab omni creditam antiquitate
 ponit extra suspicionem quamcumque
 incontinentiæ, aliàs in vulgi animos fa-
 cile descensuram: & quod caput est,
 facit ut genealogiæ series ab Evange-
 listis prolata, neque superfluis abundet
 nominibus ad Virginis filium nihil per-
 tinentibus, neque desituatur necessa-
 riis: Etsi enim Virginis Pater reticea-
 tur, est tamen qui cum gradum im-
 pleat Joseph, non tanquam Gener à
 foris accitus, sed vice Patris domi re-
 pertus, eisdemque omninò Christo
 adscripturus majores quos ei adscribe-
 ret expressè positus in serie Joachim
 Pater. Hæc de verbo ad verbum P. Bol-
 landus loco citato.
- Sed hæc opinio mihi non ita placet
 ut P. Bollandus. Quis enim credat quod
 etsi fortè ejusmodi matrimonia inter
 patrum & neptem in casu de quo hîc,
 idest, quando neptes pupillæ, sunt hæ-
 redes in solidum, licuissent aut præcep-
 ta fuissent in antiqua lege (quod ta-
 men fortiosem exigeret probationem
 eâ quam adfert P. Bollandus) quis, in-
 quam, credat Deum, sibi elegisse tale
 ex quo nasceretur, cum facillimè pro-
 videre potuerit conformius ad honesta-
 tem matrimoniorum novæ legis (in
 quâ similia fuerunt) quorum, cum hoc
 quasi primum fuerit, cum ex ipso
 Christus

Christus novæ legis author, & eorumdem exemplar esse conveniebat.

XXIII. Neque Lex Divina Numeror. cap. ultimo, jubebat filiam hæredem nubere proximiori consanguineo, sed tantum uni è Tribu Patris sui & è cognatione, ne commiscerentur possessiones filiarum Israel & transirent de Tribu in Tribum: hoc autem observato, sive illi essent Patruus & Neptis, sive essent Patruales, aut proles Patruelium, & finis legis istius habebatur, & non poterat dubitari majores unius esse etiam majores alterius incipiendo à stipite quo conveniebant.

XXIV. Immo cum aliàs illicita essent matrimonia ejusmodi inter Patruum & Neptem, potueritque finis istius legis obtineri nubendo alteri de Tribu & cognatione non ita propinquo, ut est Patruus, nec Lex præscriberet Pupillæ hæredi ut nuberet Patruo, sed relinqueret ei liberum, ut cui voluisset nuberet, modò ille esset de Tribu & cognatione Patris sui, sequitur omninò quod etiam in hoc casu illicita fuerint nisi fortè non superfuisset alius à Patruo cui nubere posset.

XXV. Nec quemquam angere debet scrupulus Patris Bollandi, scilicet quod si D. Josephus non fuisset Patruus Beatæ Virginis, futurum ut in Genealogiâ Christi una aut plures personæ sint ad eam non pertinentes. Cum enim incepta sit per D. Josephum, ex quo non est Christus, necesse omninò fuit ut in eâ ascenderetur per Patrem & Avum D. Josephi ad majores utriusque communes, qui, idest, Pater & Avus D. Josephi, licet nihil conferant ad Christi originem, quemadmodum nec ipse Divus Josephus, conferunt tamen ad originis cognitionem, quæ sola in hoc casu exigenda est.

XXVI. Quoad exempla Abrahamæ, Nachoris & Mardochei in hanc rem à P. Bollandi congesta inutilia sunt: ut enim probaret Bollandus per illa, suum intentum deberet ostendere illos adstrictos fuisse suas neptes ducere. Nec aliis quàm Patruis Neptes pupillas Patrum hæredes potuisse nubere, quod nunquam faciet Bollandus, quandoquidem lex ipsa contradicat explicitè dicens Numeror. cap. ult. citato vers. 6,

Nubant quibus volunt tantum ut suis Tribus hominibus. Et de facto filia Salphaad nupsit filii Patru sui, ibid vers. 11. non verò Patruis.

Præterea præfata exempla non sunt XXVII, ad rem, non enim constat in illis quod Neptes istorum trium fuerint hæredes in solidum paternorum bonorum quin è contra in duobus primis Abrahamo & Nachore constat evidentè contrarium. Nam Aran frater Abrahamæ & Nachoris non tantum reliquit moriens Melcham quam duxit Nachor, & Ischam quam vult Bollandus fuisse Sarai uxorem Abrahamæ, sed etiam Loth fratrem germanum illarum, ut constat ex lib. Genes. cap. 11. in fine. Ergò aliâ ratione fuere tunc licita istiusmodi matrimonia inter Patruum & Neptem, eâ nimirum quâ licebat & tunc Poligamiâ ad restituendam vastitatem mundi nuperam ab aquis diluvii, ut proinde illa duo matrimonia nihil faciant ad causam præsentem.

Quoad Mardocheum verò non tanti XXVIII facimus opiniones Rabbiorum ut propter illas relinquamus doctrinam SS. Patrum, aut sensum & interpretationem meliorem Scripturarum: Nec etiam urget hic authoritas septuaginta Interpretum, quorum versioni nostram vulgatam ab Ecclesiâ receptam præferendam esse non est dubitandum, ut proinde illa dictorum septuaginta Interpretum quæ habet *erudit sibi in uxorem*, corrigenda sit per vulgatam, quæ habet *adoptavit sibi in filiam*, fortè quia filio aliquando desponsandam.

Non etiam hæc opinio cæteris plausibilior, quod nimirum ad conjugium voto castitatis posterius excusandum nihil aptius videri possit, quàm ut ex tempore emissi voti necessitas incidere improvisa conjugii ineundi, quæ ex æquo utrumque obstringeret si legem vellent (ut profectò volebant) observatam: quin è contra ex hoc voto adhuc confirmantur ea omnia quæ hæcenus diximus contra P. Bollandum. Si enim lex obligasset pupillas hæredes ad nubendum & quidem Patruis suis si suppetebant, & Patruos illas ducere, quomodò B. Virgo sciens illam legem & se esse Parentum hæredem in solidum

dum potuisset habens Patrum vovere perpetuam virginitatem, vovit tamen fatente etiam Bollando: Nulla ergo talis lex.

XXX. Denique non etiam potuit justè ex hâc suâ assertionem P. Bollandus moveri ut de majore D. Josephi earentis cœlibis ætate opinionem jam obsoletam & ab omnibus rectè sentientibus nobiscum part. 2. tract. 1. c. 14. sect. 2. explosam resuscitet, quo videtur per hanc assertionem respexisse: Etsi enim ex eâ sequeretur aliqua ætas major eâ quàm ei loco citato assignamus, non tanta tamen quanta credita est ab antiquitate ut per illam, ipsius cum Beatâ Virgine conjunctio maritalis poneretur extra suspicionem quamcumque incontinentiæ, aliàs in vulgi animos facile descensuram, quia ut alias rationes omittam ex ipso P. Bollandus in ipsius verbis adductis supra num. 2. eo animo nuptias cum Virgine celebravit, ut nunquam ad conjunctionem carnalem procederent, nisi expressius juberet Deus, ergo eâ ætate nupsit in quâ adhuc poterat procedere ad conjunctionem carnalem; non ergo eâ ætas potuit ipsius nuptias ponere extra suspicionem quamcumque incontinentiæ, nec tam effectus D. Josephus ut crediderunt aliqui antiqui & etiam representarunt Pictores fictores æquè ac Poëtæ.

XXXI. Erverò si tantam ætatem habuisset D. Josephus cum nuptias celebravit, ut ipsius conjunctionem cum Virgine omnino poneret apud vulgus extra suspicionem cujuscumque incontinentiæ aliàs in ejus animos facile descensuram, quomodo potuisset tunc nubere, aut quis tulisset nuptias cum tam clara ineptitudine? accedit quod si ætas D. Josephi dum nupsit tanta fuit ut ipsius conjunctionem cum Virgine omnino poneret extra suspicionem cujuscumque incontinentiæ aliàs in vulgi animos facile descensuram, quod cum postea Virgo visa est concepisse & parere, merito apud vulgus suspecta fuisset de adulterio & filius ejus spurcius, cum tamen ideò de deponata nasci voluerit, ne putaretur conceptus ex adulterio.

CAPUT IV.

Proponitur secundum argumentum contra hanc Genealogiam ductum à dissonantia Evangelistarum.

DISSENTIRE Matthæum à Lucâ in Genealogiâ hâc Davidi Josephi & quidem non in uno puncto, sed in pluribus nihil putant clarius Judæi, Ethnici, & Heterodoxi. Primò, namque Matthæus asserit Patrem immediatum D. Josephi fuisse Jacob; ait enim, *Jacob autem genuit Joseph virum Mariæ de qua natus est IESVS*: Lucas autem scribit fuisse Heli. *Erat IESVS incipiens quasi annorum triginta, & putabatur Filius Joseph qui fuit Heli*. Secundò, Matthæus Progenitores D. Josephi omnes usque ad David refert omnino diversos ab illis quos refert Lucas. Tertio, Matthæus à Davide usque ad Joseph numerat tantum viginti septem aut viginti octo seu bis quatuordecim generationes, Lucas vero quadraginta tres. Denique Matthæus Salathielem qui genuit Zorobabel facit filium Jechoniæ, Lucas vero filium Neri: quæ omnia sunt legenti perspicua. At in illis manifestissima est diversitas, ergo & falsitas. Et hic est unus ex præcipuis arquetibus, quibus adversarii qui supra, Judæi scilicet, Ethnici, & Manichæi non solum Genealogiam, sed & Evangelium totum, & ipsum Christum impetierunt.

Quare hic apud D. Augustinum tomo 10. serm. 63. de diversis c. 4. ita insulant. *Quidquid velis dicas, nos deprehendimus, ubi legitis natum Christum dissonare inter se Evangelia, & non posse utrumque verum esse quod dissonat. Cùm enim ostendero, inquit, dissonantiam rectè improbo fidem. Aut tu qui accipis fidem, ostendere concordiam.* Et Faustus in particulari apud eundem D. Augustinum, lib. 3. contra ipsum c. 1. *Equidem conatus sum hoc ipsum qualecumque est persuadere mihi, quia sit natus Deus, sed offensus duorum maximè Evangelistarum dissonantia, qui Genealogiam ejus scribunt,*

Lucâ

Lucæ & Matthæi, hæc incertus quemnam, potissimum sequeretur: fieri enim posse putabam, ut quia præcius non sum, quem metiri existimarem, ipse diceret verum, & quem vera loqui, ipse forsitan mentiretur. Infinita ergo eorum prætermissa lite, & interminabili mihi, ad Iohannem Marcumq; me contuli, nec impariter à duobus ad duos, ab Evangelistis ad ejsdem nominis professores, quorum mihi principia interim non immerito placuerunt, quia nec David nec Mariam inducant, nec Ioseph; sed Iohannes quidem in principio fuisse verbum, Christum significans: Marcus verò Evangelium inquit IESV Christi Filii Dei, tanquam Matthæum exprobrans, qui posuerit Filium David. Nisi forte alterum hic, & alterum ille annuntiavit IESVM. Hæc ergo ratio est quæ non accipio Christum natum: Tu verò si tantus es, ut hanc mihi adimas offensionem, effice ut inter se conveniant. Hæc Faustus infaustus Augustino. Cui sic Augustinus ibidem c. 3. meliori, ac sublimiori cothurno. Frustra Faustus se voluit ad duos Evangelistas conferre, & ab aliis duobus auferre, magis offensurus ad quos se contulisset, quam eos à quibus abstulisset. Non enim amant sancti suos Electores, si suorum sociorum eos invenerint desertores, unitate enim gaudent, & in Christo unum sunt, & si alius aliud, aut alius aliter, & alius aliter, vera tamen omnes dicunt, nec sibi ullo modo contraria, si pius Lector accedat, si miris legat, si non heretico animo unde rixetur, sed fidei corde nude edificetur inquirat.

SECTIO PRIMA.

Referuntur aliquot ad hoc argumentum Responsiones, & refutantur.

I. AD argumentum in capite propositum respondent aliqui quod Jacob qui apud Matthæum dicitur genuisse Ioseph, & Heli apud Lucam, cujus filius dicitur idem Ioseph, non sint duo homines distincti, sed unus & idem qui duobus illis nominibus appellabatur. Quibus si opponas cum Augustino lib. 2. quæst. Evangelicar. quæst. 5. ut istud esset, deberent, Iacob & Heli habere eundem Patrem, Avum, Abavum,

Proavum, Atavum, Tritavum, cæterosque majores, cujus contrarium constat ex utraque Genealogiâ: respondent totam seriem Progenitorum à Davide usque ad Iosephum esse unicam apud utrumque Evangelistam, qui diversis quoque nuncupabantur nominibus, & ab uno Evangelistarum referri sub uno nomine ab alio sub altero. Ita nonnulli apud D. Thomam Aquinatem in c. 3. Lucæ & D. Augustinum jam citatum.

Refutatur hæc responsio, primò, II, quia deberent probare illos omnes Divi Iosephi Progenitores duobus istis nominibus appellatos quod non faciunt, nec unquam faciunt, nec ullo modo probabile est. Secundò, cur quæso Lucas qui scripsit suum Evangelium post Matthæum tam anxie cavisset D. Iosephi Progenitores sub iisdem nominibus referre cum Matthæo. Tertio, non animadvertit hæc sententia quod ubi in utraq; Genealogiâ incipit diversitas nominum, ibi etiam manifestè incipiat diversitas personarum. Nam Matthæus à Davide descendit ad Salomonem, Lucas verò ab eodem Davide ad Nathan, ibi incipit diversitas nominum. At hi duo, Salomon & Nathan, sunt duo homines distincti, ut manifestè constat ex Scripturâ 1. Paralipomen. c. 3. v. 5. ubi dicitur, Porro in Ierusalem nati sunt Davidi filii Sammaa, & Sobab, & Nathan & Salomon quatuor ex Bersabée filiâ Ammiel. Cum ergo Matthæus recenseat descendentes ex Davide per Salomonem, Lucas verò per Nathan, qui diversus est à Salomone, manifestum evadit ex diversis illis personis diversas debere profluere generationes. Et certè cum Mathata apud Lucam dicatur expressè filius Nathan, Nathan autem non sit Salomon, consecutarium est ut nec Mathata sit filius Salomonis: similiter cum Roboam apud Matthæum dicatur genitus à Salomone, Salomon autem non sit Nathan, eadem impossibilitate impossibile est ut Roboam sit filius Nathan, ac consequenter impossibile est ut Roboam ille qui apud Matthæum, sit Mathata qui apud Lucam, & sicut in his duobus, ita in cæteris consecutivè Progenitoribus argumentandum. Quarto, quia ad hoc

hoc ut essent iidem reapse Progenitores D. Iosephi, apud utrumque Evangelistam solo nomine diversi, deberent esse utrobique numero pares, ut constat, cum ergo hoc minimè sit, ut patet ex supputatione, falsum est consequenter esse eosdem apud utrumque: ita D. Augustinus lib. 2. quæst. Evangelicar. quæst. 5.

III. Respondent secundò alii ad hoc primum argumentum, maximè quidam Eusebius apud D. Thom. Aquin. in c. 3. Lucae, Matthæum referre Progenitores D. Iosephi qui verè erant tales, Lucam verò illos qui putabantur tales & non erant: & sic nulla est contrarietas. *Si enim*, inquit ille Eusebius, *ibi approbante Matthæo Ioseph esse filium Jacob, Lucas similiter approbasset Ioseph esse filium Heli, esset aliqua controversia: Ceterum cum approbante Matthæo, Lucas plurimum opinionem declaraverit, non propriam, dicens ut putabatur, non arbitror aliquid relinqui dubium, & hunc quidem non improbat D. Thomas, utpote suis probandis quàm alienis improbandis paratior.*

IV. Verùm nec placet hæc responsio, primò, quia sibi omnem præcludit viam respondendi ad primum argumentum contra hanc Genealogiam, cui respondimus capite præcedenti, dumque hunc scopulum evadere nititur, relabitur in præcedentem: si enim ut Matthæus à scopo non aberrasse dicatur, sed verè probasse Christi secundum carnem ex Tribu Judæ per Davidem descensum, debet necessariò supponi fuisse omnibus perspectum Beatam Virginem & Divum Iosephum fuisse sanguine proximè conjunctos per lineam paternam, & eodem paterno Avò aut Abavo prodiisse: Certè si admittimus Lucam in suâ Genealogiâ non veros, sed tantùm putatos à Judæis D. Iosephi Progenitores recensuisse, ruit ista suppositio, ac proinde sequitur & Matthæum à proposito sibi scopo aberrasse, & nihil certi ex Evangelio depromi posse de Christi ex Abraham & Davide descensu, quod intendebant Judæi, Ethnici, & Manichæi Hæretici in primo argumento. Secundò, non potest esse vera ista responsio, quia adhuc manifestè pugnat cum Textu ipso Lucae, in quo ta-

men quærit fulcrum: Nam Lucas expressè quidè ait de Iesu quod putabatur à Judæis filius Ioseph, sed nullo modo illud *putabatur* extendit ad Iosephi Patrem & Progenitores, quin è contra, nam in Iosepho mutans styllum expressè de illo affirmando quod fuerit Heli, de Heli quod fuerit Mathat, & sic de cæteris ascendendo. Tandem quo fundamento credi poterit Lucam voluisse se fatigare, ut tam operosè putatios tantùm Christi Progenitores referret, atque eo usque ut ad Adam & ipsum Deum laborem istum extenderet.

Respondent tertio alii ad hoc secundum argumentum, Matthæum referre Iosephi Genealogiam, Lucam verò Christi Domini: qui idcirco volunt quod iste Heli qui in imo Genealogiæ secundum Lucam legitur, sit Pater D. Virginis & Avus Christi, quodque fuerit binonimis, & alio sit nomine vocatus Iehoiachim, pro quo nos dicimus *Ioachim*. Nam *Heli* per Apocopen, idem est quod *Heliachim* seu *Eliachim*, & *Eliachim* idem significat quod *Iehoiachim* seu *Ioachim*, ut patet ex lib. Iudith c. 4. v. 5. 7. & 11. ubi Pontifex Iudæorum vocatur *Eliachim*, cap. verò 15. v. 9. vocatur *Ioachim* sive *Ioachim*, & 4. Reg. c. 23. vers. 34. Pharao Neco Rex Ægypti nomen *Eliachim* vertit in *Ioachim*, & Philo Iudæus in Breviario Temporum, *Sunt*, inquit, *Synonima Syris & Ægyptiis Eli, Eliachim, Ioachim, quibus nominibus donatus est Ioas, &c.* Cum ergo invaluisse ut unus & idem homo qui *Heli* dicebatur, etiam *Ioachim* dici posset, non mirum videri debet, si dicatur per Heli qui in imo Genealogiæ Lucae, intelligi *Ioachim* Patrem D. Virginis.

VI. Quare Cornelius Jansenius Gandavensis in Concord. cap. 39. in hæc verba, *Et cum dies factus esset vocavit ad se quos voluit ipse Apostolos.* Reddens rationem cur Sanctus Judas Apostolus dictus sit Thadæus & Lebæus ait: *Hujus diversa nomenclatura quidam assignant hanc rationem admodum verisimilem: constitutum scilicet fuisse apud Iudæos, quod & hodie apud eos observatur ob reverentiam nominis Tetragrammati IEHOVAH. Et si quis in suo nomine proprio tres vel quatuor*

quatuor litteras ejus nominis possideat, non temerè eodem nomine à quoquam nominaretur, præsertim in familiaribus & quotidianis colloquiis, sed alio quodam factitio, quod vel idem cum proprio significat, vel certè proprium insigni aliqua notatione insinuet. Hinc si quis apud eos nomen IEHVDAΣ pro quo nos dicimus Iudas sortitus est, vulgò appellari solet Leo, quia Genesis cap. 49. scriptum est *Catulus leonis Iuda*: & cum qui dicitur IEHOLACHIM, pro quo nos dicimus ioachim (quod nomen significat extollendum) vulgò vocant Heli, idest alium. Hæc Gandavenfis Jansenius in hujus sententiæ confirmationem.

VII. Probant idem 2.º ex Rabbeno quem Judæi Rabbi Hacados (quod est Magister Sanctus) vocant, qui in libro cui titulus est *Revelator secretorum*, hæc habet: *Quod autè peristi cujus esset filia mater Messie, ex quæve Tribu: animadvertere debes parentem ejus duplex habiturum nomen, unum Heli, alterum Iehojachim: & Heli quidem, quod est derivativum, ostendit eum ad sublimem gradum ascensurum: Iehojachim verò quod est nomen compositum, significat Deum in manu ejus suscitaturum salvationem Israël maximam.* Et ex Rabbi Hacana qui in epist. de generat. Messie hæc profert. *Erit quædam puella in Bethleem Jude nomine Maria filia Iehojachim Heli de genere Zorobabelis filii Salathielis ex Tribu Iuda.*

VIII. Ad hanc quoque sententiam facit quod docent alii, scilicet illud qui fuit Heli apud Lucam non referre D. Josephum, sed JESUM, quod duobus modis possit obtineri, vel dicendo verba illa, *Ut putabatur filius Joseph*, facere parentthesim, seu claudendâ parenthesi; quibus proindè remotis manebit hic sensus, *Et erat JESUS incipiens quasi annorum triginta qui fuit Heli.* Secundo modo melius & aptius textum illum interpretando cum nostro Thoma Beauxamis tomo I. in Evang. hoc modo Jesus putabatur filius Joseph, qui tamen fuit Heli sive Joachim. Si enim Pater Jesu in terris assignatus est cum non habuerit parentem à quo immediatè genitus sit, qualem putabant Judæi Josephum, ad Avum ejus seu Patrem Matris ejus procedendum est qui fuit Heli sive Joachim, tanquam illum

quem habuit Patrem in terris omnium proximiorum: hæcque suam interpretationem subtiliter satis confirmat noster Beauxamis: nam aliàs frustra Lucas videretur istud tetigisse, quod scilicet Christus putabatur filius Joseph, nisi adjecisset cujus filius erat.

Cùm ergò juxta hanc opinionem IX. Matthæus D. Josephi Parentes referat, Lucas verò Parentes Christi Domini, & Beatæ Virginis Matris ejus, cessat omnis difficultas; & dissidium quod inter utramque Evangelistam fingeatur, evanescit. Quid enim mirum quod duorum qui in uno stipite communi valde remoto conveniunt diversi sint Patres, diversi itque numero impares intermedii Progenitores? Hæc sententia ideò pluribus arrisit aliquando quod non tantum conciliet Evangelistas inter se, sed etiam eo quod ostendat directè deductum per Lucam Christi ex Davide & Abrahamo descensum.

Verùm & hæc meritò rejicitur & refutatur primò quoad hoc quod asserit X. Heli qui apud Lucam fuisse Patrem Beatæ Virginis & Avum Christi Domini altero nomine dictum Joachim, ex eo quod nullum producant ex antiquis tam extraordinariæ assertiois testem fide dignum? Nam quoad revelationes Rabbiorum apud Christianos ut plurimum non plus habent roboris quam somnia delirantium. Et verò hoc nullo modo esse verisimile inde efficitur, quod nemo ex Sanctis Patribus hujus duplicis nominis ullam unquam fecerit mentionem: & si hoc esset verum, quare Ecclesia in suis libris Martyrologio, Calendariis & officiis eum non hoc nomine quod ex hypothesi gestavit, & legit in Evangelio, compellavit, sed semper & ubique nomine Joachim?

Secundò, nec verisimile est illud mysterium de commutatione nominum XI. ex pluribus litteris nominis tetragrammati JEHOVAH fabricatorum de quo Jansenius. Nam primò licet fortè essent hodie hæc in re scrupulosi Judæi (quod me latet) an fuerint tunc non constat: imò constat contrarium ex Scripturâ ipsâ ubi nomina Jehu, Jehus, Jehuel, Johanna, Jechonias & alia similia ex iisdem litteris fabricata non

minus ac Ioaehim videmus retenta. Nec apparet cur D. Lucas qui non erat Iudæus hanc consuetudinem tam scrupulosè curasset cum tantâ obscuratiõne genealogiæ.

XII. Tertio sit ita, fuerit & sit usitatum apud Iudæos quod dicit Iansenius, ut non temerè tali nomine idest composito ex tribus vel quatuor litteris nominis tetragrammati IEHOVAH à quoquam quis nominaretur præsertim in familiaribus & quotidianis colloquiis. Cur hoc quod dicit Iansenius de familiaribus & quotidianis colloquiis extendit ad Scripturam & ad Genealogiam per nomen maximè proprium edendam? quo casu si vetitum fuisset aliquem sub tali nomine proferre, certissimè nunquam licitum fuisset: immo imponere tale nomen, quo nequidem scribendo genealogiam uti licuisset, majus nefas fuisset.

XIII. Quarto, idem significant quantum voluerint Heli, Heliachim & Ioaehim idem etiam significant Theodorus & Dororheus, Ionas & Ioannes, Eleazar & Elizer, & sexcenta alia, non tamen pro eodem promiscuè supponuntur & usurpantur, aut bene unum pro alio substituere. Unde si v. c. Theodorum velis, & Dororheum voces, an Theodorus intelliget & respondebit?

XIV. Ultimo efficacissimè adhuc refutatur hæc sententia ex duobus magnis absurdis quæ ex illa sequuntur: Primum est quod ex illa sequeretur Matthæum non describere veros Progenitores Christi secundum carnem, sed tantum D. Iosephi; hoc autem est evidenter falsum, cum Matthæus suæ Genealogiæ expressè præfigat titulum istum *Liber Generationis Iesu Christi Filii David, Filii Abraham*: sequela probatur, quia non potest Christus secundum carnem ex Davide descendere per duas lineas diversas, scilicet lineam Salomonis & lineam Nathan, ut constat; ergo si Lucas carnalem prosequitur Christi ortum ex Davide, impossibile est ut Matthæus qui aliam lineam prosequitur eundem Christi ortum verè attingat.

XV. Secundum absurdum, quia sequeretur quod Beata Virgo Deipara nubens D. Iosepho fecisset contra legem, quod

nefas est cogitare. Nam ex lege Numer. cap. ult. filia quæ paternorum erat hæres bonorum, non poterat nubere nisi uni ex cognatione suâ, ne scilicet hæreditates confunderentur & transfirent ab unâ Tribu ad aliam Tribum, vel ab unâ familiâ Tribus ad aliam familiam. Atqui Beata Virgo utpote proles unica Ioaehim & Annæ, hæres fuit illorum in solidum, ergò secundum legem illam nubens, debuit nubere uni è cognatione & propinquis suis, quod certè minimè fecisset, si hæc sententia vera esset, quia certum est cognationem seu consanguinitatem non ita se extendere ut potuerint esse cognati Ioseph & Maria in hæc sententiâ: quod ut manifestum fiat.

XVI. Nota ad dignoscendam consanguinitatem, & quomodo duæ personæ ab eodem profuentes stipite se attingant, quod quando duo consanguinei in lineis collateralibus constituti inæqualiter distant à primo & communi stipite, eo gradu distant inter se collaterales isti, quoto distat ab eodem communi stipite, illa quæ est ab hoc remotior. Quæ regula est omnium Theologorum in 4. distinct. 40. & 3. part. quæst. 34. & Canonistarum in c. fin. de Consanguinitate: ideo autem remotior gradus trahit propinquiorem, non è contra, quia cum adæquata ratio propinquitatis aut distantia consanguineorum collateralium inter se, sit per ordinem ad primum cõmuncemque stipitem à quo profuunt, & in quo incipit illorum unio seu conjunctio, non possunt esse conjunctiores inter se quàm sint cum illo stipite. Ergò si collateralium unus sit in quarto gradu: v. g. cum illo stipite alter autem in primo vel secundo erunt illi duo collaterales solum cõsanguinei inter se in 4.º gradu: alioqui si gradus stipiti propinquior traheret ad se remotiorem: fieret primò ut hi collaterales essent conjunctiores inter se quàm sint cum stipite, cum istorum collateralium alter sit in quarto tantum gradu cum dicto stipite ut supposuimus. Fieret secundo ut qui in lineâ collateralis A esset quarto gradu remotus à stipite, collatus cum alio, qui est in aliâ lineâ collateralis B, propinquus stipiti in secundo gradu, esset illi æquè conjunctus ac ille

ac ille qui in eadem sua lineâ A est etiã in secundo gradu, quæ omnia sunt absurdissima, ut patet.

XVII. Ergo secundum hanc ab omnibus receptam Regulam, cum Beatissima Virgo ex suppositione hujus, quam hic impugnamus, sententiæ, filia Heli sive Joachim in lineâ Lucæ distet à Davide ipsius & Divi Iosephi communi stipite quadraginta tribus gradibus, ut patet ex dictâ suâ lineâ totidem distabit à Beato Iosepho in aliâ lineâ Marthæi in vigesimo septimo, vel vigesimo octavo gradu à Davide constituto, atque sic nullo modo fuissent cognati: non enim sufficit ad consanguinitatem de quâ hic agimus & de quâ intelligitur lex illa *numeror. c. ultim.* stipis communis, quantum vis remotus, alioquin omnes homines ab Adamo originem ducentes fuissent inter se sufficienter cognati ad effectum istius legis, quod falsum est: Quare omninò necesse est hunc communem stipitem esse propinquum eâ propinquitate, quæ cum sit modò major, modò minor, excludit tamen eam ab illo stipite distantiam, ad quam cum perventum fuerit nulla esse inter sic distantes consanguinitas ab omnibus existimatur; qualis ab omnibus æstimaretur hæc distantia quadraginta trium graduum quæ reperiretur in hoc casu inter B. Virginem & D. Iosephum.

XVIII. Unde consequenter iterum hæc sententia ex eo rejicienda est quod eandem difficultatem patiatur, quam pati primam ostendimus hic supra num. 4. ut respondeat ad primum argumentum contra hanc Genealogiam propositum & solum capite præcedenti: vide dicta ibi hoc est n. 4. præcedenti.

XIX. Per quæ etiam satisficit quartæ Responsioni ad hoc argumentum, quæ est P. Ioannis à Carthagenâ, tom. 4. de Arcan. Deip. & Iosephi, lib. 18. homil. ult. ubi dicit Matthæum referre Progenitores D. Iosephi, Lucam verò B. Virginis & Christi Domini, in quo convenit cum præcedenti responsione, sed in hoc discrepat quod dicat Heli apud Lucam fuisse tantum Proavum Beatæ Virginis, sic quod iste Heli genuerit Pantherem, Panther verò Bar-Pantherem, denique hic Bar-Panther Joachim Patrem Beatæ Virginis, co-

quæ præcedenti Responsione absurdior quod non appareat ratio cur Lucas describendo Genealogiam B. Virginis sive Christi Domini, præterisset illas tres generationes, à quibus primò descendebant, & B. Virgo & Christus, & primò pendebat notitia descensus illorum qui assumebatur notificandus à Luca per suam Genealogiam.

Quinta responsio est unum Evangelistarum Paternam D. Iosephi seriem proficere, alterum maternam: hanc lego apud Divum Augustinum, lib. 2. quæst. Evangelicar. quæst. 5. ubi inquirens S. Doctor, quomodò possit esse verum quod dicit Matthæus, Jacob autem genuit Ioseph Virum Mariæ, &c. & quod dicit Lucas Iesus putabatur filius Ioseph qui fuit Heli sic responder, *Et mihi quidem in presenti tres cause occurrunt, quarum aliquam Evangelista sequutus sit: Aut enim unus erat Iosephi naturalis Pater & alter eum adoptaverat. Aut more Iudaorum cum sine filiis unus decessisset, uxorem ejus propinquus accipiens filium quem genuit propinquo mortuo deputavit, ut cum ab altero alteri genitus esset Ioseph, convenienter duos Patres habere diceretur: aut unus Evangelista Patrem ejus à quo genitus est nominavit, alter verò Avum maternum, &c. ut inde jam usque ad David non eundem Lucas quem Matthæus Generationis ordinem texeret. Quam ultimam viam (quæ ea est quam in hac Responsione tangimus) magis approbat ibidem D. Augustinus quàm secundam dicens: In quibus causis illa videtur infima quam secundo loco posuimus: quia cum quisque apud Iudeos functo fratre vel propinquo prolem de uxore ejus exsuscitat, illud quod nascitur nomē defuncti solet accipere.*

Sed ad hanc sententiam respondeo primò, Divus Augustinus nihil definit, sed sub disjunctione loquitur ut patet, quare cum in hac non figat pedem, nec nos figere debemus. Respondeo secundo D. Augustinum postea re maturius examinata hanc viam omninò deseruisse, & quod hic cōtra secundam viam dixerat retractasse, l. 2. retract. c. 12. Respondeo tertio cum apud Iudeos non esset mos Genealogias virorum texere per mulieres, nec ulla apud eos esset cura originis maternæ, quorsum quæso Lucas

Synopsis

Magnabit

D.

Iosephi

RV
111

Lucas se fatigasset D. Iosephi seriem maternam longius multoque operosius prosequendo quam Matthæus fecerat Paternam? Propter hanc rationem nullus quod sciam hanc viam, ab ipso authore suo D. Augustino ex hac etiam sine dubio causâ relictam, postea sequutus est.

SECTIO II.

Proponuntur aliæ Responsiones & rejiciuntur.

- I. **A**ntequam ad illas progrediamur observandum quatuor potissimum modis aliquem dici alterius Patrem. Primò *Generatione*, qui scilicet filium ex substantiâ suâ genuit. Secundò *Adoptione*, qui non naturâ genuit filium, sed ab alio genitum suâ voluntate adscivit & fecit filium. Tertiò *Affinitate*, quæ fit mediante matrimonii vinculo per quod efficitur quis Pater illius qui nupsit filio suo, vel filiæ, quomodo quis potest etiam contra voluntatem suam esse Pater. Quartò denique *Legali Substitutione*, qui modus fuit proprius & particularis Genti Judæorum: Nam ex lege Deuteronomii cap. 25. Viro sine liberis vitâ functo, primogenitum ab ipsius fratre seu propinquo suscitatum in uxore demortui, quam ducere tenebatur, lex defuncto substituebat, ita quod hic non generantis filius diceretur, nec ejus hæreditatem adiret ita genitus, sed defuncti: his positis.
- II. Certum est fieri non posse ut Jacob & Heli sint D. Iosephi Patres primo modo: licet enim frequenter videamus ex eadem copulâ unius cum unâ ex eodemque semine geminum nasci factum, omnium tamen Physicorum unanimis est sententia impossibile esse naturaliter ut à duobus hominibus una proles producat, seu ut unius & ejusdem prolis sint duo Patres *generatione*, quâvis id in dubium revocare videatur Caramuel de Dictam. consc. Coroll. 27. num. 1369. absque fundamento.
- III. Nec obstat quod docent Villalobos in Summa tom. 1. diffic. 10. n. 12. Diana part. 4. tract. 3. resol. 31. & part. 7. tract. 11. resol. 35. & multi alii quod quando duo eandem carnaliter cognoverunt, si illa

pariat, nec omnibus ut par est consideratis possit determinatè dici proles potius esse hujus quam illius, utrumque in jure haberi pro patre istius prolis, & teneri utrumque ad alimentâ pro rata istius proli ministrandâ: nō enim id ideò dicunt quod in hoc casu uterque verè sit aut possit esse Pater istius prolis; sed cum uterque rem habuerit cum Matre, dum non constat prolem esse unius & non alterius, possessio juris petendi alimentâ est in prole genitâ contra utrumque; ratio est quod certum sit & indubitatum jus prolis ad alimentâ petenda ab eo qui se genuit: Cum ergo constet utrumque coivisse cum Matre, incertum autem ex cujus semine sit proles, hæc rejicit in utrumque onus probandi ipsam non ex se esse, quod cum neuter possit in nostrâ hypothesi, manet proles in suo jure certo, seu possessione contra utrumque dubitantem.

Sed licet hoc verissimum sit utrumque, idest Jacob apud Matthæum, & Heli apud Lucam non posse esse Divi Iosephi Patres *generatione*, apparet tamen, satis ex notando nostro, non inde sequi quod obijciunt adversarii, Evangelistas scilicet pugnare inter se, cum possit uterque esse illius Pater aliâ & aliâ ratione, scilicet unus *generatione*, & alter uno ex aliis tribus modis, nimirum vel adoptione, vel affinitate, vel legali substitutione.

Ex quibus facile est colligere contra dicentium malitiam; etenim cum unicus esset sensus in quo non poterant conciliari nostri Evangelistæ, si nimirum uterque Pater ab illis recensitus diceretur Pater *generatione*, essent autem multi alii modi in quo facile possent, volunt in eo sensu locutus, in quo solo non possunt convenire, & noluerunt ullo modo advertere ad alios modos in quibus poterant, ut possent contradicere: non erubescerent tam palam vim facere veritati: maxime verò quod & hoc ipsum evidentissimè colligere poterant ex phrasi diversâ seu modo loquendi alio & alio quo usus est uterque Evangelista. Etenim Matthæus verbo *genuit* usus est, dicens: *Jacob autem genuit Ioseph virum Mariæ*, quod significat patrem per generationem: Lucas verò dicit, *Jesus putabatur filius Ioseph qui fuit Heli*. Quod sufficienter

sufficienter verificatur v. c. per legalem substitutionem.

VI. Hinc D. Augustinus lib. 2. de Con-
sent. Evang. cap. 3. *Cum necesse sit, in-*
quit, utroque Evangelista vera narrante,
ut unus eorum ejus Patris originem tene-
ret, qui genuerat, alter ejus qui adopta-
verat Joseph, quem probabiliter intelli-
mus adoptantis originem tenuisse, quam
eum qui noluit Joseph genitum dicere ab
illo cujus eum filium esse narrabat? Com-
modius enim filius ejus dictus est à quo
fuera adoptatus, quam diceretur ab illo
genitus, cujus carne non erat natus. Mat-
thæus autem dicens Abraham genuit Isaac,
Isaac autem genuit Jacob, atque ita in hoc
verbo, quod est genuit perseverans, donec
in ultimo diceret Jacob autem genuit Jo-
seph, satis expressit ad eum Patrem se
perduxisse originem generantium à quo
Joseph non adoptatus sed genitus erat.

VII. Et licet idem Augustinus ibidem
subjungat, quod etsi Lucas eodem ver-
bo genuit quo Matthæus usus fuisset,
adhuc nihilominus possent conciliari
dicendo unum naturâ genuisse, alte-
rum charitate quod est adoptare, con-
tinuò tamen addit, *Sed planè si hoc ver-*
bo etiam Lucas uteretur, omnimodo esset
ambiguum quis eorum adoptantem, quis
ex propria carne gignentem commemoras-
set. Nunc verò cum alter dicit Jacob ge-
nuit Joseph, alter Joseph qui fuit Heli, etiam
ipsa verborum differentia quid singuli sus-
cepissent eleganter intinaverunt: Sed hoc
facile sanè, ut dixi posset occurrere homini
Religioso, qui quodlibet aliud querendum
potius judicaret, quam Evangelistam esse
mentitum, facile, inquam, occurreret ut
videret quibus casibus unus homo duos Pa-
tres habere potuerit, hoc ex illis calumniosis
occurreret, nisi litigare quam considerare
maluissent. Hæc D. Augustinus.

VIII. Dices illud qui fuit Heli, apud Lu-
cam in eadem significatione debet ac-
cipi in qua accipitur qui fuit Mattha,
& sic de cæteris omnibus sursum Pro-
genitoribus: Atqui in his qui fuit ac-
cipitur semper in hac significatione, ut
significet qui fuit filius generatione,
non autem pro qui fuit filius legali
substitutione, ergo & illud qui fuit Heli,
eur quidem qui fuit septuagies quin-
quies repetitum, semel tantùm scilicet
in D. Josepho, deberet accipi in

aliâ significatione, quàm in septuaginta
quatuor aliis vicibus?

Respondeo tamen, primò negando
majorem & minorem objectionis, nam
de Salathiele apud Lucam dicitur, qui
fuit Neri: & apud Matthæum dicitur
genitus à Jechoniâ, ergo & in Salathiele
to qui fuit accipitur aliter quàm in aliis
illius Genealogiæ Lucæ recensitis Pro-
genitoribus: quare recurrendum sicut
in casu Divi Josephi, ad distinctionem
Augustinianam, & dicendum Sala-
thielem habuisse duos Patres unum
naturalem apud Matthæum, legalem
alterum apud Lucam: verùm cum non
constet eundem esse utrobique Salathie-
lem, hæc solutio non plenè satisfacit.

Quare Respondeo secundò, negan-
do iterum utramque objectionis pro-
positionem majorem & minorem, quia
ad summum istius Genealogiæ D. Lu-
cæ apicem, utitur etiam Lucas eadem
dictione qui fuit quomodo in cæteris
omnibus infernè descriptis, dicens de
Adam qui fuit Dei: constat autè Adam
non fuisse Dei, quomodo Seth fuit Adæ,
quomodo Henos fuit Seth, & sic de cæ-
teris. Adam enim non procedit à Deo,
ut Seth ab Adam per generationem, sed
per creationem, & idè Adam non si-
milis Deo in naturâ sicut Seth Adæ.

Igitur to qui fuit per totam Lucæ
Genealogiam, sumitur prout significat
unum hominem pertinere ad alium,
seu esse alterius in eâ ratione quæ con-
ferat ad deducendam ejus originem:
sufficit autem ad hoc ut vel titulo crea-
tionis qualiter Adam respectu Dei, vel
titulo generalionis, qualiter Seth respec-
tu Adæ, & alii deorsum in istâ Genea-
logiâ Lucæ, vel titulo substitutionis le-
galis ut Joseph respectu Heli, quis alte-
rius esse dignoscatur.

Sed cum ex notando nostro hic n. i.
quatuor modis possit quis dici Pater al-
terius scilicet generatione, adoptione,
affinitate, substitutione, queritur cum
satis appareat ex modo loquendi Mat-
thæi Jacob esse Patrem D. Josephi gene-
ratione, quo pacto Heli qui apud Lucam
fuerit etiam ejus Pater, an adoptione? an
verò affinitate aut legali substitutione?

Volunt aliqui Heli apud Lucam fuisse
se Patrem ejus adoptione. Nituntur
authoritate D. Augustini lib. 3. contra

G

Fautum

Synopsis

Magnum
D.
Josephum
RV
at

Faustum Manichæum cap. 3. ubi sic D. Augustinus. Tota in hoc quæstio est quomodo potuerit duos Patres habere Ioseph: hoc enim si potuisset fieri demonstratur, nulla omnino causa est cur quisquam istorum Evangelistarum in diversis generationibus enumerandis falsum dixisse credatur: à duobus enim Patribus jam non erit mirum, neque contrarium quod & Avi duo & Atavi & Proavi esse potuerunt, & quidquid supra est usque ad David cuius erant ambo filii & Salomon qui pertinet ad ordinem quem Mattheus secutus est, & Nathan qui est in serie quam Lucas exposuit. Attendunt enim ista nonnulli & vident non posse à duobus viris per commixtionem carnis hominem gigni, & idèo putant istam quæstionem non posse dissolvi, nec intuentur quod usitatissimum atque facillimum est, Patrem cuiusquam non eum tantum dici à quo genitus, sed etiam à quo fuerit adoptatus, &c.

XIV. Confirmant ex eodem D. Augustino, lib. 2. quæstion. Evangelicarum quæst. 5. ubi ad propositam difficultatem, ita respondet: *Mihi quidem in præsentibus tres causæ occurrunt, quarum aliquam Evangelista secutus sit: Aut enim unus erat Ioseph naturalis Pater, & alter eum adoptaverat, aut more Iudeorum cum sine filiis unus decessisset uxorem eius propinquus accipiens filium quem genuit propinquo mortuo deputavit: ut cum ab altero alteri genitus esset Ioseph, convenienter duos Patres habere diceretur. Aut unus Evangelista patrem eius, à quo genitus est nominavit, alter Avum Maternum, &c. ut inde iam usque ad David non eundem Lucas quem Mattheus generationum ordinem texeret. In quibus causis illa videtur infima quam secundo loco posuimus, quia cum quisque apud Iudeos functo fratre vel propinquo prolem de eius uxore excuscat, illud quod nascitur nomen defuncti solet accipere. Ex quibus evidentiissime patet, inquirunt hi, D. Augustinum hanc viam scilicet adoptionis prætulisse legali substitutioni pro Conciliatione Evangelistarum.*

XV. Verum non adverterant hi D. Augustinum hanc suam sententiam postea re maturius examinata retractasse lib. 2. Retract. cap. 7. ubi sic loquitur. *In libro ergo tertio contra Faustum Manichæum, cum solverem quæstionem, quomo-*

do potuerit duos Patres habere Ioseph, dixi quod ex alio natus, ab alio fuerit adoptatus, sed genus quoque adoptionis dicere debui, sic enim sonat quod dixi tanquam eum virum adoptaverit alius Pater. Lex autem filios etiam mortuis adoptabat, iubens ut fratris sine liberis mortui duceret frater uxorem, & fratri defuncto semen ex eâ suscitaret, quæ profecto de duobus unius hominis patribus expeditior ibi redditur ratio: Verum autem fratres fuerunt in quibus hoc contigit, ut unus defuncti qui vocabatur Heli duceret alter uxorem, idèst Iacob, à quo Mattheus narrat generatum esse Ioseph, sed uterino fratri suo cum genuit, cuius filium Lucas dicit fuisse Ioseph, non utique natum, sed ex lege adoptivum. Hoc in eorum litteris inventum est quirecenti memoria post Ascensionem Domini de hac re scripserunt. Nam etiam nomen ejusdem mulieris quæ peperit Iacob Patrem Ioseph de prioro marito Nathan qui fuit Pater Iacob, Avus Ioseph secundum Mattheum, & de marito posteriore Melchi peperit Heli cuius erat adoptivus Ioseph non tacuit Africanus. Quod quidem cum Fausto responderem, nondum legeram, sed tamen per adoptionem potuisse contingere ut unus homo duos haberet patres dubitare non poteram. Hæc D. Augustinus. Quare cum à tanto Doctore aliquando amplexata sententia, ab eo postea repudiata sit, à nobis etiam repudianda est.

XVI. Accedit quod adoptio ista non videtur habuisse locum apud Hebræos maximè post legem scriptam factâ tunc distributione tribuum, fortium, & hæreditatum: Nam nec ulla extat de potestate vel modo adoptandi lex, cum tamen in aliis materiis referantur multe, quarum plures non videntur tam relatu dignæ ac hæc si extaret. Imò cum finis & effectus Adoptionis primarius sit ut adoptans habeat suorum bonorum hæredem, & ut adoptatus in illis succedat loco filii Patri adoptanti; videntur aliæ leges Dei huic adoptioni repugnasse illa præcipuè quæ habetur Numeror. cap. 27. num. 8. 10. & 11. quæ talis est. *Flomo cum mortuus fuerit absque filio, ad filiam eius transibit hæreditas, si filiam non habuerit, habebit successores fratres suos, quod si & fratres non fuerint, dabitis hæreditatem fratribus patris eius, si autem nec paternos habuerit, dabitur*

dabitur hereditas his qui ei proximi sunt, eritq; hoc filius israel sanctum lege perpetua. Ex qua lege evidenter patet quod debebatur hereditas proli ex lege Dei si prolem habebat, proximiori si non habebat, ita ut aliter de hereditate sua disponere minimè posset, ac sic nullus poterat esse adoptioni locus.

XVII. Deinde quia illud *qui fuit Heli*, ita debet accipi ut significet D. Iosephum esse illius Heli in eà ratione quæ aptè conferat & prudenti iudicio sufficiens sit ad genealogiam, cum hanc rem agat Lucas. Sed adoptio Legis Civilis non videretur habere rationem quæ aptè conferat & prudenti iudicio sufficiens dici possit ad deducendam tam operose Genealogiam, quantam deduxit Lucas ab iplo usque ad ipsum Deum. Ergo, &c.

XVIII. Quare respondent alii unum fuisse Patrem Divi Iosephi generatione, alterum affinitate: & quidem Arias Montanus censet Matthæum recensere Socerum eius seu Patrem Beatæ Virginis, Lucam verò eius Patrem naturalem: Nec obstat verbum *genuit*, quo utitur Matthæus dicens: *Jacob autem genuit Ioseph Virum Mariæ*, quod propriè significat generationem. Nam ut ait D. Augustinus lib. de Consens. Evangelist. *Non absurdè quisq; dicitur non carne, sed charitate genuisse quem sibi adoptavit.* Cum ergo Jacob tradendo filiam suam Beatam Virginem in matrimonium D. Iosepho eum adoptarit in filium suum, potest non absurdè Jacob dici illum genuisse, non carne, sed affectu & charitate: & ita rem se habere probat Arias ex hoc, quod si Jacob qui apud Matthæum dicitur genuisse Ioseph, non sit Pater Beatæ Virginis, & Socer tantum D. Iosephi, non attigisset Matthæus scopum suum, qui ut ipse indigitat, est scribere librum Generationis Jesu-Christi, & ostendere illius descensum ex Abraham & Davide Rege. Atqui id non fecisset si in Patre naturali D. Iosephi, ex quo Christus non est, non verò in Patre Beatæ Virginis, à qua Christus est, descensum terminasset.

XIX. Sed præterquam quod hæc opinio valdè particularis est, ruit ex hoc, quod asserat Jacob qui apud Matthæum dici-

tur genuisse Ioseph, esse Patrem Beatæ Virginis, quia nec id habet Arias ex Scripturâ, & aliundè constat ex Sanctis Patribus & Ecclesiæ Traditione fuisse Sanctum Ioachim. Contra quod nihil valet replicare Ioachimum fuisse binominem, hoc enim & arbitrariè dicitur ac sine probatione, & convincitur nulla esse hujus asseri verisimilitudo ex eo quod Ecclesia in suis libris, Martyrologio, Breviario, & Calendariis, Patri Beatæ Virginis, non nomen Jacob, quod ex suppositione hujus sententiæ habuisset certo ex Evangelio, adscripserit, sed semper nomen Ioachim.

Quoad illud quo se munit ex D. Augustino Montanus, quod scilicet non absurdè quis dicitur charitate genuisse, quem sibi adoptavit, ideoque posse dici quod Jacob genuerit Ioseph ex eo quod ipsum adoptarit in Generum tradendo ei filiam suam in uxorem. Respondeo, etsi concederemus Jacob & Ioachim fuisse unum & eundem, non constat eum fuisse in vivis quando filia ejus Beatissima Virgo nupsit D. Iosepho: imò contrarium est verius, & ab omnibus fidelibus communiter receptum, nec unquam aliud probabit Montanus, non igitur potuit illum charitate genuisse, seu adoptasse in Generum tradendo ei filiam suam in uxorem. Secundò non advertit Montanus ad ea quæ statim post verba ab eo pro se citata subjungit D. Augustinus hoc modo. *Sed planè si hoc verbo genuit etiam Lucas uteretur, omnimodo esset ambiguum quis ex propria carne genuentem Patrem commemorasset. Nunc verò cum alter dicit Jacob genuit Ioseph, alter Ioseph qui fuit Heli, etiam ipsa verborum differentiâ quid singuli suscepissent eleganter intimaverunt.* Tertiò, quia nulla est necessitas ita detorquendi Scripturam: Atqui communis est & receptissima SS. Patrum, Theologorum & Ecclesiæ regula Scripturam debere accipi semper in proprio sensu, id est, illo quem verba ex sua primâ institutione significant, nisi aliter sumi necessitas & ratio cogat, quæ hic non reperitur: Quod enim dicit Montanus aliàs futurum ut Matthæus non attigerit scopum quem sibi proposuerat edendi scilicet Christi

Synopsis

Magnalium
D.
Iosephi
RV
an

Genealogiam, contrarium patet ex dictis cap. precedenti, ubi illud argumentum proposuimus & solvimus. Ergo Iacob verè & propriè genuit Ioseph virum Mariæ de quâ natus est Iesus, & consequenter non est Pater Mariæ Virginis

XXI. Igitur his opinionibus demissis quæ etiam exoleverunt, restant nunc solum duæ valdè celebres: quarum prima est præcedenti è diametro opposita & asserit D. Matthæum referre Divi Iosephi Patrem generatione & cæteros eius Progenitores, Lucam verò Patrem Beatæ Virginis conjugis sive Avum Christi, scilicet Heli alio nomine dictum Joachim, & cæteros utriusque Progenitores. Altera quæ asserit unum Evangelistarum referre Patrem Iosephi generatione alterum eum qui ejus Pater est legali substitutione. De quibus in sequentibus.

CAPUT V.

Examinatur prima ex his duabus opinionibus, an scilicet D. Matthæus referat D. Iosephi Patrem & Progenitores generatione, & Lucas Patrem B. Virginis.

I.

FFIRMATIVE docuerunt primi omnium Joannes Lucidus de Emendat. Tempor. c. 1. & Annæus in Comment. Philon qui floruerunt circa annum 1550. quam opinionem tanti facit Barradius è Societate Jesu tom. 1. in Evangel. lib. 5. c. 30. ut dicat Sanctos Patres si viverent hanc hujus difficultatis diluendæ rationem & viam inituros. Lucidius & Annæus secuti sunt Galatinus lib. 7. de Arcan. Cathol. verit. c. 12. Driedo lib. 3. de variis Dogmat. c. 5. p. 4. Suarez tom. 2. in 3. p. D. Thomæ ditp. 2. sect. 3. §. dico tertio, Jansenius Gandav. in concord. c. 14. Didacus Stella & Cornelius à Lapide in c. 3. Lucæ. Barradius ubi supra, qui etiam asserit eam quam sequenti capite afferimus esse verisimilem.

II. Pro hac citantur etiam à nonnullis

S. Augustinus l. 2. quæst. Evangelicar. quæst. 9. & lib. 2. de Consens. Evangelist. c. 2. & 3. Author libri de ortu B. Virg. falsò D. Hieronymo adscripti, Dionysius Carthusianus, & Card. Caietan. in c. 3. Luc. Sotus in 4. distinct. 30. quæst. 2. art. 1. Canus lib. 11. de Locis Theologic. c. 5. & Canisius lib. 1. de Decip. Virg. c. 3. sed falsò. Nam quoad D. Augustinum & Authorem libri de ortu B. Virginis in locis citatis, ne verbum quidem habent de illâ sententiâ, quod etiam fatetur P. Suarez loco citato. Quoad Dyonis. Carthuf. non hanc sed sequentem expressissimè docet, tam in cap. 1. Matth. quam in cap. 3. Lucæ. Ubi utriusque Genealogiam explicat maximè vero ultimo loco art. 9. ad illa verba *qui fuit Heli*. Quoad Caietanum eam quidem Sententiam ex aliis refert, sed tantùm abest ut illam sequatur, quin potius innuit se de ejus veritate dubitare, nec posse illi adherere, dum addit, *Ex hac opinio si constaret amplectenda esset, &c.* Quoad Sotum nihil de hac re habet, sed solum ait Beatissimam Virginem esse ex Patre de Judâ, & Matre de Tribu Levi. Quoad Canum & Canisium non eam tenent, sed ab aliquibus teneri asserunt: ut proindè certissimum sit vel ante præfatos Lucidum & Annæum ullum esse qui hanc sententiam tenuerit, nec post illos nisi paucissimos.

III.

Hæc sententia à suis autoribus ingeniosè fateor inventa est, tum ad solvendam præsentem difficultatem de discrepantiâ Evangelistarum Matthæi & Lucæ inter se quoad punctum Genealogiæ, tum præcedentem c. 3. propositam de impertinentiâ utriusque in eâ subducendâ. Cùm enim viderent hi illam quæ à Matthæo descripta est, non ad Christum de quo tamen erat sermo, sed ad D. Iosephum, ex quo constat non esse Christum, terminari; ac propterea crederent, per eam nullo modo posse probari Christum ex Abrahamo & Davide Rege ortum ducere: interim verò fieri non posse ut uterque Evangelista in puncto tanti momenti tamque necessario, quale est hoc, defuerit; existimarent omnia fore facilia dicendo D. Lucam hoc egisse, & Christi Domini Genealogiam persequisse,

textuisse, nec nos debere ab hac sententiâ amplectendâ deterreri, propterea quod nomen Heli non videatur congruere Patri Divæ Deiparæ & Avo Christi, quem scimus vocatum Ioachim, id enim facile dilui posse dicendo ipsum habuisse duplex nomen, idque non debere videri mirum, tum quia hoc videmus frequenter in aliis per Scripturam: tum etiam propter affinitatem significationis utriusque istius nominis Heliachim seu Heli per apocopen, & Ioachim pro quo afferunt ea quæ supra cap. præced. Sect. 1. num. 5 & seq.

IV. Potest igitur hæc sententiâ ita explicari ut referente Matthæo Genealogiam Progenitorum naturalium Divi Iosephi, verba illa *qui fuit Heli*, Lucæ referentis Genealogiam Beatæ Virginis, uno ex his duobus modis intelligantur, primò vel ut referant non Divum Iosephum qui immediatè præcedit hæc verba, sed IESUM. Ut sensus sit, qui Iesus putatus filius Ioseph, fuit Heli sive Ioachim: cum enim Christus Patre naturali immediato caruerit, necessarium fuit, illo omisso, Genealogiam eius incipere à primo progenitore, scilicet Patre Virginis quæ eum genuit, qui fuit Heli sive Ioachim. Vide dicta à nobis supra Cap. 3. Sect. 1. num. 8. Secundò, ut eadem verba *qui fuit Heli* referant Ioseph, & sensus sit *qui Ioseph fuit Heli*, alio nomine Ioachim. Cum enim Heli sive Ioachim fuerit Pater Divæ Virginis Coniugis D. Iosephi, Ioseph fuit ipsius Generi; Generi autem filius dicitur Socreri ab omnibus: undè D. Augustinus lib. 22. contra Pelagian. c. 61. *Si vir & uxor est caro una, inquit, non aliter nurus est deputanda, quam filia.* Et vicissim generi quàm filius. Sic Genesis cap. 7. vers. 7. Noë dicitur. *Ingressus arcam cum tribus filiis & totidem filiabus*, id est nuris seu uxoribus trium istorum filiorum suorum.

V. Sub priorè sensu aprior esset explicatio, quia tunc verè deduceret Lucas & directè Genealogiam Progenitorum Christi naturalium eo modo quo fieri potuit, id est incipiendo ab eius Avo, seu Patre Virginis quæ genuit eum, qui omnibus notus erat. Sub secundo verò sensu non nisi indirectè & hoc valdè ineptè: quid enim ineptius quàm velle

deducere genealogiam alicuius, & hoc exequi per Progenitores affinitate illius qui est tantum Maritus Matris eius? Dices tantum numerum Majorum Divi Iosephi per affinitatem non referri propter ipsum, sed propter Christum Dominum: Respondeo cum totus hic numerus & tam proluxa Progenitorum series tendat ad Christum, pro quo describitur tam operosè à Divo Lucâ, ergo verisimilior esset hæc sententiâ sub priorè sensu.

Coeterum sub hoc posteriorè sensu VI. eas primò, patitur difficultates quas proposui supra c. 3. sect. 1. contra duplex nomen Socreri D. Iosephi, sive Patris Deiparæ quibus nunquam se extricabit. Secundò, quia sequeretur D. Matthæum non deduxisse ulla ratione Genealogiam Christi Domini: & quamvis id non inficerent huius sententiæ Authores, imò ideò hanc viam conciliandi Evangelistas inierint, quod putent Matthæum illam non deduxisse, saluntur tamen ut constat ex dictis. Tertiò, quia illud *qui fuit Heli*, ita debet accipi, ut significet D. Iosephum, quem referunt verba illa sub hoc posteriorè sensu, esse illius Heli in ea ratione quæ aptè conferat & prudenti iudicio sufficiat ad Genealogiam, cum hanc rem agat Lucas, sed affinitas non est talis ut prudenti iudicio sufficiens dici possit ad deducendam, tam operosè tantam Genealogiam, quantam deduxit Divus Lucas ab ipso D. Iosepho, usque ad Deam: ergo, &c.

Sub priorè sensu eadem est cum illa VII. quàm supra retulimus c. 3. sect. 2. n. 8. quàm multis refutavimus ibidem n. 10. & sequentibus quare eò Lectorem remittimus.

Tandem refutatur hæc sententiâ sub VIII. utroque sensu hoc modo: quia extra omne dubium esse debet Genealogiam à D. Matthæo descriptam esse Genealogiam veram Christi Domini, attestante ipsâ Scripturâ, quæ ut jam sæpè monuimus, eam disertis verbis vocat, *Librum Generationis IESU Christi filii David filii Abraham.* Atqui non dicitur series illa Progenitorum rectè in Christum, oportet ergo ut saltem obliquè & indirectè tendat in eum: at non potest indirectè tendere in Christum,

dum directè derivatur in D. Josephum, nisi fuerint consanguinei & in gradu ita propinquo cognati, Beata Virgo, ex quâ sola Christus. & D. Josephus, ut hoc esset notissimum: non possunt autem esse ita conjuncti si Joseph descendit ex Davide per lineam Salomonis, Maria verò sit ex Patre Heli per lineam Nathan propter nimiam distantiam illorum in hoc casu à communi stirpe Davide, ut constat ex supradictis: ergo, &c.

IX. Confirmatur etiam ex ipso sensu Ecclesiæ, nam ipsa in festo Sancti Joachimi Patris Deiparæ, quod celebrat 20. Martii, idque à tempore Lucidi & Annæ, utitur in Missa & admatutinum Genealogiâ Matthæi, non verò Lucæ: At si Joachim fuisset ille Heli, ut volunt Lucidus & Annæus, utique Genealogia Lucæ illum spectaret, non Matthæi, & consequenter Ecclesia istâ uteretur & non hâc, ergo signum est Ecclesiam non approbare hanc sententiam? Propter eandem rationem in Festis Conceptionis & Nativitatis Beatæ Virginis, eadem Genealogiâ Matthæi utitur, usura sine dubio Genealogiâ Lucæ si vera esset sententia Lucidi & Annæi.

X. E contra verò in festo Sanctæ Annæ Matris ejusdem Beatæ Deiparæ 26. Julii eadem Ecclesia in Missa & matutinis neque hâc neque illâ utitur Genealogiâ, quippè quæ judicat neutram illarum eam spectare, eo quod Anna non descendat ex Tribu Juda, aut stirpe David, sed ex Tribu Levi seu sacerdotali, ratione cujus Elizabeth uxor Zachariæ & Mater Sancti Joannis Baptistæ, quæ fuit ex eadem Tribu sacerdotali, (fuit enim ex filiabus Aaron, ut dicitur Luc. c. 1. v. 5.) asseritur cognata ejusdem Beatæ Virginis Luc. c. 1. v. 36. favetque quod docent SS. Patres Christum Dominum ex utraq; Tribu descendere Regiâ & sacerdotali. Vide antiquissimum Hyppolit. apud Nicephorum lib. 2. c. 3. D. Gregorium Nazianz. in Carm. de Christi Genealogiâ, Divum Hilarium in Matth. can. 1. D. Ambrosium, lib. 3. in Luc. & lib. de Benedictionib. Patriarch. c. 3. D. Augustinum lib. 2. de Consens. Evangelist. c. 2. & lib. 83. quæstion. quæst. 61. &

in quæst. lib. Judic. quæst. 47. Epiphanius hæref. 78. Eucherium in lib. quæstion. Novi Testam. Andream Crentensem in Encom. Virg. Deip. Bedam in Luc. ad illa verba, ecce Elizabeth cognata tua, Julian. Pometium lib. 3. contra Judæos D. Thomam 3. p. quæst. 31. art. 2. ad 2. ex sacerdotali quidem, quia Mater ejus Sanctissima Deipara ex qua sola traxit carnem per lineam maternam Annæ descendit ex Tribu Sacerdotali seu Leviticâ: ex Regia verò per lineam paternam, quod scilicet Patrem habuerit D. Joachimum ex illâ, non verò ex Tribu Levi, ut sine fundamento asserbat Faustus hæreticus Manichæus apud D. Augustinum lib. 23. contra ipsum c. 4.

Faciunt denique contra hanc & omnes alias præcedentes sententias, quæ pro vera adducemus capite sequenti. XI.

CAPUT VI.

Quod unus Evangelistarum carnalem D. Josephi Genealogiam, alter legalem prosequatur.

REJECTIS superioribus sententiis nullus alius modus videtur restare præter hunc ut possint inter se conciliari duo illi Christi Genealogistæ & Evangelistæ. Sed interim hic modus adhuc bifariam dividitur: alii enim ex his asserunt D. Mattheum legalem prosequi genealogiam, Lucam vero carnalem: alii è contra, de quibus duplici Sectione hic.

SECTIO PRIMA.

Proponitur Prima Sententia asserens D. Mattheum legalem, Lucam Carnalem Divi Josephi prosequi Genealogiam.

DUm manum ab hoc opere, jam absoluto removerem, incidi nescio quo casu in Tom. 3. mensis Martii P. Joannis Bollandi in Acta Sanctorum, apud

apud quem ad 19. ejusdem mensis in S. Iosepho, præter ea quæ hic supra cap. 3. inferni ex eodem Authore, invenit super hæc Genealogiâ novam Patris Possini, ex eadẽ qua ille Jesu Societate sententiam cui nullum hoc aptiorem locum judicavi. Eam ipsismet Possini verbis ex Bollando loco citato §. 5. admetior. Alter inquit hic modus est (prior

fuit ille à nobis supra c. 2. solutus) à jam dicto Possino non infelici conjecturâ solutus, cui quidem plurimi Sanctorum, Patrum, Interpretumque prævertente, dicentes ab Evangelistarum altero carnalis generationis servari ordinem, ab altero legalis successionis rationem haberi: sed plerique eorum temerè Africanum secuti (à quo alioqui in utriusque lineæ conjunctione desciscunt) nec rationi, nec Scripturis, satis conformiter videatur adscripsisse Matthæo ejus, quæ secundum naturam est generationis, seriem, Lucæ verò alterius, quæ secundum legem successionis.

III. Etenim Matthæus qui Judæis Hebraicè scribebat omnia jura ex legis præscripto merientibus, æquius erat hoc facere quàm Lucam, cujus Evangelium Græcè conscriptum, ad gentes potius instruendas dirigebatur, Judæicarum ceremoniarum legumque non ad eò curiosas, aut protus ignaras: verùm ne Spiritui Sancto præscribere hæc in parte videamur, potius quid factum sit, quàm quid fieri conveniret, inquiramus. Utrumque autem commodè assequemur utriusque serie generationes cum Possino expendent, easque cum irrefragabili Scripturarum testimonio conferentes.

IV. Quid igitur Lucas? cum in principio serie sue à Christo sursum ascensurus filium eum dixisset Joseph, expressè addit *ut putabatur*, ne naturalem quis generationem suspicaretur: Putabatur autem propter conjugium Joseph cum Maria, quod esset Neptis cum Patruo suo, velut vulgò notum supponens, atque ad eò nihil dubitari hujus Avus esset, qui Pater illius generatione carnali. Absque ullâ deinde restrictione, sic porrò ad cæteros ordine recensendos absolutè progreditur *qui fuit Heli, qui fuit Mahat, &c.* atque ita de reliquis. Nisi enim hi carnaliter fuerint ex invi-

cem procreati, ultra Christum extendas oportet istud *or nomizeto*. Porro eodem pede concipias Evangelistam, pergere quories alicui majorum Christi duplex est Pater, Legalis alius, alius naturalis. Hoc autem non facit Lucas, sed omninò contrarium in Obedo cuius tamen Patrem Boozum libri Ruth cap. 5. audimus palam in concione profitentem. *Testes vos estis hodie quod Ruth Moabitidem uxorem Mahalon in conjugem sumpserim, ut suscitarem nomen defuncti in hereditate sua, ne vocabulum ejus de familia & fratribus & populo deleatur.* Obed ergo ex eo conjugio prognatus Mahalon imputandus fuisset secundum legem, nisi naturæ ordinem tenuisset Lucas, & tam verè Josephum filium Heli dicere voluisset, quàm verè Obed fuit Booz, quamvis legaliter filius Mahalon. Nec potest alius ullus gradus assignari in quo legis, non naturæ rationem habuerit Lucas.

E contra verò Evangelista Matthæus ubicumque series naturalis deficit, juris sequitur successionem, & crebris potest exemplis ostendi, *to genuit ab eo* vel simpliciter vel metaphoricè accipi, ut sit idem quod habuit in Davidicæ familiæ Principatu & benedictionibus, in ordine ad Messiam, Davidi atque ante ipsum Abrahamo datis, successorem: hoc enim videtur innuere solemnis illa propositio, *Liber Generationis IESU Christi filii David, filii Abraham.* Quæ de te vide accuratè disputantem Possinum cap. 10. ubi ostendit videri concessum Abrahamo jus habendi unum semper in terris usque ad Christum natum, qui se repræsentaret, repromissionis de Messia ex se nascituro hæres, qui quidem universim is fuerit, qui erat inter fratres ordine nascendi primus, nisi revelatio particularis interveniret, ut in Jacob, Juda, Davide, Salomone accidit, idemque rectâ lineâ per naturalem generationem propagatus, usque dum Salomonis & Salomonidarum peccatis exigentibus factum est, ut hic ab initio sic provisus ordo turbaretur: stante tamen & suum finem per viam legalis successionis obtinente primario Dei proposito & promissionis fide, ut in sequentibus declarabitur.

E

Synopsis
Magnificat
D.
Iosephi
RV
am

- VI. „ Ex quibus hoc quoque consequetur, „ aut Evangelistarum neminem, natura- „ lem prorsus tenere ordinem, quod est „ absurdum, aut tenere Lucam, qui prop- „ ter ea ad Adamum usque provehatur, „ cum in Abrahamo sistat Matthæus, ut „ primo capite repromissionis Divinæ „ secundum quam natus Messias prædi- „ cabatur, Judæis parum curantibus Abra- „ hami antecessores qui ipsis erant cum „ multis aliis gentibus, aut demum cum „ omnibus hominibus communes.
- VII. „ Ad probandum porro id quod jam „ diximus de Matthæo, ipsum scilicet se- „ rie naturali deficiente ad legalem re- „ currere, primò quidem demonstrat „ Possinus Sanctissimum Regem Eze- „ chiam non fuisse impiissimi Achaz na- „ turalem filium: demonstrat, inquam, „ evidenter ex Scripturâ docens cap. 53. „ & 54. omnibus evasionibus occlusis, „ filium Achazi dici non posse Ezechiam „ nisi credatur natus fuisse ex novennis „ pueri petulanti supra ætatem libidine & „ quidem fornicariâ. Quis enim illi æta- „ tulæ legitimam junxerit? Achazo au- „ tem regnanti non nisi unicum fuisse „ filium, eundemque per sacrilegum „ furorem in honorem Idoli Moloch „ holocausto consumptum fuisse, ex „ eisdem Scripturis haud difficulter in- „ telligitur.
- VIII. „ Cujus autem filius Ezechias, id „ quidem in obscuro est, satis tamen „ Scriptura indicat, Ozia, consen- „ su ac studio populi evecto in Regnum, „ plures fuisse fratres, nisi enim fuissent, „ ut quid ita expressè & præter morem „ popularis favoris, sacra meminissent „ Historia: Sin autem altius ascenden- „ dum: Josaphatum saltem constat sex „ alios filios 2. Paralip. cap. 21. nomina- „ tim expressos genuisse. Demum unde- „ cumque natus, si filius non fuit Achaz „ quod non fuisse ostenditur, dubitari „ non debet, quin jure successionis parte „ Regiæ stirpis extinctâ successerit Eze- „ chias per cognationum gradus: quod „ satis est ad intentum nostrum.
- IX. „ Alterum legalis successionis à Mat- „ thæo relatæ exemplum, sed naturali ad- „ mixtum habemus vers. 11. ubi dicitur „ *Josias autem genuit Iechoniam & fratres* „ *ejus in transmigratione Babylonis.* Nem- „ pè Joakimo, Josiæ per mortem Joha- „ nan primogenito Babylone extincto, „ filius ejus Iechonias in cernendâ Avi „ Josiæ hæreditate Patris suis, Sedeciæ „ & Sellum fiebat æqualis, qui proinde „ hic fratres Iechoniæ videntur dici. Nisi „ latiùs nomen fratrum accipere malis „ pro proximis quibusque ex communi „ Avo Josia consanguineis, qui omnes in „ transmigratione Babylonis extincti „ sunt, videlicet eò jam partim abducti, „ partim dum abducerentur cum filiis „ Sedeciæ, qui fuerat fratri suo Joakim „ substitutus in Regnum, à Nabuchodo- „ nozore occisi sunt in Reblatha. Post „ transmigrationem verò Babylonis, id- „ est postquam jam omnis populus cum „ Principibus suis abductus esset in Ba- „ bylonem, ibidem Iechonias genuit „ Salathiel.
- X. „ Quomodo autem genuit? Rex qui- „ dem Evilmerodach ipso anno quo reg- „ nare cœpit, captivum Regem levavit „ de carcere, & posuit thronum ejus su- „ per thronum Regum qui erat cum eo. „ Quis tamen negare audeat impletam „ terribilem istam Dei comminationem „ de Iechoniâ Jeremiæ cap. 22. pronun- „ ciatam. *Hæc dicit Dominus, scribe virum* „ *istum seditem, &c.* non quia nullos ge- „ nuerit filios, (paulò enim superius pro- „ pagati ab eo seminis & in captivitate „ morituri fit mentio) sed quia non erit „ de semine ejus vir qui sedeat su- „ per solium David, & potestatem ha- „ beat ultra in Iuda: quod profectò mi- „ nimè fuisset impletum, si Iechoniæ ex „ filio non tantum nepos fuisset Zoroba- „ bel diuturnus & scelix gentis Iudaicæ „ in sedes Patrias restitutæ Princeps, sed „ per hunc etiam Christus ipse ejus reg- „ ni non erit finis, omnium priorum pro- „ missionum optatissimum complemen- „ tum, ex Iechoniæ semine per natura- „ lis generationis seriem fuisset propaga- „ tus, ut volunt ii qui faciunt Matthæum „ talis seriei authorem. Hæc est senten- „ tia PP. Possini & Bollandi, & funda- „ menta quibus innititur non aliis quàm „ ipsius Bollandi ex Possino verbis „ propofita.

SECTIO II.

Præfertur secunda sententia asserens e contra D. Matthæum carnalem, Lucam verò legalem D. Iosephi, & consequenter Christi Genealogiam attexere.

- XI. **V**Ltima hæc est communissima, certissima & antiquissima sententia est, & ideò omninò retinenda, quod scilicet D. Iosephus duos habuerit Patres, unum naturalem scilicet Iacob à quo genitus est, per quem Matthæus naturalem ejus Genealogiam ab Abrahâ ad Davidem, & à Davide Rege directè deduxit usque ad ipsum; Alterum legalem, scilicet Heli, per quem Lucas ipsius legalem usque ad ipsum Deum reduxit originem.
- XII. Probatur primò hæc opinio ab auctoritate Sanctorum Patrum, qui omnes quotquot hanc materiam attigerunt ab exordio Ecclesiæ hanc viâ hanc difficultatè enodarunt. Ita D. Iustinus Martyr in Quæstionib. ad Orthodoxos quæst. 66. & in Quæstion. ad Gentes quæst. 131. & 133. Iulius Africanus epist. ad Aristid. apud Euseb. lib. 1. hist. Eccle. cap. 6. qui Eusebius est etiam hujus sententiæ. Tertullianus lib. contra Iudæos. Origenes in Matth. Gregorius Nazianz. Carm. de Christi Geneal. D. Hilarius in Matth. can. 1. Divus Ambrosius lib. 3. in Lucam cap. 3. D. Hieronymus lib. de Script. Eccles. in Julio Africano ubi huius opinionem approbat, & in Matth. c. 1. D. Augustinus passim maximè lib. 2. Retract. cap. 7. & 12. lib. 2. Quæst. Evang. quæst 5. lib. sermon. de diversis, serm 62. cap. 19. Author Quæst. novi & veteris Testamenti apud eundè Augustinum quæst. 56. Eucherius in Quæst. in novum Testamentum. quæst 3. in Matth. Nicephor. lib. 1. hist. tripart. cap. 11. D. Damascenus lib. 4. de fide orthod. cap. 15. & Orat. 3. de Nativit. Beatæ Virg. D. Anselmus, Beda, Euthymius, Theophilaetus, Dionysius Carthusianus, D. Bonaventura, Nicolaus Lyra in Luc. cap. 3. D. Tho-

mas 3. part. quæst. 37. ad 2. & in cap. 3. Luc. quos præeuntes sequuti sunt magni nominis Doctores & Interpretes Hugo Cardinalis, Cajetanus, Salmeron, Toletus, Maldonatus in cap. 3. Lucæ, Vasquez tom. 2. ad 3. part. D. Thomæ disp. 127. cap. 4. Et ex nostris Guido Perpinianus in Evang. ad illud qui fuit Heli, Luc. cap. 3. Thomas Beauxamis tomo 1. in Evang. ad illud Matth. c. 1. *David autem Rex genuit Salomonem ex eâ qua fuit Virg.* Syveira tomo 1. in Evang. lib. 1. cap. 2. quæst 44. & Hieronymus Gratianus lib. 1. de S. Iosepho cap. 1.

Probatio hujus asseriti videtur evidētissima, suppositâ Deuteronomii lege cap. 25. de suscitando per fratrem superstitem semine fratri sine liberis defuncto in ipsius defuncti conjuge. Cujus legis hæc sunt verba. *Quando habitaverint fratres simul, & unus ex eîs absque liberis mortuus fuerit, uxor defuncti non nubet alteri, sed accipiet eam frater ejus, & suscitabit semen fratris sui, & primogenitum ex eâ filium nomine ejus appellabit, ut non deleatur nomen ejus de Israel.* Cum enim hæc Lex esset propria ac particularis Judæorum, ex quibus D. Iosephus, habeamus quæ in illis Matthæi verbis cap. 1. *Jacob autem genuit Ioseph virum Maria, &c.* Patrem ejus naturalem à quo genitus est, perfectò non alius modus quærendus est, quomodo Heli fuerit etiam Pater ejusdem D. Iosephi, ut asserit Lucas cap. 3. quàm ille Deuteronomii cap. 25. quæ erat proprius & particularis Judæorum, maximè cum illi soli duo modi faciant ad Genealogiam, ut monuimus supra.

Quod autem Matthæus carnalem D. Iosephi, & consequenter Beatæ Virginis Uxoris suæ & Christi Domini ex eâ solâ nati Genealogiam profequatur, nihil clariùs: sive enim exordium Genealogiæ ipsius, sive progressum, sive exitum, sive modum loquendi perpendas, omnia sonant generationem carnalem, non ita apud Lucam, ut mirandum sit Possinum & Boilandum contradixisse.

Nam primò exorditur Matthæus suam Genealogiam per solemnem illam propositionem, *Liber Generationis*

H IESU

Synopsis

Magnabit
D.
Iosephi
RV
171

IESU-Christi filii David, &c. quibus verbis quis aliud intelligat quàm generationem propriè dictam, quæ omnium sensu non alia est quàm carnalis? & idèd non dicit Matthæus liber genealogiæ, quo nomine etiam processio per viam legalis substitutionis intelligi potuisset, sed liber generationis.

XVI. Hanc deinde idem Evangelista non aliter expandit quàm per Progenitores ex se invicem carnaliter procreatos, incipiendo ab Abraham, & progrediendo usque ad David, ac deinde à Davide pergens eodem pede per lineam Salomonis perducendo usque ad Ioseph, ex quo quia non erat Iesus ut Ioseph ex Iacob, & cæteri ex aliis supra recensitis, & tamen ipse recensitus quasi Pater ejus, quia Matri ejus ex quâ solâ natus est vero conjugio copulatus, idèd mutans stylum concludit Genealogiam, non dicens eum genuisse **JESUM**, sed vocans Virum Mariæ de quâ natus est Iesus. Sicque cum Genealogia carnalis utriusque, idest Iosephi & Mariæ, esset eadem ob rationem allatam supra cap. 3. rectâ tendens in Iosephum pervenit ad **JESUM** ex Mariâ natum.

XVII. Tandem Matthæus quasi recapitulans & explicans suam Genealogiam, subjungit. *Omnès itaque generationes ab Abraham usque ad David Generationes quatuordecim, & à David usque ad transmigrationem Babylonis Generationes quatuordecim, & à transmigratione Babylonis usque ad Christum Generationes quatuordecim.* Ubi vides involvi generationem Christi & Iosephi cum aliis. Cum ergò aliæ sint carnales, ergò & hæc Christi, non tamen ea quæ est Christi per Patrem carnalem ut aliæ, sed sic erat, inquit, *cum esset desponsata Mater IESU Maria Ioseph antequam convenirent inventa est in utero habens de Spiritu Sancto*, ac propterea ex illâ solâ carnaliter, Iosepho tamen cui desponsata conceptus & natus. Quo quid clarius dici potuisset non video.

XVIII. Denique idipsum etiam observat Iulius Africanus in epistolâ citatâ infra exhibendâ ex Eusebio, ex modo loquendi Evangelistæ. Idem etiam Divus Augustinus libr. 2. de consensu

Evangelist. cap. 3. cuius hæc sunt verba. *Quem probabilius, inquit, intelligimus adoptantis (intellige ex lege præfatâ Deuteronomii cap. 25. ut idem Sanctus Doctor se explicâs dicit lib. 2. Retract. cap. 12.) originem tenuisse, quàm eum qui noluit Ioseph genitum ab illo cuius eum filium esse narrabat? Commodius enim filius ejus dictus est à quo fuerat sic adoptatus, quàm diceretur ab illo genitus, cuius carne non erat natus. Matthæus autem dicens, Abraham genuit Isaac, Isaac genuit Iacob, atque ita in hoc verbo quod est genuit perseverans donec in ultimo loco diceret, Iacob autem genuit Ioseph, satis expressit ad eum Patrem se perduxisse originem generantium à quo Ioseph non adoptatus, sed genitus erat.*

Et licet idem Augustinus ibidem subjungat quod licet Lucas sicut Matthæus verbo *genuit* usus fuisset, adhuc nihilominus possent conciliari dicendo unum naturâ genuisse, alterum charitate, quod est adoptare; continuo tamen addit Augustus Doctor. *Sed planè si hoc verbo etiam Lucas uteretur omnimodo esset ambiguum quis eorum adoptantem, quis ex propriâ carne genitum Patrem commemorasset. Nunc vero cum alter dicit Iacob genuit Ioseph, alter Ioseph qui fuit Heli, etiam ipsa verborum differentiâ, quid singuli suscepissent eleganter intimarunt.*

Habet ergò hæc sententia hoc supra præcedentem, quod verba Scripturæ à proprio sensu non detorqueat, quod fieri non est patiendum, nisi aliqua necessitas urgeat, quæ hic non est, ut ex dicendis constabit, atque adèd ex hoc solo capite, præcedenti præferenda, ac deinde cæteris, quod magis conformis usibus Gentis Iudæorum, cum interim incommoda omnia quæ contra ipsam adduci possent nullo negotio vitet.

Refert ergo D. Matthæus verum & carnalem Christum ex Abrahamo & Davide descensum referens ipsum Divi Iosephi; quandoquidem Mater ejus ei ut de cognatione suâ per Patrem suum Ioachimum ita propinquo ut de hoc nullum esset dubium tanquam hæres unica Parentum ex lege Numeror. cap. ultimo nupissit: Lucas verò legalem solum, & solius Divi Iosephi,

Iosephi, quam tamen merito prosequitur, quia cum esset Iesus Filius Iosephi longè strictius quam ipse Ioseph erat Filius Heli, ut probabimus infra part. 2. tract. 2. & propterea omni jure hæres D. Iosephi, cujus Pater Legalis Heli recto ordine à Davide descendebat per Nathan, ad cujus posteros propter peccata Salomonidarum translatum erat jus ad Regnū Davidis, necessaria fuit ut pateret per illam quod jus ad istud Regnum ad Iosephum devolutum pervenerit ad IESUM, sic ut præfertur Filium suum: ac consequenter si vera esset opinio Patrum Possini & Bollandi, quod Lucas carnalem Christi Domini Genealogiam prosequutus fuisset, cum ex iisdem Patribus Possino & Bollandi Regnum æquè ac Messias translatus fuerit ad lineam Nathan, quam sequitur Lucas, inutilis prorsus ac vana fuisset respectu Christi Genealogia Matthæi, qui tamen conceptis verbis se proficitur Christi Genealogiam scribere: quæ omnia cum clarissima sint, nihil autem absurdius hæc sequela, necessariò ex asserta opinione Patrum Possini & Bollandi inferendâ, eluitur macula ab eisdem injustè aspersa Julio Africano à nobis infra defendendo, & temeritas quam tanto Sanctorum Patrum ac Doctorum, qui illum utpote omnium antiquissimum sequuntur numero, affricant, in eos redit, nescio an ullâ ratione emulanda.

XXII. Ad rationes verò eorundem Possini & Bollandi quæ in comparatione eorum quæ faciunt pro nostrâ, nimis sunt imbecilles: Respondeo ad primam, quod Matthæus scripsit Evangelium suum Hebraicè, quia Hebræus erat, sicut Lucas Græcè, quia erat Græcus. Non idèò tamen amplius Matthæus scripsit Hebræis; aut Lucas Græcis; Hebraicè aut Græcè scribendo quam aliis, non enim Deus Hebræorum aut Græcorum solùm, sed omnium, dives in omnes qui invocant illum.

XXIII. Quoad illa quæ Possinus & Bollandus effantur pro suâ sententiâ capite præcedenti num. 4. verba sunt mera: Nec enim necesse est ut dicere possimus Lucam prosequi seriem D. Iosephi legalem, negare omnes ab Heli utquo

ad Adam sursum ascendentes fuisse ex invicem carnaliter genitos, & consequenter quod ad Obedum perveniens debuisset mutasse ordinem, & relicto Boozo ejusdem Obedi Patre carnali referre legalem, qui fuit Mahallon, quandoquidem Matthæus (quem Possinus & Bollandus volunt prosequi legalem seriem) perveniens ad eundem Obedum non retulerit etiam Mahallonem Patrem ejus legalem, sed Boozum carnalem, nec perveniens ad Pharez & Zaram retulerit Her & Onam eorum quoque Patres legales, Genes. cap. 38. sed etiam prosecutus est per Judam Patrem eorum carnalem: & retorquendum venit, quod ibi uterque subnectit contra nos, scilicet quod Obed ex eo conjugio prognatus Mahalloni, similiter Pharez & Zaram Heri & Onamo secundum legem imputandi fuissent à Matthæo, nisi naturæ ordinem tenuisset Matthæus, & tam verè Iosephum filium Jacob dicere voluisset, quam verè Obed erat Boozii, Pharezque & Zaram Judæ, quamvis primus idest Obed legaliter filius Mahallonis, duo alii Heris & Onami.

Sed vide quò præcipitur Possinus & Bollandus, qui ut non vulgarem in hæc materiâ de novo cudant opinionem, verba illa Matthæi *Achaz autem genuit Ezechiam*, consequenter & conformiter ad illud lib. 4. Regum cap. 16. num. ultimo & cap. 18. num. 1. & 2. Paralipomen. cap. 28. num. ultimo. Ubi disertis verbis dicitur Ezechias filius Achaz, ita interpretantur, ut non aliud significent quam Ezechiam successisse Achazo in Regnum. Quis unquam tam ineptam adhuc audivit metaphoram? Quis crediderit aliquem ab alio nec immediatè nec mediatè genitum, imò nec per legalem substitutionem acquisitum, dicendum à quantumvis stupido illius filium, imò ab eo genitum, ex hoc præcisè quod ei, successore ex se genito carenti, in bonis successerit etiam titulo contanguinitatis.

Longius adhuc abripiuntur iidem viri aliàs magni, dum ut istam suam opinionem statuunt, Achazo non nisi unum filium fuisse affirmant, quem nec Ezechiam putaremus, ab eo per sacri-

Ha legunt

Synopsis

Magnificè
D.
Iosephi
RV
an

legum furorem in honorem Idoli Moloch holocausto consumptum fuisse asserunt, ut proinde Achazo sine liberis facto, non potuerit Ezechias aliter ei in Regno successisse, quam per legalem successione[m] uti propinquum.

XXVI. Verum quomodo ista dixisse potuerint non video, cum contrarium appareat evidentissime in Scriptura. Nam primo lib. 2. Paralip. cap. 28. vers. 3. dicitur de Achaz, quod *adolevit incensum in valle Benennon, & lustravit filios suos in igne juxta ritum Gentium*. Ex quo videmus non unum, sed plures filios habuisse, nec illos in igne consumpsisse, sed lustrasse quod longè aliud est: Ammonitarum, quorum ritum hic imitatur Achaz ille impius, & Hebræi ex lege, dupliciter filios suos consueverant consecrare Idolo Moloch: Primo, eos igne comburendo: Secundò, lustrando, seu traducendo eos per ignem, tum ut eos sic expiarent à peccatis & immunditiis, tum ut hoc ritu eos Idolo isti initiarent & dedicarent. Ritum describit Theodoretus his verbis *Vidi, inquit, in aliquibus Civitatibus semel in anno accendi rogos, & trans eos saltare aliquos non solum pueros, sed etiam viros: infantes autem per flammam ferri à matribus. Videbatur autem istud quedam esse expiatio & purgatio. Existimo autem hoc quoque fuisse Achazi peccatum*. Vide Cornel. à Lapide in 4. Reg. cap. 17. in initio ad vers. 3. Quare idem Theodor. & ex eo Salianus censent Achaz filios non cremasse, sed traduxisse tantum per ignem, quod etiam significat verbum *lustravit*, quo utitur Scriptura. Nec aliter arbitrandum: quis enim credat Regem quantumvis ex legem & sacrilegum nullam prolem sceptro reservasse, sed omnes igni devorandos tradidisse? Certè Scriptura hoc asserentem mendacem faceret; ait enim inferius ad locum citatum lib. 2. Paralip. vers. 7. *Occidit Zechri vir potens ex Ephraim Maasiam filium Regis & Ezricam Duce[m] domus ejus, id est Achazi Regis*. Ex quibus stat quod ibidem dicitur versu ultimo, quod *Regnavit Ezechias filius ejus pro eo*.

XXVII. Nec nos angit quod videtur Possino & Bollandò abiurdum, nempe quod si

Ezechias esset verè filius Achazi, oporteret ut natus fuisset ex novennis pueri petulanti supra aetatem libidine & quidem fornicariâ. Viderunt enim ante Possinum & Bollandum hanc difficultatem benè multi, eamque satis enodarunt ut nihil cogat ad novam illam opinionem ab eis noviter cusam cum tali detorsione verborum Scripturæ recurrere. Viderunt & responderunt Cardinalis Cajetanus, & Sanchez apud Cornel. à Lapide in lib. 4. Reg. cap. 18. Barradius in Evang. tomo 1. lib. 5. cap. 4. Gaspar Sanctius ad cap. 3. lib. 3. Reg. num. 12. P. Paludanus Augustinianus, Doctor & Professor Lovaniensis in sua Chronologia & Concordia temporum Regum Juda & Israel, tract. 4. c. 15. n. 7.

Sed his omnis eorum omnium Antecessorem & Ducem lubet audire Solem Interpretum Sacræ Scripturæ Divini Hieronymum epist. 132. quæ est ad Vitalem, ad cuius Scholam non erubescunt Patres Possinus & Bollandus venire, ut nobiscum audiant quid hæc super re tentiat tantus Doctor, qui non putavit torquendum sensum Scripturæ germanum ut hanc vitaret difficultatem: sed eum sensum religiosè veneratus defendit, remque sicut sequitur ex ejus scriptis loco citato de verbo ad verbum explicavit.

Ita ergo ille ibi. *Quis crederet mortuum salium quod undecim annorum puer generares filium? multa & alia dicuntur in Scripturis, quæ videntur incredibilia & tamen vera sunt: neque enim valet natura contra naturam Dominum, aut potest vas figulo dicere quare me ita fecisti, aut ita? Licet quod pro miraculo, signo, aut portento sit, legem naturam facere non possit. Num quia nostra aetate duplex Lydda natus est homo duorum capitum, quatuor manuum uno ventre & duobus pedibus, omnes homines ita nasci necesse est? Legimus veteres historias, & maxime Græcas & Latinas, & invenimus lustralibus hostiis secundum errorem veterum portentosas soboles tam in hominibus, quam in armentis ac pecudibus expiatis. Audivi, Domino teste, non mentior, quedam muliercula cum expositum nutriret infantem, & instillaret cibos, ac nutritiis officio fungeretur, subaretq[ue], cum ea parvulus, qui usque ad decimum*

decimum jam pervenerat annum, accidit, ut plusquam pudicitia patitur se mero ingurgitaret; accensam, libidine obscænis motibus ad coitum duceret infantem. Prima ebrietas alterius noctis & cæterarum deinceps fecit consuetudinē: Necdum duo menses fuerant evoluti, & ecce femina uterus intumuit. Quid plura? Dispensatione Dei factum est, ut quæ contra naturam simplicitate parvuli in contemptum Dei abutebatur, à natura Domino proderetur, impleto sermone quo dicitur; Nihil occultum quod non reveletur: simulq; consideremus quod occultè Scriptura Salomon & Achaz voluptatis & impietatis accuset: Vterque enim cum esset de stirpe David recessit à Domino, & alter in tantum secutus est libidinem us septuaginta habuerit uxores & trecentas concubinas & adolescentulas, & sortis passim quorum non erat numerus. Neglectoq; Deo Patrum suorum extruxerit Idola Gentium plurimarum, & fuerit non ut prius Deditia, idest amabilis Domini, sed amator mulierum. Alter auferit ad Regem Assyrorum mittere auxilium postulans, &c. .... Ex quo perspicuum est à parva ætate libidini deditos, immatura eorum sobole demonstrari, quod etiam in eò tempore peccare cõperint quo natura non patitur. Ad summum illud dici potest quod in Regno David Salomon cum duodecim esset annorum solium Patris obtinuerit: & postea (quia Scriptura reliquit incertam) vixerit David, regnante jam filio, aliquot annos qui sibi & non Salomoni imputentur. Mortuo autem Patre, postea filius regnavit annis quadraginta quibus sine parente regnavit: Atque ita & initium Regni Salomonis, & tempus quo solus ipse regnavit ab historia demonstratum. Nec tamen omnes annos vite illius quinquaginta tantum & duorum annorum circulis contineri. Sin autem dubites quod regnantibus filiis, patribusq; viventibus, non filii tempus regni eorum sed parentibus imputetur: Lege ipsum Regnorum volumen, & invenies quod Ozias Rex Iudæ postquam percussus est leprâ, habitavit in domo separatâ, & filius ejus Ionathân imperium rexit, judicaveritq; populum terræ usque ad diem mortis Patris sui. Et tamen post mortem illius cum esset viginti quinque annorum sedecim annis regnasse dicatur quos solus ipse regnaverit. Quod de Salomone intelleximus, & de Achaz simili-

ter intelligendum est, qui Ioatha filius, Ezechia Pater fuerit. Audivi quendam Hebræum, huiusmodi narrare fabulam juxta prophetiam Isaiæ, quam inter decem visiones nuper interpretatus sum quod mortuo Achaz Philistæa latas sit, & Scriptura postea comminetur ac dicat: Ne læteris Philistæa omnis tu, quoniam comminuta est virga percussoris tui. De radice enim colubri egredietur Regulus, & semen ejus absorbens volucrem. Hoc est de Achaz constituetur Rex Ezechias: ex quo intelligi voluit, non statim post mortem Patris, filium imperio subrogatum, sed vel seditionibus populi, vel quibusdam inter se Regnis (idest Iudæa ac Samaria) discordantibus, aut certè præmentibus malis, & hinc inde consurgentibus bellis Regnum ejus fuisse dilatum. In rebus obscuris diversas ponimus opiniones ut non tam scribere quam loqui videamur, &c. Hæc D. Hieronymus.

Ubi quatuor argumentis conficit XXX.
Sancus Ecclésiæ Doctor verum esse, quod incredibile volunt Possinius & Bollandus, Ezechiam verè esse filium & verè genitum ab Achaz, ut dicitur lib. 4. Reg. cap. 16. num. ultimo, & 18. num. 1. & lib. 2. Paralipom. cap. c. 28. n. ult. & Matth. c. 1. Esto Achaz non fuisset nisi undecim annorum ex supputatione ipsius, ut credo meliore, quam illa Possini & Bollandi.

Primò quidem quia licet hoc videatur XXXI.
tur insolitum, sunt & alia multa non minus rara, & quæ videntur æquè creditu difficilia, quæ tamen vera esse nullus dubitat: nec enim legem natura facere potest, ut nihil in ipsâ præter ejus consuetum tenorem evenire possit, ut patet in portentosis factibus, tam in hominibus quam in armentis.

Secundum argumentum ducit Sanctus Doctor ab exemplo mulierculæ nutriticæ impudicissimæ infantis expositi, quæ ex alumno decennii in libidinem suam pertractato concepit.

Tertium, ex eò quod fieri potuit ut XXXIII.
Achaz crebris cladibus quæ referuntur in suâ historiâ lib. 4. Reg. cap. 16. fractus ac pertæsus, sibi adhuc vivens subrogarit filium suum Ezechiam, quodque anni quibus vivente patre gubernavit non numerentur, quia gubernabat

nabat nomine Patris, sed tunc primum incipiant numerari à Scripturâ cum factus ætatis viginti quinque annorum, mortuo Patre regnavit nomine proprio, quemadmodum Salomoni contigisse probat respectu Patris sui Davidis, & Joathano respectu Patris sui Ozie leprâ ob usurpatum Sacerdotale officium divinitus percussus.

XXXIV. Quartum, ex eo quod potest contingere, quod Ezechias non statim post mortem Achaz patris sui in ejus locum subrogatus sit Regno ejus, vel seditionibus populi, vel Regnis Judæ & Samariæ inter se discordantibus, vel præmentibus malis & hinc inde consurgentibus bellis dilato, prout fas est opinari ex Historiâ Achazi 4. Reg. c. 16. Quod confirmatur ex eo quod constat Scripturam silentio præterire Inter-regna que tamen subinde intercurrisse probat Doctissimus Paludanus Augustinianus citatus initio hujus Sectionis: quæ omnia debuissent sufficere PP. Possino & Bollandus, nisi nova vel saltem non vulgaria magis placuissent.

XXXV. Confirmatur: Cum enim Sacra Scriptura lib. 4. Reg. cap. 16. vers. 2. & 2. Paralip. cap. 28. v. 1. dicat Achaz fuisse viginti annorum cum regnare cepit, & quod sedecim annis regnavit, manifestum est quoque ipsum fuisse triginta sex annorum quando cessavit vivere & regnare. Cum ergo Ezechias esset 25. annorum quando regnare cepit attestante eadem Scripturâ, lib. 4. Reg. cap. 18. v. 2. & lib. 2. Paralip. c. 29. vers. 1. De tractis his viginti quinque ex istis triginta sex vitæ patris sui Achaz, remanent pro Achaz undecim anni toti, ex quibus si demamus tempus quod fuit Ezechias in utero matris scilicet novem menses ad summum, poterunt enim, ut in aliis non raro contigit, fuisse tantum septem, remanent anni decem & menses tres vel quinque, ut ergo credatur Ezechias filius verus & carnalis Achaz, non est necesse ut credatur fuisse ex novennis pueri libidine, ut aiebant Possinus & Bollandus.

XXXVI. Potuerunt tamen Possinus & Bollandus descendisse à decem illis annis & tribus vel quinque mensibus quos invenimus in Achaz ad suum novennium

dicendo Scripturam asserentem Achaz fuisse 20. annorum cum regnare cepit, sedecim annis regnasse, intelligendam non de annis completis, sed tantum inchoatis, ita ut ceperit regnare cum incepisset annum ætatis vigesimum, & desierit regnare incepto decimo-sexto Regni, quo pacto rescindi poterunt à nostrâ supputatione superiori à qualibet ex duabus istis partibus octo vel novem menses, & sic ab utraq; sedecim, septemdecim vel octodecim imò amplius menses.

Sed ad hoc respondeo, cum ista explicatio traheret absurdum, non esse tolerandam: Secundo, si hoc Bollandus & Possinus se posse facere putent ut novam tuam opinionem nimis adhuc ex aliis imbecillum fulciant: cur non Patres & cæteri nobiscum sentientes æquè imò melius & justius dicere possint, è contra Scripturam in utroque membro annorum Achaz, referre tantum annos completos & tacere incompletos, quos ascendere facient ad totidem menses, quot Possinus de expressis in Scripturâ annis detrahenda det? Et annum vigesimum-quintum quo dicitur Ezechias cepisse regnare intelligi de incompleto, ita quod habuerit tantum 24. annos completos & vigesimo-quinto inchoato, fortè uno aut altero mense regnare ceperit, quo habito tantum abest ut Achaz non fuerit nisi novennis quando genuit Ezechiam, quin juxta hoc fuit tredecim & amplius annorū, ut etiam antea censuit Tostatus Episcopus Abulensis in lib. 4. Reg. cap. 16. quâ ætate nihil difficile video quod Rex sive Regis filius, aut Regni hæres nupserit & genuerit, ac si fortè fornicariè, quod potuit contigisse in Principe ad libidinem & nequitiam nato, qualis fuit Achaz, quod quam primum ad remedium matrimonii recursum sit pro legitimandâ prole.

Urgebis hoc quidem verisimiliter, **XXXVII** sed utrū hęc supputatio concordabit cum Chronologia temporum Regum Judæ & Israel? Conciliaffe se putat Abulensis Chronologistarum & Interpretum nulli inferior, negabit Possinus, alias sua ei opinio deferenda, quis hanc litem dirimet? Certè in evolvendis istorum

istorum temporum spiritus sudarunt jam aliquot sæculis præclarissima ingenia; alii hæc, alii istac hanc labyrinthum ingressi: sed an ullus fœliciter egressus? cum enim mihi indicarent Possinus & Bollandus, si discordet ab Abulensi, ab hoc discedam, non idèò tamen sequar eos in istâ novâ opinione quæ non potest mihi placere ob alias rationes allatas. Sed pro difficultate istâ de annis Achazi quando genuit Ezechiam, recurram ad alias responsiones ex Divi Hieronymi doctrinâ suprâ allatâ cum sacrâ Scripturâ magis coherentem.

XXXIX. Caterùm in eâ obscuritate præstaret suam fateri ignorantiam, & humiliter credere subesse modum aliquem sub quo verum est quod Achaz genuerit Ezechiam, sed adhuc nobis occultum quàm ita detorque verba clarissima sacræ Scripturæ, ut faciunt Possinus & post illum Bollandus.

XL. Ad alterum legalis successionis apud Matthæum exemplum in his verbis, Josias autem genuit Jechoniam & fratres ejus in transmigracione Babylonis, ab iisdem Patribus Possino & Bollandus in confirmacionem suæ sententiæ adductum, solutionem habebis infra.

XLI. Probatur ampliùs hæc nostra sententia, quia verba Scripturæ debent semper accipi in maximè proprio sensu, idest litterali, seu quem littera significat, nisi aliter sumere cogat aliqua necessitas: quod fit in nostrâ sententiâ: Nam primò, quoad illud Matthæi *Jacob autem genuit Joseph Virum Mariæ*, ita accipitur ut constat, quia verbum *genuit* ex suâ significatione propriâ omninò importat eum qui ex propriâ substantiâ suâ alium gignit, nihilque potest afferri quod cogat secus accipere, ut ex refutatione Atriæ Montani & Possini suprâ patet: Quoad illud autè Lucæ *Joseph qui fuit Heli*, quod scilicet debeat intelligi de Patre & filio legali probatur efficacissimè, quia ut accipiat propriè debet necessariò significare D. Josephum ita esse & spectare ad Heli ut conferat ad Genealogiam, cum hoc istic agat Lucas: Atqui cum non possit illud intelligi de generatione carnali, hanc enim attigit Matthæus: in nullo alio sensu potest facere ad Gene-

alogiam D. Josephi nisi in sensu substitutionis legalis, ergo in eo sensu accipiendum.

Fateor equidem si simpliciter dicitur D. Josephus filius Heli quod id postèr commodè explicari, vel per affinitatem, vel per adoptionem, si hæc locum habuerit apud Judæos, sed in hoc casu ubi ita dicitur filius Heli, ut ab eo incipiendo usque ad ipsum Adam & Deum ejus origo protendatur, ad hoc certè non sufficit affinitas vel adoptio, facit verò substitutio, seu successio nostra legalis Deuteronomii; per illam quippè primogenitus à fratre superstitè in uxore defuncti suscitatus, ita fiebat filius defuncti, ut etiam defuncti semen diceretur: ait enim lex *suscitabit semen fratris sui, &c. ut non pereat nomen ejus in Israël.* Atque hoc ita ut proles taliter procreata non censeretur generantis, sed defuncti: non enim pro se illam generabat, sed pro fratre defuncto, nec suapte & proprio Marte se applicabat, sed à lege Dei, seu verius ab ipso Deo applicabatur ad generandum eum pro illo, & quidem non in quacumque libuisset, sed in hæc à Deo determinatâ, uxore scilicet defuncti, adèò ut non solum terminus istius actionis ex voluntate Dei esset defuncti, verùm etiam ipsa actio generandi, quandoquidem fiebat ipsius nomine, & in suâ uxore, non alio quàm à fratre ex Dei lege, qui volebat hæc ratione suscitari semen defuncto, efficere ne ejus nomen deleteretur ex Israël, & ædificare domum defuncti, ut loquitur Scriptura Deuter. cap. 25.

Hoc modo potuit ne alius excogitari aptior in locum generationis ad Paternitatem & Genealogiam? Si in adoptione etsi aliquis etiam per instrumentum publicum promississet alium habere pro filio, & hic istum pro Patre, non tamen esset adoptio si deesset consensus Principis; illo autem solo adjecto poneretur illa & ejus sequela, ut docent Alexand. consil. 141. in princip. lib. 6. Jaf. consil. 141. in fin. lib. 4. Cardinalis Tuschus, tom. 1. conclus. 214. verbo *Adoptio* num. 9. & alii. Quanto magis, primò voluntas efficax Dei imperantis faciet adoptiōnem? faciet dico Patrem & Filium? Secundò,

Synopsis

Magnum
D.
Josephus
RV
141

Secundò maximè cùm non solùm ex lege Dei iste in individuo fiebat filius hominis istius, sed etiam à Deo præciperetur actus quo generabatur pro illo. Tertio, cùm fieret per fratrem qui unus censetur cum fratre, frater enim dicitur quasi serè alter. Quarto, cùm fieret in uxore defuncti, quæ erat adhuc caro defuncti in hoc casu: quod ex hoc colligo, primò, quod non erat uxori superstiti liberum cuius nubere, sed tantum fratri quasi alteri ipsi, & hoc quidem, ut in eâ ipsi semen à fratre suscitarctur. Secundò, quod si hic renuisset ipsa injuriam, non suam (per alterum enim æquè proliferari poterat) sed mariti tanquam ad se adhuc pertinentis ulcisceretur per probrosam renuentis discalearionem, &c. unde mihi probabilissimum est quod si defunctus vitæ restitutus fuisset, quod fieri poterat per miraculum, rursus dictæ suæ uxori conjungi debuisset, tum ob jam dicta ut sic esset aliqua æqualitas inter onera viri & uxoris, tum quia si frater in ea & non in alia tenebatur illi semen suscitare quantò, magis ergo ille sibi ipsi?

XLIV. Ex quibus omnibus cùm filius ita ex lege ista genitus, esset potius illius cui semen suscitabatur, quàm suscitantis; sequitur omninò quod potius revocandus erat ad Genealogiam defuncti quàm suscitantis. Cùm ergò paternitas & filiatio ex substitutione legali proveniens ita conferat ad Genealogiam, ergò quod D. Josephus ex gente Judæorum apud Mathæum dictus à Jacob genitus, dicitur apud Lucam filius Heli, debet omninò intelligi de hâc filiatioe ex substitutione legali.

CAPUT VII.

Hæc nostra Sententia omninò retinenda est, nec nisi temerè ab eâ discedi potest.

I. **R**o hujus Asserti firmamento notandum Traditiones in Ecclesia receptas esse in duplici genere. Aliæ dicuntur Divinæ & Apostolicæ, idest à Christo per Apostolos ad nos transmissæ, quæ ad fidem

pertinent, quæque parem merentur & obtinent quàm Sacra Scriptura fidem: Aliæ dicuntur Ecclesiasticæ quæ à Majoribus nostris ab exordio ipsius Ecclesiæ ad nos usque pervenerunt constantissimè, quæ licet non sint paris ponderis & authoritatis cum præcedentibus, à fidelibus tamen cum summâ reverentiâ recipi debent & retineri non minùs quàm Decreta & scriptæ Constitutiones Ecclesiæ, cùm etiam in Republicâ Civili eadem sit vis consuetudinum approbatarum quæ legum scriptarum, ut patet distinctione 1. ca. *Consuetudo*, & l. *Diuturna*, ff. de legibus.

Dico ergò nostra opinio habet vim Traditionis secundi generis, hoc non attendunt ut oportuit illi qui alias vias conciliandi Evangelistas inierunt; si enim id attendissent, sine dubio nullam aliam tenuissent: in cujus rei probationem profero testimonia SS. Patrum omnium sæculorum, & incipio à Julio Africano Theologo antiquissimo, & temporibus Apostolorum satis vicino, in Epistolâ ad Aristidem, cujus meminit D. Hieronymus de Script. Ecclesiasticis, quem epistolam refert Eusebius Cæsariensis lib. 1. Histor. Ecclesiast. cap. 6. cujus sensum in quaestione tanti momenti ipsissimis ipsius verbis admetiri lubet. *Apud Gentem Israel, inquit, Generationum nomina, nunc secundum naturæ, nunc etiam secundum legis ordinem numerantur: Naturæ quidem successiones habentur, quæ ex feminis vel sanguinis veritate descendunt: Legis autem, cum quis filius alio generante substituitur sub nomine fratris defuncti sine liberis. Cùm enim resurrectionis inter eos spes necdum fuisset accepta, per hæc, resurrectionis quandam imitabantur imaginem, uti ne nomen gentis, vitio sterilitatis aboleretur. Cùm ergò hujusmodi apud eos generationum ordines servarentur, ut quidam ex ipso germine, quidam ex substitutione ab aliis generati, aliis filii legis beneficio deputarentur, à singulis Evangelistarum utriusque modi commemorata successio est, idest, ut alter eorum eum qui genuisset, alter verò eum qui quasi genuisset videretur exponeret: Et ita fit ut neutrum Evangelium mentiatur, dum aliud naturæ ordinem, aliud verò legis exequitur regulam: Coniunctum namq; sibi est invicem genus*

genus, & illud quod per Salomonem, & illud quod per Nathan deducitur per legales substitutiones, quae fiebant his qui sine liberis decedebant, per secundas nihilominus nuptias, quibus unus atque idem aliis parentibus progenitus aliorum esse filius videbatur. Et ita fit ut utraque narratio generationum usque ad Ioseph verissimis lineis deducatur, diverso quidem sed satis explorato ordine designata. Ut autem clarus fiat quod dicitur, ipsas generationum consequentias enarrabimus. A David per Salomonem Generatio, quam enumerat Matthaeus, tertium à fine facit Mathan, qui dicitur genuisse Iacob Patrem Iosephi. Per Nathan verò de David Lucas generationum ordinem texens, tertium nihilominus ejusdem loci, idest à fine facit Melchi. Dicit enim Ioseph qui fuit Heli qui fuit Melchi. Nobis autem imminet ostendere quomodo Ioseph dicitur secundum Mattheum quidem Patrem habuisse Iacob, qui deducitur per Salomonem: Secundum Lucam verò Heli qui deducitur per Nathan, utiq; isti ipsi, idest Iacob & Heli qui erant duo fratres, habentes alius quidem Mathan, alius autem Melchi Patrem ex diverso genere venientes, etiam isti Ioseph Avi esse videantur. Est ergò modus iste, Mathan & Melchi diversis temporibus de una eademq; uxore Esthà nomine, singulos filios procreaverunt, quia Mathan per Salomonem descendit, uxorem eam primus acceperat, & relicto uno filio Iacob nomine, defunctus est: post cuius obitum quoniam lex viduam alii viro non vetat nubere, Melchi qui per Nathan genus ducit, cum esset ex eadem tribu, sed non ex eodem genere, Relictam Matha accepit uxorem, ex qua ipse suscepit filium nomine Heli, per quod ex diverso Patrum genere efficiuntur Iacob & Heli uterini fratres: quorum alter idest Iacob fratris Heli, sine liberis defuncti ex mandato legis accipiens, genuit Ioseph, naturam quidem geminis filium suum, propter quod & scribitur Iacob autem genuit Ioseph: secundum verò legis praeceptum Heli efficitur filius, cuius Iacob, quia frater erat, uxorem ad suscipiendum fratris semen acceperat. Et per hoc rata invenitur atque integra generatio, & ea quam Matthaeus enumerat dicens, Iacob autem genuit Ioseph, & ea quam Lucas competenti observatione designat, dicens quod Iesus putabatur esse

filii Ioseph qui fuit Heli, qui & ipse subsonante eadem distinctione Heli esse filius putabatur, quis fuerat Melchi, qui legalem hanc successionem, quae velut adoptione quadam erga defunctos constat magis quam germinis veritate competenti, satis hoc indicavit indicio, observans Evangelistane omnimò in huiusmodi successionebus genuisse aliquem nominaret: per quod digna distinctione non descendens sed ascendens usque ad Adam & ad ipsum usque pervenit Deum. Hac autem (nota bene quod sequitur) non nobis ad subitum reperta, aut absque ullis auctoribus commentata sunt, sed ipsi hac Salvatoris nostri secundum carnem propinqui seu studio tanti seminis demonstrandi, sive edocendi qua secundum veritatem gesta sunt, TRADIDERUNT. Vides ergò ex Africano hanc quam hic asserimus TRADITIONEM.

Africanum sicut refert Eusebius (qui floruit post ipsum in saeculo tertio) sic sequitur loco citato dicens: Verum quoniam de Generationibus Christi variè nobis Matthaeus & Lucas Evangelistae tradiderunt, & contraria sibi à quam plurimis dicere putantur, in quo etiam nonnulli scilicet delium veritatis ignorantia commenta quadam pro suis quisque opinionibus conantur adhibere, etiam de hoc Historiam, QUAE AD NOS USQUE PERDVCTA EST proferamus: Africanus cuius superius fecimus mentionem (scilicet cap. 4.) scribens ad Aristidem quemdam de Evangeliorum consonantia, & de Genealogiis quae à Mattheo & Luca diverse referuntur, caterorum quidem opiniones procul à veritate errantes coarguit, ipse autem historiam quam compererat his ipsis protulit verbis. Apud Gentem, inquit, Israel. Ut statim numero praecedenti retuli.

Hos sequitur D. Gregorius Nazianzenus Carm. de Christi Genealog. ubi haec habet è Græco Latine reddita, Aldo Manutio Interprete.

Dic verò & hoc mihi, Patrum duorum quomodo unquam Ioseph?

Lex erat Moysi cum sine prole perent Hebraus, &c.

Quare celatum supra Deum mortale hoc adinveni

Mathan ex Salomone ducens genus, duxit Estham,

]

Hos

Synopsis

Magnum
D.
Iosephi
SV
am

III.

VI.

Hoc verò itaq; mortuo Nathides nomine Melchs (filios

It huic quidem Iacob, illi verò Heli genuit Heli autem mortuo, postquam prolem nullam relinquebat

Statim domū lectumq; Iacob non cōpatrius Suscepit, & genuit filiū fratri bonū Ioseph Sic huius quidem erat, huius autem scribebat lex Ioseph.

V. Divus Hieronymus lib. de Scripto-ribus Ecclesiasticis in Julio Africano eandem Africani traditionem vidit & approbavit. Ait enim dictum Julium Africanum in Epistolā ad Aristidem ab Eusebio relatā *Super Diaphoniā quā videtur esse in Genealogiā Salvatoris apud Matthæum & Lucam plenissimè disputare.* Quare & ipse hanc viam concilian- di Matthæum cum Luca secutus est in Matth. cap. 1.

VI. Sequitur deinde D. Ambrosius lib. 3. in Luc. paulò post init. ubi eandem ipse quoque innuit traditionem, dicens. *TRADITUR enim Mathan qui à Salomone genus duxit Iacob generasse filium, & uxore superstitite decessisse, quam postea Melchi accepit uxorem, ex quā generatus est Heli. Rursus Heli fratre sine liberis decedente copulatus est fratris uxori, & generavit filium nomine Ioseph, qui iuxta legem filius Iacob dicitur, quoniam semen fratris defuncti frater iuxta legis veteris seriem suscitabat. Ita duorum filius dictus est, non ab utroque generatus, sed quia alterius secundum generationem, alterius secundum legem factus est filius.*

VII. Dices discrepat Ambrosius ab Africano, Eusebio, Nazianzeno, & Hieronymo. Nam hi dicunt Iacob fuisse patrem carnalem D. Iosephi, Heli verò legalem, & hi quidem rectè, quia Matthæus expressissimis verbis ait, *Iacob autem genuit Ioseph virum Mariæ, Ambrosius verò è contra dicit Heli fratre sine liberis decedente copulatum fratris uxori generasse filium nomine Ioseph.* Ac sicut Africanus dicit sententiam suam non ad subitum repetam, sed à Salvatoris nostri secundum carnem propinquis TRADITAM, ita D. Ambrosius suam asserit esse quoque traditionem. *TRADITUR* inquit: Ecce ergo etiam traditionem sed traditioni oppositam, ergo unam necessariò falsā: quam ergo sequemur?

Respondedo, cum nimis difficile sit creditu D. Ambrosium cogitasse verba illa Luca qui fuit Heli accipi debere pro vero & carnaliter genito quem ex vi suæ significationis verba illa absolutè non important, ut observavimus supra post D. Augustinum, & voluisse quod Matthæus verbum *genuit* quod veram carnalem physicamque generationem propriè significat impropriè usurpaverit pro legali substitutione, omninò dicendum est esse errorem vel calami, vel amanuensis, vel præli, vel ex inadvertentiā unum pro alio positum, quod facile fieri potuit: atque adè mendum esse corrigendum in Ambrosio, reponendo Iacob in locum Heli, & è contra Heli in locum Iacob: quod quidem vel ex eo evidens fit, quod D. Ambrosius, ut observavit objectio, suam sententiam vocet Traditionem, dicendo *TRADITUR* enim Mathan, &c. idest ab antiquioribus acceptam, cum enim nihil simile legamus apud ullum è SS. Patribus iis quæ scribit D. Ambrosius, solamque illam ab Africano relatam & ab Eusebio, Nazianzeno, Hieronymo citatis, & D. Augustino mox citando approbatam, omninò necessarium est, ut de hac intelligatur D. Ambrosius, & eo quo mox dicebam modo mendum corrigatur quod irrepsit.

IX. Sequitur Magnus Augustinus lib. 2. *Retract. c. 7.* ubi sic habet, *In libro ergo tertio contra Faustum Manichæum cum solverem quæstionem, quomodo potuerit duos Patres habere Ioseph? Dixi quidem quod ex alio natus ab alio fuerit adoptatus, sed genus quoque adoptionis dicere debui, sic enim sonat quod dixi tanquam cum virgine adoptaverit alius Pater. Lex autem filios etiam mortuis adoptabat, jubens ut fratris sine filiis mortui duceret frater uxorem, & fratri defuncto semen ex eadem suscitaret, qua profectò de duobus unius hominis Patribus expeditior ibi redditur ratio: Verini autem fratres fuerunt, in quibus hoc contigit, ut unius defuncti qui vocabatur Heli duceret alter uxorem, idest Iacob, à quo Matthæus narrat genitus esse Ioseph: sed uterino fratri suo cum genuit, cuius filium Lucas dicit fuisse, non utique genitum, sed ex lege adoptivum: nota quæ sequuntur. Hoc in*
corum

eorum litteris inventum est, qui recenti memoria post Ascensionem Domini de hac re scripserunt: Num etiam nomen ejusdem mulieris qua peperit Jacob Patrem Joseph de priore marito Mathan, qui fuit pater Jacob avus Joseph secundum Mattheum, & de marito posteriore Melchi peperit Heli, cujus erat adoptivus Joseph, non tacuit Africanus: quod quidem cum Fausto responderem non dum legeram, sed tamen per adoptionem potuisse contingere, ut unus homo duos haberet Patres dubitare non poteram. Hæc Augustinus, eò magis sequendus, quod hanc sententiam prius improbat, vel saltem aliis postposuerat lib. 2. Quæst. Evangelicar. quæst. 5. quam Traditionem de hac postea edoctus defendit, & amplectendam proponit.

X. Sequuntur denique ne in infinitum abeamus venerab. Beda & Euthymius uterque in c. 3. Luca & Nicephorus lib. 1. Histor. Tripartit. c. 11. qui eandem Traditionem referunt & approbant. Ex quibus evidentissimum fit nostram assertionem inter Catholicos non tantum esse probabilem, aut aliis omnibus probabilior, sed certissimam & indubitam, & Traditionem secundæ classis ab exordio Ecclesiæ usque ad nos derivatam, à quâ proinde nullatenus recedendum.

CAPUT VIII.

Solvuntur objectiones contra hoc nostrum assertum.

I. **Q**BJICIES primò Authoritatem Africani in quâ fundatur hæc assertio esse parum firmam, siquidem ait ipse Mathan qui apud Mathæum & Melchi, qui apud Lucam diversis temporibus de unâ eademque muliere, quam successivè duxerunt, singulos procreasse filios, & de Mathan quidem genitum Jacob, de Melchi verò Heli. Sed hoc est evidenter falsum, quia Lucas non dicit Patrem Heli fuisse Melchi, ut Africanus, sed Mathat: & Melchi est solum ab avum Heli apud Lucam.

II. Neque dixeris mendum esse vel Amanuensis vel præli in Africanum, id enim licet tolerari posset, si semel tantum Africanus in eâ epistolâ ad Ari-

stidem posuisset Melchi pro Mathat; non tamen in hoc casu, in quo sexies vel septies eodem nomine Melchi utitur, ubi agitur de Patre Heli.

Nec etiam satisfacit, si dicas Africanum convenire cum cæteris Patribus, & cæteros Patres cum Africano in eo quod hic & illi dicunt D. Josephum habuisse duos Patres, unum carnalem, scilicet Jacob, alterum legalem, scilicet Heli; hosque Jacob & Heli fuisse uterinos fratres, sive de cætero unus sit ex Mathan, alter ex Mathat aut Melchi. Quia etsi per hoc semper liberari possent à contradictione, magnam tamen pondus huic demeretur Conciliationi, auferendo ei rationem Traditionis, quæ proculdubio non potest stare cum tali falsitate.

Sed cum tot SS. Patres tam oculati & perspicaces, maxime verò D. Augustinus inter omnes sagacissimus Africanum secuti sint iota tenus, nec credibile sit eos adeò obstupuisse, ut hic lapsus Africani (si lapsus esset) tam obviis, illorum aciem effugisset; non possum credere Africanum in hoc errasse. Quid ergo? Respondeo dicendum idem quod illi qui eum errasse volunt, aut certè magna pars illorum, ut suas respectivè opiniones adstruant. Quid autem illi? Heli quem faciunt Patrem Beatæ Virginis Avum Christi dicunt binonimem, & nuncupatum Heli & Joachim, idem dic in hoc casu Patrem scilicet Heli fuisse binonimem, & fuisse nuncupatum Mathat & Melchi.

Undè non possum non mirari contradicendi pruritus: si enim quod de Heli nulliter dixerunt, ut vidimus supra, id de Mathat dicere voluissent, fuisse scilicet binonimem, & altero nomine quo cum Africanus & deinceps Patres compellant, scilicet Melchi nuncupatum, omnia salva erant: Nam & sic sua fides utrique sterisset Genealogiæ, & antiquæ Traditioni suum jus, & firmata per tot annorum centurias possessio servata fuisset, cum ipsi per nova sua Commenta, & hoc ultimum convellant, & illud primum minimè assequantur, ut assertum supra ostensum est.

Porro non ut illi de suo Heli gratis, sic ego de meo Mathat id asseruerim, fuisse

Synopsis

Magnificè
D.
Josephus
SV
11

III.

IV.

V.

VI.

I 2

fuisse

fuisse scilicet binonimem. Primò enim cum usitatissimum esset apud Hebræos unum & eundem hominem duobus nominibus compellere, quis non videat existimandum potius Patrem Heli & filium Levi sub uno nomine scilicet Mathat ab Evangelistâ Lucâ referri, sub altero verò scilicet Melchi ab Africano & aliis Patribus, quàm tot & tantos viros ita obstupuisse, & in re clarissimâ & maximè obviâ turpiter adeò deceptos fuisse?

VII. Interim verò non desunt alię rationes quibus illud ipsum confirmare possumus. Videmus enim primò, id etiam nunc usitatum ut homines ex observantiâ erga Patres suos à quibus geniti sunt eorum nomina filiis suis imponant, ac deindè aliud addant quo ab eisdem distinguantur. Quid ni hoc in casu nostro factitatum, ut scilicet Levi filio suo Mathat, etiam nomen Patris sui qui dictus est Melchi, ut patet ex eadem Lucæ Genealogia, imposuerit? Melchi quidem ex observantiâ erga Patrem, Mathat verò ad distinctionem: Atque adeò cum Genealogiarum ratio id exigat ut origines sint claræ & distinctæ, hinc factum quod Lucas per dictum filium Levi non sub nomine Avi sui Melchi, sed sub nomine Mathat ipsi particulari & distinctivo retulerit: Africanus verò ceterique Patres cum sequentes sub altero nomine, quia nimirum sic etiam promiscuè vocabatur?

VIII. Secundò efficacissimè id ipsum etiam ex ipso Africano colligo. Hic enim non tantum dicit Melchi esse Patrem Heli, verum etiam cum esset in Genealogia Lucæ alius Melchi prior hoc, scilicet hujus Avus, inter quem & ipsum solus Levi mediabat, ut ostenderet Africanus se non de priore illo Melchi loqui, expressissimè dicit illum esse tertium à fine in Genealogiâ Lucæ, sicut Mathan tertius est à fine in Genealogia Matthæi. Hoc ut videas, verba ejus in epistolâ citatâ circa medium hic revoco. *A David per Salomonem generatio quam dinumerat Matthæus, tertium à fine facit Mathan qui dicitur genuisse Jacob Patrem Josephi. Per Nathan verò de David Lucas generationum ordinè texens tertium nihilominus ejusdem loci (idest à fine)*

facit Melchi. Quâ certè observatione manifestissimè indigitat Africanus suum Melchi esse illum ipsum Mathat Divi Lucæ, quandoquidem ipse invenitur tertius à fine in Genealogia ejusdem Lucæ, non autem ille prior Melchi Pater Levi qui ibidem quintus est à fine: atque adeò evidentè constat illum fuisse binonimem.

Sed contra instabis nec sine gravi difficultatè, Africanus prosequendo in textu mox allato sic habet: *Per Nathan verò de David Lucas generationem ordinem texens, tertium nihilominus ejusdem loci (idest à fine) facit Melchi; dicit enim Joseph qui fuit Heli, qui fuit Melchi, ubi nota istud, dicit enim, &c.* ex quo evidentè patet non ideò filium Levi ab Africano vocatum Melchi quod fuerit binonimis, sed quod ita legerit apud Lucam, cujus tamen contrarium legimus; non enim Lucas Patrem Heli filium Levi scribit Melchi, sed Mathat.

Respondeo cum Venerabili Beda citato, Codicem quo usus est Africanus habuisse pro tertio à fine *Melchi* pro quo in nostris est *Mathat*.

Sed replicabis, ergo Codex Africani cum fuerit à nostro qui verus est & ab Ecclesiâ receptus, difformis, mendax est, ac consequenter deceptus fuit Africanus: cumque Africanus traditionem præterdat, quæ eodem modo loquitur quo Codex ipsius, consecrarium est & illam sicut hanc à vero aberrare, ac proinde nullam esse.

Respondeo tamen verum esse quod respondit Beda, Codicem scilicet quo usus est Africanus habuisse *Melchi*, pro quo noster habet *Mathat* negando quod infertur, scilicet à verò aberrasse Codicem Africani & Traditionem Codici conformem, quin potius Codex iste traditioni, & traditio Codici manum præbet. Cum enim esset Mathat binonimis factum est, ut ab uno Codice sub uno, ab alio sub altero nomine relatus sit: à Codice quidem qui declaratus est ab Ecclesiâ authenticus (quod contigit post Africanum) sub nomine *Mathat*; à Codice verò quo usus est Africanus sub nomine *Melchi*, quod nomen extitit Africano confirmatum ex traditione: si enim res non ita

IX.

X.

XI.

XII.

ita habuisset, Codex traditionis errorem vitasset.

XIII. Replicabis secundò, Beda & Euthymius citati pro hâc traditione etiam existimant Africanum errasse: Nam dum Africani sententiam referunt, pro Melchi quod est in epistolâ Africani, ipsi in suis scriptis posuerunt *Mathat* quod est in Evangelio Lucae: Respondeo negando id ab iis ideo factum quod in Africano quidquam reprehensibile aut corrigendum duxerint, sed quia cum esset liberum utrovis nomine uti, præsertim cum ipsi non ipsa Africani verba referrent sed sensum, maluerunt eo uti nomine quod erat in authentico Codice ad majorem claritatem, utpote qui istius Codicis authentici Interpretes agerent, non alterius.

XIV. Objicies ultimò, Africanus ipse qui est primus Author seu testis hujus præsentis traditionis de hâc re loquitur cum timore, neque firmo assensu, sed dubio & vacillanti profert quæ de Divi Josephi Genealogiâ ex ipso supra adduxi. Nam apud Nicephorum lib. I. hist. Tripart. c. I. ubi eadem Africani epistola refertur quæ apud Eusebium, hæc lego. *Sive res ita se habeat, sive alio modo ita existimandum, quamvis certum desit testimonium, ob id quod clarior aut verior expositio profertur non potest.*

XV. Respondeo primò, cum Eusebius ex quo debuit Nicephorus Epistolam illâ Africani desumpsisse, & de facto desumpsit, non habeat verba illa in objectione producta; proculdubio non sunt verba Africani, & ideo additamentum mihi valdè suspectum: maximè verò quod Trithemius Author gravissimus lib. de Scriptoribus in Eusebio nihil unquam additum, aut subtractum usque ad sua tempora Editioni Eusebii doceat. Quare cum ex Eusebio epistolam illam Africani primo referente constet verba illa non esse Africani, nescio quid debeam judicare de illo additamento apud Nicephorum.

XVI. Respondeo secundò, sive verba illa sint Nicephori, sive Africani, per hæc neuter intelligit se non esse certum de iis quæ docet in illâ epistolâ Africanus, sed per hoc innuit tantum se non habere authenticam aliquam scripturam undè id probare possit: cujus rei ratio-

nem suggerit Africanus, eodem loco dicens quod *Herodes cum summam potestatem teneret, videns quod hujusmodi generis indicia si permanerent, obscuritatis sibi plurimum quærerent, ignobilitatis sua conscientia exagitat, omnes libros in quibus conscriptio generis habebatur jussit incendi, æstimans se nobilem videri posse si novitius esse & advena Israelitici generis nullis conscriptionum fastis urgeretur.*

Ergò sensus objectionis ex Nicepho, adde etiam si velis, ex Africano iste erit. Quod etsi hoc ita non esset, quod scilicet ipsi Salvatoris nostri secundum carnem propinqui, hæc de illius Genealogiâ tradidissent, quodque illud in dubium aliquod revocari posset, propterea quod desit certum de hoc testimonium; ita tamen contigisse adhuc æstimandum foret, hocque modo & non alio hæc difficultas enodanda esset, ob id quod clarior ac verior expositio profertur nequeat.

CAPUT IX.

Satisfit aliis argumentis Adversariorum à dissonantiâ Evangelistarum petitis.

QUATUOR supra cap. 4. proposuimus argumenta, quibus Judæi, Ethnici, & Hæretici Evangelistas Mattheum & Lucam in descriptione Genealogie D. Josephi inter se discrepare & contraria sentire prætendunt: quorum primum illud fuit quod capitibus illud sequentibus & hoc præcedentibus dissolvimus. Restant alia tria quorum solutio nullius est laboris positâ solutione argumenti præcedentis. Primum est quod Mattheus Progenitores Divi Josephi usque ad David refert omnino diversos ab illis quos refert D. Lucas. Secundum, quod Mattheus à Davide usque ad Joseph numerat tantum viginti septem aut viginti octo Generationes, Lucas verò quadraginta tres. Denique quod Mattheus Salathielem qui genuit Zorobabel facit filium Jechonix, Lucas verò eundem facit filium Neri, quæ omnia discrepare & contraria esse constat: sed hæc omnia

I 3

suppō:

Synopsis

Magnificè
D.
Josephi
SV
AJA

supposito quod D. Iosephus habuerit duos Patres, unum carnalem, alterum legalem, quorum hic unus, ille alterius lineam deducat evanescent.

I I. Primum quidem à duobus enim Patribus, inquit D. Augustinus tom. 6. lib. 3. contra Faustum Manichæum c. 3. *Iam non erit mirum neque contrarium quod & Avi duo & Avari & Proavi esse poterunt, & quidquid supra est usque ad David, cujus erant ambo filii, & Salomon qui pertinet ad ordinem quem Matthæus secutus est, & Nathan qui est in serie quam exposuit Lucas, & tom. 10. serm. 63. de diversis c. 17. Dicitur, duos filios potest habere homo, duos autem Patres non potest: Imò invenitur posse habere etiam duos Patres, si unus semine genuit, alius dilectione adoptavit: quod de adoptione per legem Deuteronomii explicavit idem ipse Augustinus lib. 2. Retract. c. 7. à nobis citatus supra c. 7. num. 9. & post pauca addit, Quod si potuit, quid calumniantur illi qui dicunt alias generationes secutum esse Matthæum, alias Lucam? Et revera invenimus quod alias secutus est ille, alias ille; nam Matthæus, Iacob, Patrem dixit Ioseph, Lucas autem Helii. Et potest quidem videri unus homo cuius filius erat Ioseph habuisse duo nomina; Sed quod Avos & Proavos, & alios superius progeneratores diversos enumerant, in quo ipsos plures alius, alius pauciores, manifestè ostenditur habuisse duos Patres Ioseph: jam remotà quæstionis calumniâ, quia fieri posse manifesta ratio demonstravit alium patrem esse qui genuit, alium qui adoptavit, duobus Patribus constitutis, non est mirum si Avi & Pro-avi & ceteri parentes sursum versus à diversis Patribus diversi numerentur.*

I I I. Ad hoc verò quod plures contineat generationes Lucæ Genealogia quàm Matthæi intellige à Davide usque ad Ioseph responderet D. Ambrosius lib. 3. in Lucam, dicens: *Non mireris cum per alias personas generationem fatearis esse decursam. Potest enim fieri ut alii longævam transegerint vitam, alterius verò generationis viri immaturâ aetate decesserint, cum videamus complures senes cum nepotibus vivere, alios verò viros statim filiis obire susceptis. Eodem modo D. Augustinus lib. 1. quæstion in Genesim quæst. 121. In illo quippe ordine, inquit,*

ubi plures nominantur citius mortui sunt quam ubi pauciores.

Hæc responsio satisfaceret si ageretur de successione personarum, seu substitutione unius personæ in locum alterius defunctæ, hoc enim pacto quo citius morerentur eo plures succederent quæ morientium locum caperent: sed non de hoc est hic quæstio, sed de successione Generationum, ad quod nihil facit quod qui generant citius aut tardius moriantur aut vivant, quandoquidem illorum longevitas qui tardius moriuntur non impediatur, ut nec mors adproperata illorū qui minus vivunt promoveatur prolium à se genitarum successivam originem: videt enim per sepe diu viventes non tantum filios suos, sed etiam filios filiorum suorum usque ad quartam generationem. Quare mihi videtur respondendum quod in unâ Genealogiâ sint plures quàm in alterâ, id inde provenire, partim quod isti citius nupserint & genuerint quàm hi, quod posse fieri clarum est, partim quod ea in qua plures sunt, sit ex primogenitis qui genuerint dum altera forte non est, nisi ex pluribus natu minoribus, natu majoribus utique immaturè antequam genuerint extinctis. Partim denique quod Matthæus qui pauciores recenset plures Reges & eorum generationes consilio & datâ operâ prætermiserit, uti indignos, de quo postea.

Ad ultimum, quomodo scilicet possit esse verum quod Salathiel à quo Zorobabel sit simul filius Jechoniæ, ut dicitur apud Matthæum, & filius Neri ut dicitur apud Lucam? Respondent alii Salathielem habuisse duos Patres, ut diximus de D. Iosepho, unum naturalem, alterum legalem, alii ut Maldonatus in Matth. c. 1. unum naturalem scilicet Jechoniam, alium affinitate scilicet Neri, alii Salathielem & Zorobabelem, quos numerat Matthæus alios esse ab illis quos numerat Lucas, ac proinde non mirum quod alii sint Patres & Avos horum respectivè, alii istorum. Atque in hac sententia fuisse omnes antiquiores satis ex eo patet, quod Africanus, Eusebius, Gregorius Nazianzen. Hieronymus, Augustinus, Ambrosius, & reliqui hanc difficultatem non curarint, existimantes per hoc solutam

solutam quod ostenderint Jacob & Heli esse duas personas distinctas, ac proinde à distinctis usque ad David in quo concurrunt Progenitoribus descendentes.

VI. Objicies ex Jansenio Gandavensi in Concord. Evangelic. cap. 14. ad illud Lucæ cap. 3. *Ut putabatur filius Joseph qui fuit Heli.* Legalem filium in uxore defuncti suscitare erat res patris germani: id quod apud Judæos est extra controversiam. Et satis probatur ex verbis Moysi. Inquit enim primò, *Quando habitaverint fratres simul*, quod non contingit nisi ex eodem Patre natis: Nam qui diversos habent Patres, diversas etiam capiunt hereditates, in quibus cum habitant, non habitant simul. Secundò subdit, *Uxor defuncti non nubet alteri.* Vel ut habet Hebræa ad verbum. *Non erit uxor defuncti foris viro aliena.* Nubit autem foris viro alieno cum traditur marito qui non sit è domo viri sui prioris. Tertiò, jubet lex ut eam accipiat frater defuncti: pro frater autem in Hebræo est *Iabam*, quod nomen in universa Scriptura, inquit Jansenius, non significat nisi fratrem germanum ex eodem patre. Atqui Jacob qui dicitur à nobis suscitasse Heli improli filium, scilicet D. Josephum, non fuit frater germanus Heli, ut constat: quia Jacob descendit ex Davide per Salomonem, Heli verò per Nathan: ergò non est verum quod dicimus Jacob fuisse Patrem carnalem Joseph, Heli verò legalem.

VII. Respondeo primò *Iabam*, in quo facit majorem vim Jansenius apud Hebræos, ut frater apud Latinos, non tantum significare ex eodem Patre genitos, sed etiam ex eadem matre: sunt enim & hi verè fratres: ergò non tantum priores, sed etiam hi cõprehenduntur hæc lege Deuteronomii sub termino isto *Iabam*. Propterea Cardinalis Cajetanus pro *Iabam ducet eam uxorem*, legit ex Hebræo, *Levir accipiet eam sibi in uxorem & levirabit eam*, id est frater mariti (qualis est etiam ex eadem matre licet alio Patre genitus) ducet eam & suscitabit semen defuncto fratri.

VIII. Respondeo secundò Ruth. cap. 4. Booz ex Ruth Moabitide, uxore Mahalonis sine liberis defuncti ei suscitatur

filium, qui dictus est Obed: Atqui Booz non erat frater germanus, imò nec ex Matre Mahalonis defuncti, imò non ita propinquus. Alter enim propinquior (qui nec ipse frater erat Mahalonis) cesserat Boozo jus suum, ut patet ex historiâ loco citato. Non ergò fuit necesse ut qui suscitabant improlibus filios, essent fratres ex eodem patre geniti, aut etiam ex eadem Matre, sed fratris seu *Iabam* nomen ad cognatos omnes extendebatur.

IX. Id ipsum patet ex mente & sine legis de suscitando semine: voluit enim lex providere ut sine liberis defuncti nomen non periret de Israel, ut patet ex ipso textu legis. At si non extendetur obligatio suscitandi seminis ultra fratres germanos ex eodem Patre, non sufficienter providisset lex casui cui voluit providere, cum potuerint innumerari contingere casus in quibus defuissent tales, immò plures quam in quibus adfuissent: Quare ne lex suo frequenter sine frustraretur, oportuit omninò ut fratribus deficientibus, intelligerentur proximiores obligari, vel etiam illis fortè renuentibus possent hi istorum supplere defectum & socordiam.

X. Utitur tamen Scriptura termino *Iabam*, qui significat fratrem, tum ut hos primò ac determinatè ligaret: tum ut ceteri consanguinei intelligerent in illorum qui per nomen *Iabam* exprimuntur dispensatione à lege Levitici cap. 18. vers. 6. dicente, *Omnis homo ad proximam sanguinis sui non accedet, &c.* Suam omninò & à fortiori contineri, tum denique ut intelligentes quàm seria erat voluntas Dei ut defuncto semen suscitaretur, quandoquidem ob hoc ita Deus dispensaverit in priori lege Levitici cap. 18. vers. 6. intelligerent consequenter fratribus deficientibus se teneri isti legi, aut his renuentibus se posse cum merito supplere illorum socordiam, & ita semper legem illam intellexerunt Judæi, ut ostendit exemplum Booz cum Ruth Moabitide & alia. Quod si aliter sentiant aut practicent nunc Judæi, ut vult Jansenius, hoc nihil contra nos: notum est enim omnibus Judæos qui habent legem dici esse

Synopsis

Moabitide
D.
Josephus
&c.

esse sine lege, quia scilicet, in eâ ubique cœcutiunt, & iusto Dei iudicio miserè errant.

XI. Ad illud, *quando habitaverint fratres simul*, quo utitur Jansenius ut urgeat intentum suum, nec intelligitur de fratribus habitantibus in eadem domo, nec in eadem domo poterant habitare simul fratres ex eadem matre & diversis patribus: & frater qui erat ex eodem patre cum defuncto, cui oportebat semen fulcitare, non habitabat amplius in eadem domo, etenim ductâ uxore relinquebat patrem & matrem & adhærebat uxori suæ. Sed verba illa significant fratres seu propinquos qui erant in Regionibus valdè distitis à loco ubi erat vidua defuncti non fuisse adstrictos deserere suos lares ut huic legi satisfacerent, quamvis tamen possent, ut patet etiam in exemplo prædicto Booz: Non enim hic quæsit Rutham in terrâ Moab, sed debuit ipsa Ruth venire ad Booz, si vellet ipsa in se legem illam adimpleri.

XII. Nec etiam facit pro Jansenio quod urget ex eadem lege, *Vxor defuncti non nubit alteri*, pro quo Hebræa habent, *Non erit uxor defuncti foris alieno viro*. Non enim nubit foris aut viro alieno qui nubit fratri ex eadem matre geniti, aut uni è consanguineis maximè propinquieribus defuncti: hi enim omnes dicuntur ex eadem domo, cognatione, familiâ, ut constat, & succedebant in bonis propinquorum defunctorum sine hærede.

CAPUT X.

Solvuntur reliqua argumenta contra Genealogiam.

I. **P**RIMUM eruitur ex his verbis: *Salmon genuit Booz de Raab: Booz autem genuit Obed ex Ruth: Obed autem genuit Jesse: Jesse autem genuit David Regem*. Incredibile enim omninò videtur quod trecenti sex anni vel circiter in quatuor istis generationibus fuerint consumpti, ut consumptos fuisse necesse est & patet ex sequenti temporum calculo evidenti.

Nam primò, Salmon qui genuit Booz duxit Raab quando capta est Jericho: Secundò, capta est Jericho post 40. annos quibus fuerunt Hebræi in deserto ab egressu ex Ægypto statim in ipso introitu terræ promissæ. Tertio, Templum cœpit ædificari anno quadringentesimo octuagesimo ab egressu Ægypti, qui erat annus quartus Regni Salomonis, ut patet evidenter ex lib. 3. Reg. c. 6. v. 1. ex quo annorum numero tollendo quadraginta annos quibus errarunt in deserto; deinde septuaginta annos quibus vixit David, & quatuor annos Regni Salomonis, qui insimul conficiunt centum quatuordecim annos, restabunt his deceptis ex prædictis 480. annis à captâ Jerichunte & conjunctione Salmonis cum Raab, usque ad nativitatem Davidis anni trecenti sexaginta sex aut circiter, quo tanto spatio quatuor duntaxat generationes decurrerint, quod quam absurdum sit patet, quia illud spatium in dictas generationes hoc vel simili modo distribuendum erit ut Salmon sexaginta sex annis post captam Jericho & ductam Raab genuerit Booz: Booz autem nò genuerit Obed, nec Obed Jesse, nec Jesse David Regem, nisi anno vitæ suæ centenariò: quæ distributio ita necessaria est ut quod uni detraxeris alteri necessariò addere debeas, ut illum numerum 480. annorum qui certissimus est invenias.

III. Propter hoc argumentum dicunt aliqui inter quos Nicolaus de Lyra, Hugo Cardinalis in c. 1. Matth. Ambrosius, Catharinus contra Caietanum. Genebrardus in Chronologiâ in *Aod & Abesam*, Salianus tom. 2. Annal. anno mundi 2781. à num. 26. & P. Celada in c. 1. Ruth, vers. 1 § 3. à num. 2. usque ad 10. fuisse tres Boozos quorum primus fuit filius Salmonis, secundus filius primi, tertius filius secundi: qui tertius duxit Ruth ex quâ genuit Obed. Ita ut in Genealogiâ Matthæi duo Boozzi prætermittantur.

IV. Confirmatur ex Josepho lib. 5. antiq. c. 5. ubi testatur historiam Ruth contigisse tempore Heli Sacerdotis, de quo lib. 1. Reg. atque adeo totis trecentis annis & amplius post captam Jericho, ut patet supputanti tempora judi-

Judicum usque ad Heli, & colligi potest, rum ex dictis supra num. 2. ergo Salmon non potuit esse Pater immediatus illius Booz qui genuit Obed ex Ruth, nisi admittatur Booz trecentorum annorum genuisse illum quod est nimis absurdum.

V. Respondet noster Sylveira tom. 1. in Evangelia lib. 1. c. 2. quæst. 24. & alii ferè innumeri unum tantum fuisse Booz & non plures, & in illis quatuor generationibus intercurrisse illos annos vel circiter qui supra.

VI. Quod si urgeas, absurdum nimis & à veritate alienum videri quod in ætate adeò vicinâ Davidi, qualis est ætas Jesse, Obed, Booz & Salmon, Patris scilicet Avi, Abavi & Proavi, homines adeò in ætate provecti fuerint, tantarumque adhuc virium tunc esse potuerint ut generare possent, & quidem filios adeò validos qui possent fieri Patres anno centesimo vitæ suæ; & Davidi homini tantum septuagenario aut ad summum octogenario nihil nisi labor superfuert & dolor, ut ipse David profatur psalmo 89. Et sanè id multò difficilius apparet in Salomone & Raab, quomodo scilicet fieri potuerit ut ipse ex dictâ Raab sexaginta sex annis post captam Jericho generaret Booz. Nam Raab quando Salmoni nupsit non erat in ætate valde puellari quippe quæ vel meretriciam vel cauponariam exercuerat, & adeò tanta erat, ut quo sibi suisque benè provideret maximâ industriâ exploratores Israëlitas occuluerit, & ministrorum Regionum eos ad necem quærentium sagacitatem sciverit eludere: certè et si tunc illi tantum quatuordecim annos daremus (cum ex his manifestû sit plures habuisse) qui juncti cum sexaginta sex præcedentibus constant octoginta, est ne verisimile quod Raab adeò vetula concipere potuerit Booz? Quis hoc crediderit cum Genes. c. 17. v. 17. totis quadringentis annis ante, Sara Abrahæ uxor nonagenaria, dicatur inepta ad patiendum, quippe cui muliebria jam fieri desiderant? Respondent quod dicit David psalmo citato, hoc intelligendum cum nostro Michaële à Bononiâ vulgò Incognito in Psalms & aliis, secundum communem naturæ cursum, quod non impedit

quominus plures, maximè verò Davidem qui hoc protulit fortè propheticè & pro futuro, dictum terminum exceßerint notabiliter in valetudine firmâ & vigore cum optimâ sentium & membrorum functione, cum & post ipsum & nostro etiam ævo multi tales reperiantur.

Quare censent non fuisse impossibile aut tam difficile quod illi quatuor homines eo tempore quo vita humana, sive naturâ, sive ob temperantiam longius protendebatur trecentis sexaginta sex annis residuis ex præcedenti calculo vixerint, & in quatuor generationibus illos consumpserint, quandoquidem Josue & Moyles coætanei Salmonis immensis laboribus exhaustis vixerint ille centum decem annis, Josue c. 24. v. 29. hic verò centum viginti annis, cui tamen necdum oculi caligaverant aut dentes mori erant, Deuteronomii c. 31. v. 7. quin etiam post Salmonem, Celadaj citatus num. 3. de Judicibus agens, qui Hebræorum administrarunt Republicam secundum post Josue refert Aod quem dicit administrasse octoginta annis, quod etiam colligitur ex libro Judic. c. 3. & c. 4. v. 1. Unde oportet ut hic plus centum annis vixerit; quis enim credat hunc ante vigesimum Reipublicæ admotum. Et tempore Joas Regis, idest septem vel octo generationibus post Davidem Joiada Sacerdos mortuus est cum esset 130. annorum, 2. Paralip. cap. 24. vers. 15. Ut innumeros alios taceam per omnia ab inde secuta sæcula qui notabiliter exceßerunt centesimum annum quos inter silere non possum venerandâ canitie & virtute Virum D. Antonium Haackium Sacerdotem & Pastorem Gulensem in Diocœsi nostrâ Leodiensî, ætate nostrâ qui ibidem fuit Pastor centum annis, & vixit 125. annis, qui înterrogatus quam vivendi rationem teneret quod tamdiu viveret, à tribus (respondit) totâ vitâ abstinui, ab irâ, vino, & venere. Quid impedisset quin talis cœternus generare potuisset? quid illum hoc anno 1682. quo hæc scribo adhuc vivit in Oppido Huenfî ejusdem Patriæ ac Diocœsis Leodiensî sub Parochiâ S. Catharinæ natum ibique baptizatum, qui centum

K

viginti.

Synopsis

Magnifici
D.
Josephi
SV
an

viginti-quinque annos natus ferè in dies ex pago de Baaze ubi nunc degit, ad hoc idem Oppidum unâ leucâ distans pedes accedit. Plura qui volet inveniet apud Joannem à Chokier Canonicum & Vicarium Generalem Leodiensem part. 1. Facis Histor. cap. 15. & Tractat. de Senectut. cap. 6. & 26. Quid ergò mirum si illi eâ tempestate quando natura validior erat, tum ex se, tum ob majorem cultum temperantię in illâ ætate ut videtur copulari, etiam naturaliter generare potuerint: in quâ etiam si necesse foret dicere illos supernaturaliter genuisse, non esset negandum, ut Sacræ Historiæ & tam evidenter Divinæ sua fides sarta recta esset.

VIII. Confirmatur ex Abrahamo Salmoni non quadringentis annis seniore: qui mortuâ Sarâ cum esset centum quadraginta annorum nupsit Cethuræ ex quâ genuit adhuc sex proles attestante Scripturâ Genes. cap. 25. v. 1. & 2.

IX. Dices, constat ex Scripturâ Abrahamum quando ex Sara centenarius genuit Isaac fuisse omnino inhabilem ad generandum, ait enim Apostolus ad Rom. cap. 4. *Non est infirmatus in fide (Abraham) nec consideravit corpus suum emortuum cum jam ferè centum annorum esset.* Ex quo concludo. Mortuum erat ex Apostolo corpus Abrahæ quando genuit Isaac ex Sara, scilicet quantum ad vim generandi: ergò dicendum si postea genuit ex Cethura, id factum quod acceptâ divinitus generandi potentiâ in eâ perseveraverit.

X. Respondeo primò, Paulum non dicere corpus Abrahæ fuisse emortuum, sed considerasse corpus suum quasi esset emortuum quantum scilicet ad vim generandi, quod scilicet ei videretur si eo usque nihil ex se germinis processerat, multò minùs in eâ effectâ ætate processurum.

XI. Respondeo secundò, fuisse emortuum quantum ad vim generandi respectu Saræ ex quâ promittebatur illi filius, non verò respectu alterius junioris, ut patuit in Cethurâ, cum etiam nunc modernorum senum vis generandi nulla sit respectu senioris sæpè respectu junioris. Ita D. Augustinus lib. 16. de Civit. Dei cap. 28. & lib.

Question. in Genes. quæst. 35. ubi hanc responsonem præfert præcedenti. Confirmatur ex eodem Apostolo ad Hebr. cap. 11. vers. 11. ubi sic ille: *Fide & ipsa Sara sterilis virtutem in conceptionem seminis accepit etiam præter tempus ætatis.* Ubi Apostolus soli Saræ asserit virtutem concipiendi fuisse divinitus tributam, secùs facturus, si utrique collata fuisset, cum ibi Apostolus prosequatur ea quæ Abraham à Deo propter eandem fidem consecutus est.

Confirmatur iterùm nostra sententia ex Aristotele lib. 7. Hist. Animal. cap. 6. ubi docet ætatem 70. annorum esse adhuc aptam ad generandum, imò Plinius lib. 7. cap. 14. refert Catonem & Massinissam Regem post octogesium annum genuisse, & quories nunc videmus septuagenarios, & etiam provectiores cum uxoribus justæ ætatis generare? si ergò nunc in ipso naturæ declinatio videmus tam frequentes generationes in ætate ad eò provectâ, quid mirum quod illi quatuor mille annisante, quando natura erat robustior, potuerint nonagenarii vel centenarii? quandoquidem illo ævo corpora centum annorum talia erant ut possent æquiparari corporibus modernis 50. vel 60. annorum.

Dices habeat vim hæc ratio in tribus posterioribus scilicet Booz, Obed, & Jesse qui potuerunt illos qui recensentur in Genealogiâ genuisse ex uxoribus juvenibus, sed non valet in Salmonem cum Raab, quæ ex distributione annorum factâ hic supra num. 2. debuit concepisse anno 66. à captâ Jerichonte, ac consequenter plusquam octogenaria, ut patet ex dictis. Respondent ut in viris, ita & in fœminis ætatem octoginta annorum illius temporis, fuisse ita validam ac est nunc quadraginta vel quinquaginta, intra quam etiam nunc & communiter videmus mulieres concipere & parere, cum etiam post illam plures visæ sint peperisse, inter quas Cornelia cujus meminit Plinius lib. 7. cap. 14. quæ Volusium Saturninum Virum Consulatu illustrem peperit post annum vitæ suæ sexagesimum, secundum.

Nec objicias Saram uxorem Abrahæ, cui (cum factâ esset nonaginta annorum

norum) observante Sacra Scriptura Genes. cap. 18. vers. 11. desierant fieri muliebria. Hoc enim omnino facit ad hoc intentum: nam quid sibi vult hoc quod Scriptura postquam monuit fuisse nonagenariam dicit quod desierant ei fieri muliebria? Procul dubio hoc indiget non ita pridem id ei accidisse, si enim diu ante ut nunc id communiter mulieribus accidisset & ipsi Sarae, certe ridiculum fuisset id obicere post tot annos ab illo tempore elapsos. Itaque ex hoc concluditur, quod tunc temporis mulieres non ita mature fiebant inhabiles ad concipiendum ut nunc, sed circum circa aetatem in qua Sarae desierant fieri muliebria. Tandem dico potuisse fieri ut illa aetate Raab supernaturaliter conciperet Booz, quamvis id Scriptura non referat, quae non semper omnia refert.

XV. Obiicit secundò, in genealogia Matthaei dicitur: Joram genuit Oziam. Sed certum est ex Scriptura Oziam fuisse filium Amaziae & ab eo genitum, ergo &c. Respondeo Joram genuisse Oziam eo sensu quo David genuit D. Josephum & Christum scilicet mediate, quia Joram primò genuit Ochoziam, Ochozias Joam, Joas Amaziam, qui genuit hunc Oziam, alio nomine dictum Azariam, quae evidentet patent ex diversis locis tum lib. 4. Reg. c. 15. tum lib. 2. Paralip. cap. 26. & ex lib. 1. Paralip. cap. 3. vers. 11. Tres itaque Reges praetermissi sunt scilicet Ochozias, Joas, & Amazias, non quod hi aliquibus aliis hic expressis fuerint peiores, cum Joas & Amazias inter illos Reges numerentur qui rectum fecerunt coram Domino, 4. Regum cap. 12. vers. 2. & cap. 14. vers. 3. Cur ergo?

XVI. Respondent D. Hilarius, D. Hieronymus, D. Paschasius, D. Thomas, Dionysius Carthus. in hunc locum, Abulens. quaest. 17. in Matth. & alii multi apud nostrum Sylveira tom. 1. in Evang. lib. 1. cap. 2. quaest. 29. ideo hos tres omissos partim quod Evangelistae certi mysterii causa propositum fuerit Genealogiam in tres Tetsarecades distribuere, partim quod Deus praedixerat Achab per Sanctum Patrem nostrum Eliam Prophetam ipsius semen delendum, atqui Joram duxerat

uxorem filiam Achab, undè filii ex ea conjunctione nati usque ad quartam generationem, non quidem morte naturali, sed civili, ex femine parentum seu progenitorum Christi ejiciuntur. Purgata verò labe familiae, inquit Divus Hilarius, in quarta generatione, consequenter origo resumitur & numeratur.

Respondet secundò, Rupertus in XVII. hunc locum, ideo hos tres Reges praetermissos quia Prophetas ac Ministros Dei variis injuriis affectos impediunt vaticinari & praedicare, patet hoc in Ochozia 2. Paralip. cap. 22. vers. 24. in Joas 2. Paralip. cap. 24. vers. 22. in Amasia 2. Paralip. c. 25. v. 16.

Obiicit tertio cum Porphyrio teste XVIII. D. Hieronymo in cap. 1. Danicis in initio, Sechoniam, de quo in fine secunda Tetsarecades Genealogiae Matthaei, & in initio tertiae non fuisse filium Josiae ut ibi dicitur, sed Joackim qui fuit filius Josiae ut patet ex 1. Paralip. cap. 3. vers. 15. & 16. Undè patet hic adhuc unam generationem fuisse praetermissam, ut propterea non sit mirum quod idem Matthaeus in secundum errorem lapsus sit, dum in fine Genealogiae recapitulans omnes generationes dicit: *Omnes itaque generationes ab Abraham usque ad David, generationes quatuordecim: à Davide usque ad transmigrationem Babylonis generationes quatuordecim, & à transmigratione Babylonis usque ad Christum generationes quatuordecim.* Nam in prima Tetsarecade ter decies tantum dicitur unus alterum genuisse: ergo hic una adhuc generatio effugit Evangelistam. Similiter in secunda & tertia Tetsarecade tantum vigesiessexies repetitur idem verbum *genuit*, & semel pro Christo dicitur *pro genuit, de qua natus est*, quae faciunt insimul tantum viginti septem generationes: ergo adhuc in alterutra istarum decadem deest una generatio, ut sint utrobique quatuordecim, scilicet illa Joackim ex Josia ab Evangelista omisa.

Nec si respondeas cum Jansenio XIX. Gandavensi & aliis ibi nomen *generationes* sumi pro personis generantibus & genitis satisfacies, quia etsi in prima Tetsarecade erunt quatuordecim personae, in duabus posterioribus, tamen

etiam comprehenso Christo, non erunt amplius quàm viginti septem, ut patet ex supputatione, non ergo quatuordecim ubique.

XX. Respondeo itaque in primâ Tessarecade si de personis generantibus & genitis intelligantur generationes quas enumerat Matthæus, nulla est difficultas, sunt ibi quatuordecim personæ: quod si de ipsâ generatione sermo sit, nec video adhuc ibi magnam difficultatem, potest quippe rectè subintelligi Abrahami generatio; esto enim non dicatur ab alio genitus ut alii, quia tamen de facto & ipse genitus est sicut & illi qui ab eo dicuntur geniti, stat & ipse pro tuâ generatione, & sic optimè ab Abraham inclusivè usque ad David etiam inclusivè, sunt quatuordecim generationes quia quatuordecim geniti.

XXI. Restat itaque tota difficultas pro duabus Tessarecadibus seu quaterdecim posterioribus, in quibus seu personas generantes & genitas accipias incipièdo ab eo qui sequitur illum in quo desisti in primâ Tessarecade, idest à Salomone, sive generationes per verbum genuit, & per *to de quâ natus est expressas*, non inveniunt nisi viginti-sex generationes, vel viginti-septem personas, & sic non bis quatuordecim quæ certum est conficere viginti-octo.

XXII. Ad hoc argumentum respondet Maldonatus in cap. 1. Matthæi ad illa verba, *Iosias autem genuit Iechoniam & fratres ejus in transmigracione Babylonis*, quod Iosias non Iechoniam, sed Iechoniæ Patrem genuerit, scilicet Joakim, ut notavimus hic num. 18. ex 1. Paralip. cap. 3. vers. 15. & 16. Deindè quod Joakim nullibi in Sacris Litteris inveniatur dictus Iechonias, quemadmodum filius ejus. Ex quibus infert Maldonatus quod scilicet una generatio (non de industriâ) prætermissa sit hic ut diximus argumento præcedenti de Ochoziâ, Joas & Amasia, id enim inquit Maldonatus (& rectè) non potest dici (cùm Matthæus recapitulando generationes dicat esse quatuordecim) sed culpâ Scriptorum exciderit: undè consequenter censet hunc locum sic restituendum. *Iosias autem genuit Joakim & fratres ejus in transmigracione*

Babylonis, & post transmigracionem Babylonis Joakim genuit Iechoniam, Iechonias autem genuit Salathiel. Atque ita Fabrum Stapulensem affirmantem se legisse in antiquo Codice Græco, citat idem Maldonatus.

Verùm hæc sententia præter quàm **XXIII.** quod singularis est, & illius tantum Authoris quod sciam, nullo modo mihi videtur toleranda: Cùm enim Matthæus eo sine videatur recensitas generationes in tres summas seu Tessarecades redegisse, ut hac ratione caveret, ne quis generationis Christi seriem à se descriptam vel addendo vel detrahendo corrumpere possit, ut volunt Interpretes, aut saltem ex illâ summatione statim & facilè additio vel subtractio, si quæ facta fuisset, possit deprehendi; undè quæso factum est quod hæc Scriptorum culpa quæ tùm ex autographo, tùm ex citato loco 1. Paralip. cap. 3. vers. 15. & 16. detegere poterat, non fuerit castigata ex mente Matthæi? Certè si locus tam manifestè corruptus admittatur, adhibita licet tantâ ne id eveniret à Matthæo cautela, & non restitutus, facilè pro suo quisque arbitrio tales corruptelas alibi ubi non fuit adhibita tam expressa cautela irrepsisse fingere poterit, ut quodcumque libuerit statuere possit.

Respondent alii nihil excidisse, nec **XXIV.** etiam obitare quod Iechonias qui est in fine secundæ Tessaredecadis, & in initio tertiæ sit una & eadem persona, ut sint verè duæ Tessaredecades. Nam quemadmodum in ædificio lapis angularis qui duos parietes connectit, unus est, & tamen ad utrumque pertinet parietem, ita etiam Iechonias iste qui est in confinio utriusque posterioris Tessaredecadis unus est, & tamen ad utramque pertinet Tessaredecadem: propter quod non dixit Matthæus illas tres Tessaredecades in simul efficere quadraginta duas generationes, dicturus procul dubio si voluisset illas quaterdecenas esse omninò distinctas. Ita D. Augustinus lib. 2. de Consens. Evangelist. cap. 4. ubi sic ille. *Cùm quaterdecenas tribus distinxisset articulis, dicens ab Abraham usque ad David generationes esse quatuordecim, & à David usque ad transmigracionem Babylonis*

Babylonis alias quatuordecim, totidemq. alias usque ad Nativitatem Christi, non tamen eas duxit in summam, ut diceret sunt omnes quadraginta due, unus quippe in illis Progenitoribus bis numeratur, idest Iechonias, à quo facta est quadam in extraneas Gentes deflexio quando in Babylonem jam transmigratum est: ubi autem ordo à rectitudine flectitur, atque ut eat in diversum tanquam angulum facit, illud quod in angulo est bis numeratur, in fine scilicet prioris ordinis & in capite ipsius deflexionis: Et hoc ipsum jam præfigurabat Christum à Circumcisione ad præputium, tanquam ab Ierusalem ad Babylonem quodammodo migraturum, & hinc atque hinc utrisque in se credentibus tanquam lapidem angularem futurum. Hac tunc in figurâ præparabat Deus rebus in veritate venturis. Nam & ipse Iechonias, ubi angulus iste præfiguratus est, interpretatur præparatio Dei. Sic ergo jam non quadraginta due que faciunt ter quatuordecim, sed propter unum bis numeratum quadraginta una generationes fiunt, si & ipsum Christum annumeremus qui huic regenda vite nostra temporali atque terrene tanquam numero quadragenario regulariter præsidet. Hæc D. Augustinus.

XXV. Sed cum reverentiâ tanti Doctoris dixerim mylicam hanc responsonem non satisfacere propositâ difficultati. Instari enim potest, dicere secundam & tertiam Tesseradecadem esse duas, sed non omninò condistinctas, est dare manum Porphyrio objicienti, & fateri revera non esse in utraque posteriore Tesseradecade quatuordecim generationes ut numerat Matthæus. Nec fuisse necesse ad hoc ut illas significaret condistinctas, quod diceret illas insimul efficere quadraginta duas, cum tam clarum sit ter quatuordecim facere quadraginta duo, quàm clarum est ter duo facere sex. Deinde Iechonias non aliter ponitur bis, aut numeratur bis, & in fine secundæ Tesseradecadis, & in initio tertiæ, quam ut genitus ac deinde generans, atqui alii in eadem genealogiâ eodem modo ponuntur ut geniti & generantes, quâ ratione ergo Iechonias faceret duas generationes potius quàm alii? deniq; sicut Iechonias facit angulum, ut sit in fine secundæ & in capite tertiæ Tesseradecadis, sic Da-

vid est in fine primæ & in capite secundæ, ergo si Iechonias in suo angulo facit aut stat pro duabus generationibus, ita & David faciet duas in suo: Atque adeò erunt quadraginta tres, non ergo faciet tres Tesseradecades seu Quaterdenas simpliciter. Itafere noster Guido Perpinianus in Evangelia ad illa verba Matthæi, Omnes itaque generationes ab Abraham usque ad David, &c.

Tertia vera Responso est quod Iechonias qui est in fine secundæ Quaterdenæ sit alius ab illo qui est initio tertiæ. Nam Iechonias qui est in fine secundæ dicitur genitus à Josiâ & habuisse fratres, at Iechonias qui est in initio tertiæ & dicitur genuisse Salathiel, non fuit genitus à Josiâ, sed à Joakim nec habuit plures fratres sed unum tantum scilicet Sedeciam, patet hæc ex lib. 1. Paralip. c. 3. v. 15. ubi sic habetur: Filii autem Josiæ fuerunt primogenitus Iohanam, secundus Ioakim, tertius Sedecias, quartus Sellum & v. 16. de Ioakim natus est Iechonias & Sedecias: v. 17. filii Iechoniae fuerunt Asir, Salathiel, Melchiram, &c. ergo non sunt illi unus Iechonias, sed duo: ita D. Hieronymus, D. Ambrosius, lib. 3. in Luc. D. Thomas, Dionys. Carthusianus, Hugo Cardinalis, Abulensis, & noster Sylveira.

Quod quidem sic ab illis explicatur, quia Iechoniam qui genuit Salathiel, initio tertiæ Tesseradecadis, habemus patenter in loco mox citato lib. 1. Paralip. estque alius ab eo quem genuit Josias in fine secundæ Tesseradecadis, quod patet quia hic genitus est à Joakim filio secundo Josiæ; qui Joakim inquit, fuit etiam dictus Iechonias, seu quod fuerit binominis, ut vult etiam D. Epiphanius lib. 1. de hæresib. & alii, seu quod *Ioakim* vel *Ioachim* idem sonet quod Iechonias ut vult noster Thomas Beauxamis ex Chronico Hebræorum quod *Seder Olim Zutha*, dicitur.

Verum non placet hic modus explicandi hanc sententiam, tum quia nusquam in Scriptura legitur Ioakim filius Josiæ dictus Iechonias, cum etiam ille idem Ioakim 4. Reg. c. 23. v. 34. legatur dictus Eliacim, quare si etiam dictus fuisset Iechonias non æquè reperiretur alicubi? cum ergo ex nullo loco possit

desumi id quod hic dicitur, ut nimis gratis dictum rejicitur, tum quia si Iechonias iste in fine secundæ Tessaradecadis fuisset Ioakim, non apparet, quare Matthæus hoc nomen cognitum reliquisset, & usus fuisset nomine quod usque ad ipsum nullibi reperitur.

XXIX. Quare dico Iechoniam primo loco nominatam in fine secundæ Tessaradecadis fuisse Sellum qui 1. Paralip. c. 3. hic supra n. 26. citato ponitur quartus filius Iosæ, probatur quia tres posteriores filii Iosæ Regnum administrarunt post Patrem, (nam primogenitus Iohanam videtur esse mortuus ante Patrem) scilicet Ioachaz, Eliacim & Mathanias, 4. Reg. c. 23. & c. 24. & 2. Paralip. c. 36, at ex Ieremiæ c. 22. v. 11. Sellum filius Iosæ regnavit pro patre suo ergo est unum ex his tribus, non Eliacim quia hic fuit Ioakim 4. Reg. c. 23. v. 34. nec etiam Mathanias quia hic fuit Sedecias 4. Reg. c. 24. v. 17. ergo est Ioachaz, & ita etiam censet D. Hieronymus in tradit. Hebraic. super Paralip. Tunc sic sed ille Ioachaz qui est Sellum dicitur Esdræ c. 1. v. 34. Iechonias, quia illa quæ dicuntur de Ioachaz 4. Reg. c. 23. & 2. Paralip. c. 36. & quæ prædicuntur, de Sellum Ierem. c. 22. sunt eadem omnino cum illis quæ dicuntur de illo Iechonia, apud Esdræ lib. 3. c. 1. v. 34. mox citato, ergo iste Sellum qui est Ioachaz dicitur etiam Iechonias, & sic habemus duos Iechonias: primum hunc Sellum filium Iosæ quartum, Paralip. c. 3. v. 15. qui in fine secundæ Tessaradecadis: secundum filium Ioakim, qui in initio Tessaradecadis tertiæ genuit Salathielem.

XXX. Dices primò, hoc non potest esse quia Sellum 1. Paralipom. cap. 3. v. 15. numeratur quartus filius Iosæ; Ioachaz verò (quem dicimus esse hunc Sellum) 4. Regum cap. 23. vers. 21. sufficitur patri in Regnum ante alios uti primus post Iohanam, qui supponitur probabiliter mortuus ante patrem, cum de eo nusquam amplius fiat mentio.

XXXI. Respondeo, manifestè constat in hac suffocatione Joachazi in locum patris sui violatum fuisse ordinem ex modo loquendi Scripturæ lib. 4. Reg. cap. 23. mox ibi vers. 33. dicitur, *Tulitq; populus*

terræ Ioachaz filium Iosæ, & unxerunt eum, & constituerunt eum in Regem. Si enim hic naturalis ordo servatus fuisset non diceret hoc Scriptura, sed his vel similibus verbis usa fuisset, *Regnavitq; Ioachaz filius eius pro eo.* Factus utique populus tunc morum perditissimorum, omnium Regis defuncti filiorum perditissimum ipsi subrogant: quare post tres menses à Pharaone Neco turbatus est, & Regnum restitutum Eliacimo aliàs Joakimo filio Iosæ secundo cui debebatur, mortuo primogenito. Et ideo etiam notatur hic Eliacim sive Joakim fuisse 25. annorum cum Joachaz turbatus esset tantum 23. annorum.

Dices secundò, hoc Eliacim sive XXXII Joakimo mortuo post undecim annos Regni Mathanias, qui & Sedecias, illi successit post mortem filii eius, qui Mathanias seu Sedecias fuit frater istius Eliacim, cum ibi dicatur patruus filii eius 4. Regum cap. 24. vers. 17. Et vers. 18. dicitur habuisse tunc solum 21. annos. Ergo si ex his detrahas undecim annos quibus regnavit iste Eliacim, sive Joakim, & tres menses Regni Joachim hujus filii, restat ut Mathanias habuerit tantum novem annos & sex menses quando Joachaz sive Sellum turbatum à Pharaone Neco constituit populus Regem: sed tunc temporis hic Ioachaz erat viginti trium annorum, 4. Regum. cap. 24. vers. 31. Non potest ergò Mathanias aliàs Sedecias fuisse tertius filius Iosæ, & Ioachaz sive Sellum quartus ut dicitur 1. Paralipomen. cap. 3. vers. 15. Aut non est verum Sellum & Ioachaz esse unum & eundem.

Propter hoc argumentum: cum vera sint ex locis citatis quæ de duobus XXXIII diximus Iechoniis, & Scriptura non possit non esse vera: omnino dicendum videtur quod lib. 1. Paralip. cap. 3. dum recensendo filios Iosæ dicit vers. 15. *Filii autem Iosæ fuerunt primogenitus Iohanam, secundus Ioachaz, tertius Sedecias, quartus Sellum,* non teneat quoad tres posteriores ordinem nativitatis, sed successione in Regno Patris: Nam cum Sellum ordine nativitatis tertius injustè intrusus à populo, post tres menses turbatus sit, non amplius ad illud

illud rediturus : ideo in hoc ordine post Iohanam primogenitum secundus est Ioakim , tertius Mathanias seu Sedecias , quartus & ultimus hic Sellum : ut qui iura primogenituræ fratri suo Ioakimo auferre tentaverat , perderet respectu Mathanias sive Sedecia : scriptum est enim *Omnis qui se exaltat humiliabitur. Qui potest etiam in prærogativâ nativitatibus Mathanias seu Sedecia , dici postpositus propter majorem nequitiam , propter quam majorem Dei sensit iram , ut constat ex locis citatis.*

XXXIV Dicestertio , si ille Sellum sive Ioachaz sit iste qui lib. 3. Efdra cap. 1. versu 34. dicitur Iechonias , non fuit junior fratre suo Ioakim , sed e contra : Probat , nam Ioakim quando suffectus est à Pharaone in locum fratris sui Ioachaz quem dicimus Iechoniam , erat tantum 25. annorum , ut patet ex 4. Regum cap. 23. vers. 36. Hic verò Iechonias apud Efdram lib. 3. cap. 1. v. 34. erat annorum 33. Respondeo , manifestum est Ioachaz qui lib. 4. Reg. cap. 23. vers. 30. 31. 32. 33. & aliis sequentibus & antecedentibus esse eundem cum Iechonia lib. 3. Efdra cap. 1. vers. 34. 35. 36. &c. quia eadem omnino sunt illa quæ dicuntur de Iechonia hic cum illis quæ illic dicuntur de Ioachaz. Cum ergo Iechonias dicatur ab Efdra 33. annorum cum regnare coepit , Ioachaz verò à libro 4. Regum 23. annorum tantum , manifestum est hinc Efdram lapsum esse , qui lapsus est facilis , cum 33. ponantur pro 23. atque adeò cum hic liber Efdra non sit Canonicus , licet maximæ autoritatis , corrigendus est per 4. librum Regum Canonicum.

XXXV. Dices quartò per hunc primum Iechoniam aliàs Sellum non currunt generationes usque ad Christum , quia hic primus Iechonias non genuit secundum , qui est Pater Salathielis , sed frater ejus Ioakim , qui non exprimitur in Genealogiâ. Respondeo , licet non currant per primum Iechoniam eurrunt à Iosia Patre per Ioakim fratrem ejus ad secundum Iechoniam Patrem Salathielis : nec refert quod Ioakim non exprimitur ex nomine in Genealogiâ , exprimitur enim sufficien-

ter per has particulas , *Iosias autem genuit Iechoniam & fratres ejus* , in quibus fratribus est iste Ioakim. quod scrutanti parùm in Scripturis obviu esse potuit , nam ex toties citato lib. 1. Paralipom. c. 3. v. 15. patet hunc Ioakim esse fratrem Sellum , qui lib. 3. Efdra c. 1. v. 34. dicitur Iechonias , & est Pater secundi Iechonia qui genuit Salathiel. Nec fuit necesse quod Evangelista majori uteretur expressione pro habendâ consecutione generationum ab Abrahamo usque ad Christum , noluit enim Deus suas Scripturas esse ita claras , ut nihil relinqueretur studio Doctorum.

Sive ergo generationes quæ sunt XXXVI. apud Matthæum accipiamus pro actione ipsa generandi , sive pro personis generantibus & genitis : res secundum jam dicta clara est de personis ex supputatione illarum : de actione etiam generandi , cum enim sub hæc clausulâ *genuit Iechoniam & fratres ejus* , comprehendatur Ioakim qui fuit Pater secundi Iechonia , ac deinde exprimitur persona à dicto Ioakim genita , scilicet secundus Iechonias qui genuit Salathiel , proculdubio subintelligitur generatio per quam & hic est genitus & ille generans , atque ita omnimodè interveniunt summæ ad quas Matthæus redigit omnes generationes , scilicet Tessaradecades seu Quaterdenæ , quæ in simul conficiunt quadraginta duas.

Porro ideo videtur non expressus in Genealogiâ Ioakim ex nomine , ob specialem illius malitiam , quæ notatur 3. Reg. c. 24. Nam de aliis Regibus improbis dicitur fecit malum coram Domino juxta omnia quæ fecerant Patres ejus : At de Sedecia filio hujus Ioakim dicitur 1. 3. Regum cap. 24. v. 19. *Fecit malum coram Domino juxta omnia quæ fecerat Ioakim pater ejus* , quibus verbis denotatur specialis malitia Ioakim , ob quam meruit ex Genealogiâ expungi : secundò , Pater ejus Iosias 4. Reg. 22. cum audisset librum legis , perterritus scidit vestimenta sua & fudit lacrymas : ille è contra librum Ieremia Prophetæ scidit scalpello Scribæ , & projecit in ignem donec consumaretur , Ierem. c. 36. v. 23. Credo ergo cum ille voluerit perdere librum Dei , ideo non

Synopsis

Magnifici
D.
Iosephi
SV
an

meruisse habere locum in libro Genealogiæ Christi.

XXXVIII Quæres quomodo dicatur Iosias genuisse Iechoniam, & fratres ejus in transmigracione Babylonis, cum certum sit Iosiam nusquam adductum fuisse in Babylonem? Similiter quomodo verum est quod post transmigracionem Babylonis Iechonias genuit Salathiel, quando quidem certum sit non tantum Salathielem in ipsa Babylone genitum, sed etiam hunc ibidem genuisse Zorobabilem, qui fuit primus Dux Iudæorum quando de illa captivitate liberati sunt. Respondeo ad primum id intelligendum non quod Iosias in captivitate illa eos genuerit, sed quod ea imminente, ita ut in transmigracione significet sub transmigracionem. Cui explicacioni consentit versio Græca quæ habet. *Epi tis metoikestias*. Non enim diu post transmigratio illa contigit, in quâ omnes filii Iosia in Babylonem abducti sunt. Ad secundum respondeo, ibi post transmigracionem non significare tempus ab elapsâ transmigracione, sed quod non ante transmigracionem quod verum est, nam Iechonias non genuit Salathiel antequam transmigrarent, sed durante ipsa transmigracione.

XXXIX Objicies quartò de Iechonia secundo dicitur Ieremiæ c. 22. v. 30. *Scribe virum istum sterilem qui in diebus suis non prosperabitur, nec erit de semine ejus vir qui sedeat super solium David & potestatem habeat ultra in Iuda*. Fallitur ergo Matthæus & fallit, qui facit Genealogiam currere per ipsum à Salathiele ad Zorobabilem & ab hoc ad reliquos usque ad Christum. Respondent communiter Doctores Iechoniam à Propheta non dici sterilem propterea quod non esset habiturus liberos, cum habuisse dicat idem Propheta ibidem v. 28. & ex 1. Paralip. cap. 3. vers. 17. constet habuisse octo filios qui ibi recensentur ex nomine, sed quod nullus ex illis Patri in regno esset successurus, atque adeò quod attinet ad Regni successorem perinde fuit ac si sterilis fuisset. Patet explicatio illa ex ipso textu, postquam enim pronuntiavit Propheta Iechoniam sterilem subdit, *Nec erit de semine ejus vir qui sedeat super solium David, & potestatem habeat ultra in Iuda*.

Ubi supponit semen, sed semen *inglorium*.

Instabis, Zorobabel quem genuit Salathiel filius istius Iechonia, habuit potestatem in Iuda, liberavit enim & reduxit populum de captivitate & habuit potestatem in illos. Respondent primò, aliqui Prophetiam istam non esse de genere illarum quæ dicuntur predestinationis & absolutæ, seu omninò quidquid eveniat implendæ: sed de genere conditionalium, quales sunt multæ in Scriptura continentur Dei promissiones aut comminationes, quæ non sunt simpliciter implendæ, sed sub conditione; quæ si absit non fortiuntur exitum: significat igitur, inquit, hæc Propheta nullum futurum de semine Iechonia qui sedeat super solium David & potestatem habeat ultra in Iuda, si fuerint Patri similes in peccatis, & ideò Zorobabel qui fuit vir justus & probus ejus nepos seu filius filii, potestatem recuperavit in Judâ, neque enim filius portabit iniquitatem Patris. Ita noster Sylveira tom. 1. in Evang. lib. 1. c. 2. quæst. 33. n. 94. & alii.

Respondent alii secundò, illam Prophetiam intelligi de filiis immediatis, ex quibus verum est nullum habuisse potestatem in Judâ, non de mediatis, quandoquidem Zorobabel primus mediatas habuerit. XLI.

Respondent alii tertio, potestatem intelligi de potestate Regiâ, talem autem non habuisse Zorobabel, qui fuit tantum Dux populi & cujus jurisdictio fuit dependens à Cyro: Licet verò contra hanc responsionem dicas de Christo qui de semine ejus descendit dici per Angelum Luc. cap. 1. vers. 32. *Dabit illi Dominus Deus sedem David Patris ejus, & regnabit in domo Jacob in æternum*. Respondent aliqui Regnum Christi non fuisse temporale, dici tamen dedisse Regnum Davidis quod fuit temporale, quia dedit illi Regnum in Israëlitas spirituale significatum per Regnum Davidis. Respondent alii secundò, Christum non comprehendit sub hac prophetiâ eò quod Propheta dicat, *Non erit de semine ejus vir qui sedeat super solium David*, &c. id est, inquit Glossa interlinearis *vir tantum*, Christus enim fuit Deus. XLII.

Respon-

XLIII. Respondent tandem alii, cum certum sit & indubitatum Regnum temporale Davidis à lineâ Salomonis propter peccata eorum ad lineam & posteros Nathan transferendum, & consequenter Regnum spirituale Christi in quod illud mutatum est, colligi ex hac prædictione Ieremiæ translationem illam ab hoc Iechoniâ incœpisse, & ideò Zorobabelem filium Salathielis probum illum & iustum populi sui liberatorem & reducem, non fuisse illum qui apud Matthæum ex Iechonia, sed Zorobabelem filium alterius Salathielis, qui ex Neri apud Lucam.

XLIV. Objicies quintò & ultimò, dicitur *Zorobabel autem genuit Abiud*: hoc autem videtur fallum; nam hic Zorobabel 1. Paralip. cap. 3. legitur habuisse proles Mosollam, Hananiam & Salomith sororem eorum. Deinde ex aliâ uxore, Hasaban, & Ohol, & Barachian, & Hasadiah, & Josabhesed. Abiudis autem nulla fit mentio. Respondet nos Thomas Beauxamis, vel Abiud adinstar multorum aliorum fuisse binominem, vel non omnes Zorobabelis filios expressos citato loco Paralipom. quodque Matthæus divinâ ratione aut arcanâ traditione intellexerit ac didicerit hunc etiam fuisse Zorobabelis filium è quo Joseph, è quo Maria, è quo Christus originem traxerint.

XLV. Respondeo ego Zorobabelem qui 1. Paralip. cap. 3. 19. genuit Mosollam, Hananiam, &c. non esse filium Salathielis, sed filium Phadaja: loquitur autem Matthæus de Zorobabele filio Salathielis. Unde non mirum si alius sit filius unius Zorobabelis filii Salathielis, & alii alterius Zorobabelis filii Phadaja.

LXVI. Dices, hæc responsio difficultatem non solvit, sed fugit: Nam constat ex lib. 1. Paralip. cap. 3. vers. 19. Zorobabelem non esse filium Salathielis ut dicit Matthæus, sed filium Phadaja, & ideò non est etiam verum quod genuerit Abiud ut dicit Matthæus, sed eos quos recenset dictus locus lib. 1. Paralip. Propter hanc rationem dicunt aliqui Zorobabelem fuisse filium carnalem Phadaja, legalem verò Salathielis: sed hæc responsio non placet, quia verbum *genuit* quo utitur Matthæus di-

cens, *Salathiel autem genuit Zorobabel*, cum propriè significet generationem, non debet sumi pro legali filiatione: quare inhærendo sententiæ nostræ respondeo, cum Zorobabelis (cujus meminit Matthæus) Pater sit alius ab eo de quo loquitur dictus locus Paralip. & aliæ utriusque proles, quia Zorobabel Salathielis qui apud Matthæum genuit Abiud: Zorobabel autem Phadaja qui apud librum Paralipomenon genuit Mosollam & ceteros, & non ex his sed ex illis currant diversæ generationes, ut patet ex Matthæo, & dicto libro Paralipomenon; ideò evidenter manifestum est præter Zorobabelem magnum illius populi è Babylone Reducem qui genuit Resa, de quo Lucas in suâ Genealogiâ, fuisse adhuc alios duos Zorobabes, illum scilicet de quo Matthæus qui genuit Abiud, & illum de quo liber 1. Paralipomenon cap. 3. vers. 19. qui fuit filius Phadaja & genuit Mosollam, Hananiam, &c.

Instabis unde habet Matthæus istum XLVII. suum Zorobabelem: unde ipsum genuisse Abiud? unde Abiud genuisse Eliacim, & sic de ceteris ab hoc usque ad Joseph Virum Mariæ, cum nulla extet Scriptura in horum fidem? Nam quoad Canonicas illud nimis certum est: quoad alias verò illas maximè quæ Tribuum Judæ & Levi successiones continebant ab Herode cremata sunt, ut patet ex Josepho de Antiquitatibus Judaicis, & Julio Africano à nobis cap. 8. num. 16. adducto.

Respondeo, nihil mirum si de illis XLVIII. generationibus in Scripturis Canonicis veteris Testamenti nihil habeatur, quia Scripturæ illæ, præcipuè verò quæ Historicae sunt, exceptis fortè Machabæorum libris, sunt ante istas generationes: præterquam quod Scriptura non omnium Genealogias prosequitur, sed valdè paucorum. Quoad alias verò Scripturas respondeo ab Herode non nisi illas quæ erant publicæ potuisse cremari. Cæterum fuisse nonnullos particulares Antiquitatis replicandæ studiosos, ut ait Africanus, qui nomina avitæ Stirpis, vel tenentes memoria, vel ex scriptis Annalibus promentes privatim sibi eorum indices confecerant: magnopereque propterea gloriantur.

riabantur quod ipsorum Nobilitas ita foret ad posteritatem reservata. Potuit ergo Matthæus ex huiusmodi memorijs privatis, vel indicibus ex scripturis publicis desumptis, vel ex arcanâ aliquâ Traditione accedente maximè Divinâ revelatione has omnes generationes collegisse, ut Divus Lucas suas.

XLIX. Hanc disceptationem prolixam quidem non tamen inutilem, ut ex dictis & ampliùs ex dicendis in hoc fundatis constat, finio ipsi verbis Sancti Patris Ambrosii lib. 3. in Lucam, *Hæc tibi Frater de Generatione Christi non incognita putavi prolixius prosequenda: ne quis cum illam Evangelij minus attento animo recenseret, aliquatenus fluctuaret, quæ Sancti Evangeliste ad majora miracula, & diviniora Domini gesta properantes perstringenda brevius, quàm diffundenda uberius putaverunt: Eorum igitur more qui satis putant ignavis viarum quasi notas quasdam itineris & semitas demonstrare, spiritualis via semitas colligentes, videro utrum secundo veritatis eventu, certè religioso fidei ductu in mysteriorum secreta contendimus, verentes ne quis ista cum legerit, quod proverbialiter dicitur, quasi puer Macheram, tractare per infantiam fortiora arma nesciret, magisq. vulnus ex imprudentiâ, quàm salutem ex lectione sentiret. Infirmos enim telâ suâ vulnerant; nec potest benè uti armis qui ea ferre non noverit. Et idè circa fidem vir perfectus exigitur, in quo non per humum scientiâ reptet infantia, non debilis quædam, nec carens sensibus mystica cognitionis titubet ætas, quæ virtute juventutis amissâ, coronam gloriosi certaminis non requirat, & senescentis aquilæ modo, quæ prius aut leporem capere pedibus consueverat aut anserem, ævo fessâ, minorum avium fetus implumes requirat, qui solèdiorem cibum afferre non possint.*

CAPUT XI.

Cur Divus Matthæus & Lucas non per Mariam, sed per D. Josephum Christi Domini Genealogiam subduxerint?

I. UOTES de hærede queritur, ut cuius sit rei possessio appareat, edunt illi qui sibi jus vendicare prætendunt origines generationum suarum, ex quibus cum appareat successio secundum carnem, apparet etiam successio ad jurâ & hæreditatem.

Hanc legem antiquissimus Ecclesiæ Doctor Tertullianus lib. de Præscript. premit contra Marcionem & alios sui ævi hæreticos, ut eos à Fidei veræ, veræque Ecclesiæ possessione excludat. Ad quos ipse ita: *Qui estis vos? & undè venistis? Quid in meo agitis non mei? Quo Marcion iure sylvam meam cadis? quâ licentiâ Valentine fontes meos transvertis? quâ potestate Apelles limites meos commoves? Mea est possessio, olim possideo, prior possideo. Hæc meas origines firmas ab ipsis authoribus quorum sunt res. Et hoc utique jure capite sequenti Christus Dominus erit per D. Josephum Regni Davidici ex successione legitima verus ac necessarius hæres. Hæc etiam viâ Matthæus IESUM vult probare Messiam, ipsius dico generatione prosequendo: non quod à Progenitoribus suis ex quibus secundum carnem homo natus est, hæreditatem Ecclesiæ, vel Messia nomen, vel rem & auctoritatem acceperit, sed quod à Deo per Sanctos Prophetas ex illorum progenie nasciturus repromissus sit.*

III. Itaque Matthæus describens Genealogiam seu seriem Progenitorum Christi juxta Euthymium in Mathæum, Auditorum mentes erigit ad promissionum memoriam: Olim enim promiserat Deus inter ceteros Abrahamæ & Davidi Christum ex eorum semine nasciturum: cum autem Auditores essent Judæi, noverant illas promissiones & ad illas attendebant, nec unquam Christo

Christo defectum hujus originis obtruserunt, facturi citra omne dubium, nisi illa clarissima fuisset, omnibus & nimis nota: atque adeo ut Ioannes Christum verè filium Dei esse probavit, sic Matthæus potissimum curavit illum non modò hominem verum, sed etiam Messiam in lege promissum ostendere, & ideò ipsius Genealogiam seu descensum ex Abraham & Davide, quibus præcipuè repromissus fuerat, prosequitur. Sed quare hanc ejus Genealogiam non per Mariam, sed per Divum Iosephum subduxit? Cùm enim hæc Genealogia Christi ideò deducta sit, ut recognosci posset ejus origo secundum carnem ex Abrahamo & Davide quod necessarium fuit, quia ex his secundum repromissiones iisdem aliisque factas descendere debebat, Christus autem nõ à D. Iosepho, ut de fide certum est, sed à solâ Mariâ Matre carnem traxerit, certè omninò videbatur necessarium quod per hanc, non per illum Genealogia ejus deduceretur, cujus tamen contrarium videmus factum ab Evangelistis.

IV. Neque regeas quod scemine apud Judæos quæ prole aliâ deficiente in hæreditatem Patris succedebant in solidum, debuerint ex lege Numeror. cap. ultim. viro suæ Tribus & familiæ, idest sanguine propinquo nubere, ne illa hæreditas per conjugium transfret ad extraneos, & quod proinde cùm Beatissima Deipara fuerit unica proles SS. Joachim & Annæ (quod supponit Matthæus uti illi ævo perspectum, & ab inde toti Ecclesiæ per traditionem vulgatum) debuit Beata Virgo contribuli & familiæ suæ viro nubere, qualem fuisse D. Iosephum non est dubitandum, quandoquidem ei etiam per Sacerdotes, Legum Custodes & Interpretes tradita est: Ex quo sequitur manifestissimè Genealogiam D. Iosephi esse & Genealogiam Beatæ Virginis: atque adeò Christi Genealogiam deductam per D. Iosephum ponderare eam quæ deducta fuisset per B. Virginem.

V. Reponam enim quod etsi hoc ita esset, ut ita esse docuimus in superioribus, cùm tamè non ex D. Iosepho, sed ex solâ Virgine carnem traxerit Christus, multò clarior futura fuisset per Virgi-

nem quàm per D. Iosephum, quod nemò negabit. Cùm ergò res ita se habeat, cur non per Virginem, sed per D. Iosephum Matthæus eam deducere voluit.

VI. Non iterum dicas cum Ioanne Damasceno lib. 4. de fide Orthodox. cap. 15. & communi sententiâ non fuisse morem Scripturæ Genealogias texere mulierum, facile enim respondebitur. Primò, morem istum non fecisse legem tam strictam quandoquidem Judithæ scemine illius gloriosissimæ texerit, Judith cap. 8. vers. 1. Cur non e gò potius hujus Virginis Beatissimæ? Secundò, cùm Christus præter consuetudinem naturæ ex Virgine natus sit sine operâ viri, videtur etiam quod præter consuetudinem Scripturæ, & cæterorum hominum ejus Genealogia per Mariam à quâ solâ processit recenseri debuerit, ut sic ille insolitus ejus partus magis pateficeret.

VII. Cùm tamen non obstantibus his rationibus adeò prægnantibus, non hanc, sed alteram viam elegerit D. Matthæus, Genealogiam, inquam, Christi Domini adeò importantem non per Mariam sed per D. Iosephum recensuerit, quæritur meritò quanam ratio eum ad hoc movere potuerit?

VIII. Respondeo ergò, id ideò fecisse Sanctum Evangelistam, ut nobis clarè indicaret, nosque perspicuè intelligeremus, quod D. Iosephus etsi Christum carnaliter non genuerit, sit interim verè ac verissimè Pater ejus, quandoquidem istis omnibus non obstantibus crediderit Sacer Evangelista deducendam per ipsum Genealogiam. Et quamvis præviderit Deus aliquando futurum (quod de facto contigit) ut propterea hæretici nonnulli negarent Christum, quod non constaret ut oportuerat ex Textu Evangelistæ, (quem propterea ineptum vocarunt) de ejus ex Davide descensu, maluit tamen Deus de hoc à nonnullis dubitari, quàm D. Iosepho istum magnificentissimum Patris titulum non conservari, & isto tanto, tamque firmo modo non conservari, quod ex hoc plus relaturi essent commodi fideles quàm existo incommodi, nebulones & impii.

IX. Habent ergo fideles & hujus Sanctissimi

Altissimi Patriarchæ devoti Clientes ex hoc modo procedendi Sacri Evangelistæ fortissimum argumentum veræ ac strictæ Paternitatis ejus ad Christum, quod amplius videbimus Parte 2. Tract. 2. ubi de illâ Paternitate agemus ex professo.

- X. Neque hæc tanta ratio ex mente tantum nostra est, habet etiam præludium in doctrinâ Augustissimi Doctoris D. August. lib. 1. de Nuptiis & Concupisc. cap. 11. Audi illum ibi de hoc solide & subtiliter suo more differenter. *Non solum* (inquit) *illa Mater, verum etiam ille Pater ejus, sicut Conjux Matris ejus, utrumque mente non carne, sed cum illo (Iosepho) non seminante, illa peperisset, profectò nec ipsius formæ servi parentes ambo essent, nisi inter se etiam sine carnis commixtione Conjuges essent. Unde & series Generationum cum Parentes Christi, connexionem successionis commemorantur, usque ad Ioseph potius (sicut factum est) fuerat perducenda, ne in illo Conjugio, virili sexui utiq. potiori fieret injuria, cum veritati nihil periret, quia ex semine David ex quo venturus prædictus est Christus, & Ioseph erat & Maria. Omne itaq. nuptiarum bonum impletum est in illis Parentibus Christi, proles, fides, sacramentum. Prolem cognoscimus ipsum Dominum IESVM: Fidem quia nullum adulterium: Sacramentum quia nullum divorcium.*

- XI. Et ne fortè hoc ab Augustino leviter dictum dicere posses audi idem iterantem & longè clarius tom. 10. ser. 63. de diversis c. 20. *Iam verò illud, inquit, quia movere non debet, quare per Ioseph & non per Mariam generationes numerantur, satis dictum est: quia sicut illa sine carnali concupiscentiâ Mater, sic ille sine carnali commixtione Pater. Per illum ergo descendant, & per illum ascendant generationes: Nec enim propterea separemus, quia defuit carnalis concupiscentia. Major puritas confirmet Paternitatem, ne ipsa Sancta Maria nos reprehendat: illa enim nomen suum præponere noluit suo, sed dixit Pater tuus & ego dolentes quarebamus te. Non ergo faciant perversis murmuratores, quod conjux casta non fecit: numeremus ergo per Ioseph, quia sicut castè maritus, sic castè Pater est. Sed præponamus virum sâminæ ordine naturæ & legis*

Dei. Nam si remoto illo, illam constituamus, dicit ille, & rectè dicit, quare me separastis? Quare non per me generationes vel ascendunt, vel descendunt? An dicitur ei: quia non tu genuisti opere carnis tue? sed respondebit, nota benè quod sequitur, Nunquid & illa opere carnis sua peperit? Et prosequitur Augustinus. Quod Spiritus sanctus operatus est utrisque operatus est: cum esset inquit homo iustus. Iustus ergo vir iusta sâmina, Spiritus sanctus in amborum iustitia requiescens, ambobus filium dedit: sed in eo sexu quem parere decebat operatus est hoc, quod etiam marito nasceretur: Propterea ambobus dicit Angelus ut puero nomen imponant, ubi parentum declaratur autoritas. Nam & Zacharias cum adhuc mutus esset filio nato mater nomen imponebat. Et cum illi qui aderant innuerent Patri quid cum vellet vocari, acceptis pugillaribus hoc scripsit quod illa jam dixerat. Dicitur & Mariæ, Ecce concipies & paries filium & vocabis nomen ejus IESVM: Dicitur etiam ad Ioseph, Ioseph fili David ne metueris accipere Mariam conjugem tuam, quod in ea natum est de Spiritu sancto est. Pariet autem filium & vocabis nomen ejus IESVM, hic salvabit populum suum à peccatis eorum. Dicitur etiam Luca 2. & peperit ei filium: ubi omnino Pater non carne, sed charitate firmatur. Sic ergo Pater sicuti est conjux. Cautissimè enim Evangelistæ, (Attende benè etiam sequentia): & prudentissimè per illum numerant sive Matheus descendens ab Abraham usque ad Christum: sive Lucas ascendens à Christo per Abraham usque ad Deum. Ille descendens numerat, ille ascendens, ambo per Ioseph. Quare? quia Pater. Quare Pater? quia tantò firmitus Pater, quantò castius Pater. Aliter quidem putabatur esse Pater Domini Nostri IESV. Christi, scilicet sicut Patres carne generantes, non solum spirituali affectu liberos suscipientes. Nam dixit & Lucas qui putabatur esse Pater IESV. Quare putabatur? quia humana putatio & existimatio illic ferebatur quod solet ab hominibus fieri. Non ergo de semine Ioseph Dominus quamvis hoc putaretur, & tamen pietati & charitati Ioseph natus est de Maria Virgine filius, idemq. Filius Dei. Hæc Sanctus Augustinus, quibus nihil evidentius ad intentum nostrum.

Respondeo

XII. Respondeo secundò ne Judæi, qui ad calumniam erant faciles & proni, damnarent Beatissimæ Virginis mentem tanquam servilem quæ se Iosepho Fabro utique Carpentario tenui & modico tradiderit in sponsam: Ergo ut Mariæ dignitas assereretur, extollendus erat D. Iosephus, & ideò ejus Parentes ac Progenitores gloriosissimi recensiti.

XIII. Respondeo terriò, cum Christus per D. Iosephum sit hæres Regni Davidici ut dicemus capite sequenti, & ideò Lucas qui hoc probandum susceperat deduxerit Genealogiam legalem D. Iosephi, per quam illi ea hæreditas obtigit, debuit eodem modo D. Matthæus in suâ Genealogiâ procedere per D. Iosephum, ut appareret quod licet diversa dicerent Evangelistæ, non tamen animo vel studio diverso, qui erant in Spiritu sancto (qui per eos loquebatur) uniti.

XIV. Tandem necessaria fuit hæc D. Iosephi commendatio ut intelligeretur quod licet faber & modicus esset, erat tamen animi excelsi & nobilis supra id quod foris apparebat, utpote ex tam generoso sanguine procreatus, ac sic illius testimonium de sponsæ suæ castissimæ virginitate seu integritate, quæ de tempore sui matrimonii antequam convenirent inventa est in utero habens de Spiritu sancto, firmius esset, & ab omni suspicione apud homines magis immune.

XV. Quæres cur Christus Dominus in hominem effingendus Patrem habere voluerit D. Iosephum potius secundum legem generatum quam viâ ordinariâ, ad hoc quæsitum respondeo cum Theophylacto in Lucam c. 3. in fine, Matthæus per naturalem Patrem Iosephi hoc est Iacob, Lucas autem per legalem, hoc est Heli, Christi Domini Genealogiam descripserunt, ut intelligamus quod propter hoc natus sit Dominus ut & naturam sanctificaret & legem adimpleret.

XVI. Et ut ad magis particularia descendamus, Respondeo secundò, voluit per hoc ostendere utramque Paternitatem & filiationem, naturalem & legalem (cum omnes aliæ sint tantum ab hominibus) esse à se, se utriusque

authorem esse, ac proinde utramque veram esse & validam, ut per hoc demonstreretur ad credendum sine ulla hesitatione quod ipse quoque sit verè Pater Christi, & Christus filius Iosephi quamvis non ab eo genitus, & quidem longè fortiori & strictiori jure: huic responsioni favet D. Iustinus Martyr quæst. 133, ad Orthod, ubi sic loquitur: *Vt autem Dominus Christus nominaretur Iosephi filius, qui Ioseph habuit duos Patres videlicet alterum secundum legem, alterum secundum naturam, effecit divina gratia: ut cum audiremus Christum filium esse Ioseph, nec tamen ex eo natum secundum naturam, non admiremur: ut enim Ioseph ipse vocatus est Heli filius, nec tamen ex eo genitus, quoniam divina legi sic visum est ex uxore Heli dare filium Heli: sic visum est Deo ex uxore Iosephi dare filium Iosepho non genitum secundum naturam ex ipso. Quod enim ex femina, sine stupro nascitur, id necessario filius est viri & femine, quo pacto vult Deus dare filium viro aut per conjunctionem, aut citra conjunctionem.*

Idem sentit quæst. 66. Si quemadmodum filius Heli dictus est Ioseph secundum legem citra conjugalem conjunctionem, quod Deus hoc modo voluerit dare Iosephum filium Heli: quid absurdum est si sic etiam dedit filium Iosepho citra conjugalem conjunctionem: hujus enim causâ, ita rem moderata est divina gratia, ut Virgo desponderetur viro, qui duos Patres habuerat, unum secundum naturam ex conubiali congressu, in illius generatione adumbrans Christi generationem qui ex Spiritu sancto natus est filius Deo ex uxore autem Iosephi filius Iosepho. Spiritus sanctus, inquit, superveniet in te & virtus Altissimi obumbrabit tibi, & quod nascetur ex te sanctum vocabitur filius Dei. Enimvero si quod natum est ex uxore Heli filius est Heli secundum legem Dei, multò magis ex uxore Iosephi, Deo ita volente, filius est Iosephi citra conjugalem congressum. Hæc Divus Iustinus.

XVII.

CAPUT XII.

*An D. Iosephus fuerit Regni
hæres Davidici, & Christus
per ipsum?*

I. **R**egia eaque omnium nobilissimâ Abrahami ac deinde Davidis & Salomonis stirpe progenitum esse D. Iosephum ex præcedentibus satis abundè liquet: hic ulterius progrediendo, inquirimus an etiam fuerit Regni Davidici hæres, seu an ad ipsum immediatè ac directè per istos quos Evangelistæ recensuerunt, sive hos, sive alios ipsius Progenitores jus ad Regnum Davidis delatum sit: Ubi nota me loqui de iure ad Regnum, non de possessione & usu: quia nimis certum est D. Iosephum illius usu caruisse, cum ex opificio & fabrilis semper victitavit.

II. Disputant satis frequenter nostri Theologi an Christus filius ejus fuerit Regni istius hæres temporalis & ex successione. Hanc quæstionem hic ex occasione agitabimus & resolvemus, ac deinde cum ex successione illi hoc Regnum obtingere debuerit, videbimus an per Matrem ex quâ solâ natus est, an verò per Patrem D. Iosephum cui natus est obtigerit. Igitur sit

SECTIO PRIMA.

*An Christus Dominus fuerit
Rex temporalis Iudaorum.*

III. **P**ro hujus resolutione quæstionis ante omnia adverte primò duplicè esse potestatem temporalem in Regna. Prima est directâ quæ formaliter & præcisè tantum dicit jus seu potestatem ad ferendas leges, cogendum subditos ad illarum observantiam, puniendos reos, compescendos turbulentos, dirimendas lites & controversias, &c. pro bono, pace & tranquillitate subditorum tam in particulari quàm in communi, secluso omni ordine & respectu ad finem spirituales seu bonum animarum, quamvis & hæc tranquillitas

multum ad istum finem conferat: & talis est potestas in Regibus temporalibus. Secunda est illa quam vocant indirectam, qualis est in Summo Pontifice, ut docet noster Doctor Resolutus Ioannes Bacchonius in 4. quæst. 11. Prologi & alii Theologi communiter, quæ quamvis sit etiam in bona temporalia subditorum ut præcedens, non tamen nisi in ordine ad bonum animarum; est enim tantum ob illius finem in eo qui habet spirituales potestatem, nec nisi ratione illius finis exerceri potest, ob quod dicitur tantum indirecta, & ideo simpliciter ex sine dicenda est spiritualis.

Adverte secundò duplicem à Theologis distingui potestatem directam in Regna temporalia, una est ordinaria qualem habent terreni Reges: hæc humano aliquo titulo acquiritur, puta, electionis, successione, donationis, occupationis per justum bellum, &c. Est temporaria quia potest finiri, potest auferri. Mutabilis quia potest augeri & minui: limitata quia ad has tantum non ad illas leges, ad hos tantum actus, & non alios extenditur: Non enim possunt Reges, nisi injustè, quodcumque libuerit facere circa subditos & illorum bona, sed tenentur se intra creditæ sibi potestatis per Dei & Regni leges, cancellos continere, quos si exceperint peccant & Deo Regi Regum & Domino dominantium rationem reddent. Alia est potestas directâ quam vocant potestatem excellentiæ: Hæc est altioris ordinis & longè perfectior priore, quæ cum non sit humanitus comparata, sed divinitus communicata, est æviterna, immutabilis & illimitata.

His positis primò certum est quod Christus Dominus, etiam ut homo est, fuerit Rex totius mundi, consequenter & Regni Israelitici ratione filiationis divinæ per communicationem idiomatum, ut aiunt: Cum enim homo & Deus in Christo ita identificetur, ut per communicationem idiomatum Deus dicatur, passus, mortuus, &c. Et homo dicatur Creator & Conservator, Omnipotens, &c. Eadem ratione cum Deus sit Rex, & Dominus totius universi, ita & homo in Christo: hic nulla est difficultas. Sed

Sed quæstio proposita in argumento procedit, & intelligitur de potestate quæ intrinsicè communicata est Humanitati Christi Domini, quare cum hæc quæ ei competit solum per communicationem idiomatum non sit talis, nihil facit ad rem.

VI. Non est etiam ullum inter Theologos orthodoxos dubium habuisse ut minimum potestatem indirectam in omnia Regna mundi consequenter in Regnum Davidicum seu Judæorum, ut scilicet de hoc & illis disponere posset in ordine ad finem supernaturalem, quia saltem hæc necessaria erat ad officium Redemptoris, quare his præteritis.

VII. Dico primò Christus ut homo habuit regiam potestatem non solum spiritualem illam seu indirectam, sed etiam politicam in omnes homines & Reges terræ, & directum Dominium in res temporales omnium regnorum mundi, consequenter in regnum Davidicum. Ita noster Doctor Resolutus in 4. quæst. 1. & 11. Prolog. art. 2. & 3. & communiter Theologi contra nostrum Thomam Waldensem tomo 1. Doctr. Antiquit. fid. lib. 2. art. 3. cap. 76. Vasquez 3. part. disp. 87. cap. 2. 6. Amicum de Incarnat. disp. 3. & nostrum Orlandi in 3. part. tract. 4. disp. 10. de Dominio temporali Christi num. 2.

VIII. Probatur primò ex Scripturâ Matth. cap. ultimo vers. 16. ubi Christus de se ipso dicit: *Data est mihi omnis potestas in celo & in terra.* Ubi signum illud *omnis* cum sit universale, distribuit potestatem Christo datam, non per partes sui Regni; hæc enim in his verbis, *in celo & in terra* continetur, sed per omnes species potestatis: ergò significat potestatem utramque, temporalem scilicet & spiritualem; in his enim ut in genera prima & immediata consistit divisio & distributio ad æquata potestatis ut sic.

IX. Ne dicas hanc potestatem esse illam quæ ei competit ratione communicationis idiomatum: esse enim aliam quæ intrinsicè humanitati communicata est, patet evidenter primò ex his verbis *data est mihi.* Secundò, ex alio simul loco Joan. cap. 25. vers. 22. *Pater omne iudicium dedit filio, quia filius hominis*

est. Porrò potestatem illam non fuisse etiam indirectam constat ex dictis: quia hæc non est alia à spirituali, & sic non fieret distributio quam significant hæc verba *omnis potestas.* Etsi enim illa potestas sit in bona temporalia, non tamen directè, sed tantum per ordinem ad finem spiritualem, & ideo simpliciter est spiritualis, ergò necesse est ut fuerit directæ & politica.

Replicabis cum Patre Amico mox citato sect. 2. num. 45. Potestatem per hæc verba: *Data est mihi omnis potestas in celo & in terra,* significatam esse spiritualem, constat ex illatione quæ fit ex his verbis in sequentibus, *Euntes ergò docete omnes gentes baptizantes eos, &c.* Sed respondeo, etsi per hæc ultima verbaliter Christus illam quam committit Apostolis suis, non tamen vult significare illam quæ in se residet, esse ita limitatam, aut hoc ex illo benè inferes. Significat ergò per illa postrema verba, quid de illa suâ universali potestate Apostolis communicat, nempe illam quæ necessaria erat ad mundi salutem: atqui ad illam non indigebant nisi spirituali quam illis per hæc verba, *Euntes docete omnes gentes baptizantes eos, &c.* confert, cum nec Christus ad illam aliâ indiguerit, sed tantum ad ornamentum suæ personæ receperit.

Probatur secundò, quia in eadem Scripturâ vocatur Christus non tantum Pontifex ut Hæbr. c. 7. v. 26. sed etiam Princeps Regum terræ Apoc. c. 1. v. 5. & c. 19. v. 16. qui habet in scemore suo scriptum Rex Regum & Dominus Dominantium. Hoc autem ultimo nomine alia potestas à Pontificiâ seu spirituali intelligitur, aliàs deberet Regis nomen quod propriè significat eum qui supremâ potestate Politicâ præest, significare Pontificem; & sic à propria & naturali significatione ad figuratam torqueri, quod est alienû à doctrinâ SS. Patrum & Theologorum omnium, dicentium unanimitè verba Scripturæ debere semper accipi simpliciter & secundum propriam & naturalem eorum significationem, nisi ex inde sequeretur aliquid absõnum, quod evidenter suaderet illa debere tropicè seu figuratè accipi, quod hîc nullatenus contingit, ut patebit manifestè ex

dicen-
his

Synopsis

Magnificè
D.
Josephi
SV
M

dicendis: sicut ergo per nomen Pontificis intelligitur habens potestatem spiritualem, ita per nomen Regis habens temporalem.

XII. Confirmatur hæc ratio, quia in lege naturæ Melchisedech fuit figura Christi juxta illud psalm. 109. v. 15. *Tu es Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech*, sed hic Melchisedech fuit simul & Rex & Sacerdos: Genes. c. 14. v. 18 & Hebr. cap. 7. vers. 1. *Melchisedech verò Rex Salem Sacerdos Dei summi*. Similiter & in lege scripta Moyses qui fuit & ipse figura Christi, fuit simul Sacerdos & Rex, seu Princeps temporalis Judæorum. Sacerdos: ut patet ex psal. 98. vers. 6. *Moses & Aaron in Sacerdotibus eius*, &c. Rex verò seu Princeps, ut patet ex toto libro Exodi: unde Philo Judæus lib. 3. de vitâ Moysis in fine ait: *Hæc est vita, hic exitus Moysis Regis, Legislatoris, Pontificis & Prophetæ*. Ergo in lege gratiæ Christus per illos adumbratus, sicut fuit totius mundi Pontifex, ita Rex.

XIII. Probatum tertio ex Sanctis Patribus, D. Augustino tract. 14. in Joan. ubi ait: *Erat quidem Rex non qualis ab hominibus sit, sed talis ut Reges faceret*. D. Hilar. in psalm. 2. ad ea verba. *Ego autem constitutus sum Rex ab eo*, &c. *Nescio*, inquit, *an sit tutum ambigere Christum fuisse Regem*, quod non potest explicari de regno spirituali, quod stat cum potestate temporali indirectâ, quia non dixisset Hilarius *Nescio*, cum id sit de fide & clarior meridiano sole. Vide etiam Divum Chryostomum homil. 82. in Joannem ad illa verba, *Regnum meum non est de hoc mundo*. Theophylactum in cap. 18. Joannis, D. Bernardum lib. 3. de Considerat. cap. 1.

XIV. Probatum quarto rationibus, prima non implicat Dominium illud altioris ordinis quam sit quodlibet humanum ac quod secum compatiatur particularia Principum terrenorum cum subordinatione, & aliunde est sine ulla imperfectione & maxime honorificum, ergo Christo fuit communicatum, tum quia per hoc melius salvantur & explicantur Scripturæ quæ Christo ut homo est, concedunt Regiam dignitatem & dominium in omnes creaturas, tum quia hoc multis titulis Christo debebatur.

Primo, ratione unionis hypostaticæ per quam humana natura in unitatem suppositi divini assumpta, sicut omnibus creaturis excelsior facta est, ita facta est digna ut omnibus & in omnibus dominaretur & principaretur. Secundo, jure hæreditatis non utique terrenæ sed divinæ: Cum enim esset verus & naturalis filius Dei ratione suppositi divini quo natura humana in ipso terminabatur; paternam, etiam ut homo est, hæreditatem de jure naturali debuit obtinere. Tertio, jure redemptionis, ex hoc enim meruit ut perfectam haberet potestatem in hominem quem redemit, & in ea quæ homini subiciuntur. Quarto, jure meriti: humilitate enim, obedientiâ & exinanitione suâ infra omnia meruit ut in nomine ejus omne genu flectatur. Quemadmodum argumentatur & concludit Apostolus ad Philippenses cap. 2. Unde D. Bernardus lib. 3. citato de Considerat. ad Eugenium ait. *Christus hic est qui possessionem sibi vindicat & jure creationis, & merito Redemptionis, & dono Patris*.

Secunda ratio, quia etsi Christus in humanis existens, pauper fuerit, propterea quod ex paupertatis & sanctæ humilitatis amore hujus usui potestatis renunciare voluit, ne tamen de illa dubitare possemus aliquando aliquos ejus actus exercere voluit, ut Matthæi cap. 8. vers. 23. cum in finibus Gerazæ egerat demones quos ex energumenis eiecerat misit in gregem porcorum integrum, qui impetu abierunt præcipientes in mare & mortui sunt in aquis. Et Matthæi cap. 21. vers. 19. quando ficulneam maledicendo eam arefecit: nam licet illi quatenus miraculosi à potestate spirituali prodierint, quatenus tamen per illos rem alienam destruebat à potestate politicâ procedere debebant, non ordinariâ: non enim possunt Reges ordinarii pro suo arbitrio bona suorum subditorum dissipare aut destruere, non etiam indirecta, quia illa non concedit disponere de rebus subditorum nisi in casu necessitatis, quando scilicet aliter altior ille finis spiritualis haberi nequit. Cum ergo Christus potuerit fidei mysteria confirmare absque destructione illâ, procul dubio secus faciendo

XV.

faciendo evidens signum dare voluit se habere illud directum dominium rerum temporalium altum & excellens, quod potestatem confert de illis disponendi absolutè, etiam extra omnem casum necessitatis.

XVI. Tertia ratio, quia Christus etiam ut homo naturaliter & sine ullâ aliâ Dei concessione est caput omnium hominum, non quoad naturalem generationem, ut constat, sed quoad moralem gubernationem; ergò naturaliter habet jus dicendi in omnes, litesque omnium dirimendi, &c. Quippè Christus ut homo & ratione originis, quia est conceptus de Spiritu Sancto, & ratione personalis dignitatis, quia est filius Dei naturalis, & ratione donorum subsequentium, sapientiæ scilicet & prudentiæ, ac etiam virtutis & sanctitatis, ratione quarum nec falli potest nec fallere, quæ omnia in illo sunt sine mensurâ, in aliis verò tantùm secundùm mensuram donationis Christi, longo intervallo superat omnes. Cùm ergò horum omnium ratione non possit iudicium ejus in quâvis materiâ non esse certum & infallibile, & in omnibus aliorum iudiciis incomparabiliter melius & præferibile, profectò omninò sequitur, quod naturaliter sit caput moraliter directivum & gubernativum omnium hominum, cui ex naturali obligatione, & seclusâ etiam omni explicitâ Dei ordinatione ex rectâ ratione debent obedire tanquam superiori, omnes quotquot illum norunt.

XVII. Dices hoc argumentum probat quidem ejus in personas & eorum bona potestatem, ut circa illas & hæc statuere possit, non tamen dominium, ut ea pro arbitratu suo dissipare possit & destruere. Respondeo & de hoc ultimo probare saltem consequenter: Licet enim absolutè loquendo imperium seu potestas & Dominium non sint necessariò conjuncta, ut patet in Regibus ordinariis, qui possunt leges statuere, lites dirimere, &c. non tamen de illorum bonis pro suo nutu disponere: in Christo tamen Domino nostro Ter Optimo, Ter maximo, illa duo sunt conjunctissima; & ea ratio quæ convincit illi tribuendum esse jus Regni in omnes, convincit etiam tribuendum

esse Dominium in ea, quia scilicet ratione unionis hypostaticæ, filiationis & cæterorum titulorum hic num. 12. & 14. relatorum, dignus est omni dignitate & autoritate.

Immò quod mirum mihi videtur, P. XVIII. Franciscus Amicus citatus qui contrarius est nobis, cogitur fateri quod unio hypostatica secum afferat fundamentum hujus domini reddendo naturam quam Verbum sibi substantialiter copulavit, dignam omni autoritate & potestate, quod mihi sufficit: infero enim ergo de facto illam autoritatem & potestatem habuit, vel afferatur ratio cur non habuerit? Maximè quod in Scriptura dicitur Dominus omnium, hæres universorum, dicuntur omnia illi subiecta, omnia data, omnia tradita à Patre, quæ omnia significant actualem traditionem: ac deinde quod si ea potestas non sit illi collata, sed voluntate Dei esset negata, nihil ex inde Christo virtutis aut meriti accederet, immò decederet plurimùm, cùm sic nec eorum usu se liberè privasset.

Dices non fuit negata, sed oblatam spontè recusavit: sed hoc esset probandum, quandoquidem illud ornamentum ei ratione suæ excellentiæ & dignitatis debebatur. Secundò, si majoris fuisset perfectionis illâ caruisse, ergo illa ei non debebatur; atqui debebatur ex concessis, & quia debebatur accepit; & ex hoc magis arguitur summus ejus in sanctam paupertatē affectus, quod cum tali dominio ob dignitatem suam carere non posset, in summâ tamen illâ rerum omnium copiâ quæ ad eum pertinebat, voluit extrema quæque pati ex amore paupertatis. Et hoc est quod miratur Apostolus 2. Corinth. cap. 8. *Qui cùm esset dives, (quoad jus scilicet & potestatem quam habebat sibi omnia vendicandi tanquam omnium primarius & supremus Dominus) propter nos factus est egenus. Nihil eorum volens.*

Instabis, perfecta paupertas excludit non tantùm usum, sed etiam Dominium rerum temporalium quod nemo negabit, sicut enim perfecta opulentia non solum in illarum usu consistit, sed etiam in Dominio: ita à contrario perfecta paupertas in utriusque abdicacione consistere

M

XX;

Synopsis

Magnabit

D.

Josephus

RV

consistere debet. Respondeo perfecta paupertas excludit Dominium ordinarium, non illud excellens & alioris ordinis. Ratio hujus responsionis est quod Dominium ordinarium ex appetitu humano divitiarum sit, & ex illo etiam retineatur, & ex se est propter illarum usum, nec Regia potestas ordinaria potest stare sine illis: non ita Dominium illud excellens quod à Deo confertur propter dignitatem personæ ad illius ornamentum, non autem propter divitiarum usum ut illas convertat ad propriam commoditatem, cum & sine illis potestas excellens quæ consistit in vi præcipiendi, leges ferendi, jus dicendi, lites dirimendi, puniendi, &c. à Christo exerceri poterit.

XXI. Adde quod Christus eam paupertatem habuit quæ ipsum decebat, paupertas autem cum exclusione dominii excellentis ipsum non decebat, nec fieri poterat ut eo careret; cum unio hypostatica eum redderet dignum omni autoritate & potestate. Tandem si paupertatem cum exclusione Dominii in Christo desideras, ut sit absolutum exemplar paupertatis, erit ut vis, si habuit jus ad Regnum Davidis ex humana successione, de quo statim: quia ei renunciavit cum illud habere & obtinere potuisset, si voluisset.

XXII. Dices frustra fuisset collatum Christo hoc Dominium cum nunquam in eo esset usum habiturum: Respondeo negando. Primò, quia fuit ad ornamentum personæ. Secundò, quia ex hoc habuit quod in summâ rerum abundantia quâ frui poterat, omnibus volens indiguerit. Tertio, quia aliquos quandoque illius actus exercuit, ut diximus supra.

XXIII. Dices iterum Christus ipse de seipso ait Joan. c. 18. Regnum meum non est de hoc mundo ergo, &c. Respondeo non dicit Christus regnum suum non esse in hoc mundo; sed tantum non esse de hoc mundo, non dicit non esse hic, sed solum non esse hinc: Mundus non facit eum Regem, sed Deus: non est Rex isto modo per successionem hæreditariam, vel electione & favore populi, aut vi vel armis, aliâve viâ humanâ, sed alio sublimiori titulo ratione

unionis hypostaticæ per quam humana natura in ipso erat Deificata ac substantialiter Deo conjuncta.

Dices tandem, si illam potestatem Christus habuisset, haberet & Summus Pontifex ejus in terris Vicarius, quare enim diceremus transmisisse in ipsum spiritualem potestatem, & negaremus illam temporalem transmisisse? sed falsum quod Summus Pontifex hanc habeat, quia sequeretur illum etiam sine ordine ad finem spirituales & bonum animarum illam exercere posse, & sic omnia pro suo arbitrio immutare, Regna & scepra ab uno ad alium transferre, &c. quod falsum est. Respondeo negando sequelam, nam nec totam suam potestatem spirituales illi communicavit. Non enim potest ut Christus condere nova Sacramenta, facere miracula, &c. Sed illi hoc Christus de sua potestate contulit quod fuit necessarium ad bonum animarum & conservationem Religionis & Ecclesiæ à se plantatæ. Hæc autem directæ potestas in omnes homines & omnia Regna mundi non fuit ad hoc necessaria. Ergo, &c.

Tandem quid fortius in hujus Regiæ potestatis argumentum factò Cæsaris Augusti? Hic eo ipso quo Christus Dominus nascitur, jubet universum orbem describi ad ostensionem amplitudinis Imperii sui: vetat tamen eodem tempore se Dominum appellari. Quid hoc sibi vult? O miram divinæ providentiæ energiam! in eo quod jubet mundum describi de suo extollitur, in eo quod vetat se Dominum appellari, ex Deo deprimitur: paret ergo ille Deo volens nolens, in cuius manu cor Regum: Nescit ipse, sentit tamen ipse superiorem sibi adesse Dominum Christum, scilicet Regem Regum recenter natum; in cuius præsentia ipse licet aliorum Rex (non enim Christi Regnum aliorum Regnum excludit, sed suo substernit) subditus est cum suis subditis, cuius cum esset vassallus illo præsentiam recenter exhibente in homagii & recognitionis fidem Dominum se vocari prohibet. Sed his fortè diutius quàm par erat immoror, de hæc enim potestate & dominio non currit questio in argumento proposita, sed

sed de potestate quæ ei jure successio-
nis & propagationis ex Davide com-
petit: An scilicet habuerit jus heredita-
rium ad regnum temporale Judæorum?

XXVI. Negat noster Thomas Waldensis
tomo 1. Doctrin. Antiquit. fid. lib. 2.
art. 3. cap. 76. & 77. & post ipsum Car-
dinalis Bellarminus lib. 5. de Romano
Pontifice, & alii his rationibus ducti.

XXVII. Prima & omnium validissima quod
Jerem. cap. 22. vers. 30. dicitur de Je-
chonîâ. *Scribe virum istum sterilem, vi-
rum qui in diebus suis non prosperabitur,
nec enim erit de semine ejus vir qui sedeat
super solium David & potestatem habeat
ultra in Iuda.* Christus autem est ex se-
mine Jechoniæ, ut patet ex Genealogi-
â Matthæi & supra dictis. Ex quo, in-
quit Cardinalis Bellarminus lib. 5. de
Romano Pontifice cap. 4. manifestè
sequitur Christum non potuisse habere
regnum temporale Judæorum ex suc-
cessionem, vel falsa erit Prophetia, quæ
disertis verbis ait fore ut nemo deinceps
de posteris Jechoniæ habeat po-
testatem in Judæa: Nec potest, inquit
Bellarminus responderi posteros Je-
chonîæ habuisse jus Regni, non tamen
de factò sedisse, nam quid esset illud jus
quod nunquam potuissent uti?

XXVIII. Confirmant hi suam sententiam ex
Patribus. Nam D. Hieronymus in
hunc Jeremiæ locum, & D. Ambrosius
in Lucam cap. 1. quærent quomodò
non pugnet hæc Prophetia Jeremiæ
cum promissione Gabrielis Archangeli
qui Lucæ cap. 1. ait Mariæ. *Dabit ei
Dominus Deus sedem David Patris ejus.*
Et respondent ideò non pugnare, quod
Jeremias loquatur de regno temporali,
Gabriel de spirituali & æterno.

XXIX. Secunda ratio, quia à captivitate Je-
chonîæ usque ad Christum Eusebius in
Chronico supponens illam incepisse
Olympiade 47. anno 2. numerat annos
585. Beda lib. de sex ætatibus annos 560.
Driedo lib. 3. de Dogmat. c. 5. annos 596.
alii plures, alii pauciores, nullus tamen
minus quàm quingentos, quo tempo-
re nullus ex semine Jechoniæ recupe-
ravit Regnum. At tot annorum & sæ-
culorum præscriptio jus omne abstule-
rat à semine Jechoniæ Ergo, &c.

XXX. Tertia, quia etsi Regnum adhuc per-
severasset in posteris Jechoniæ, quod

non, tamen non constat an Christus
esset omnium posterorum ejus propin-
quior Davidi ut ei in Regno succederet.
Confirmatur, quia perveniret illud
ad ipsum vel per Virginem, vel per Di-
vum Josephum: non per Virginem,
quia Regnum fuit translatum à lineâ
Salomonis propter eorum peccata ad
lineam Nathan juxta prædictiones. At
Beata Virgo descendit recto ordine à
Davide per Salomonem, ut supra dixi-
mus. Deinde quia licet mansisset in li-
neâ Salomonis, non constat aut quod
fuerit filia veri hæredis, aut quod Reg-
num deferretur ad mulieres: Et quavis
hec adhuc illi cõcederentur, non tamen
devenisset ad Christum, quia in Beatâ
Virgine quæ illi supervixit hæretur. Non
etiam per D. Josephum, quia esto des-
cendat à Davide per Nathan secundum
legem, non constat tamen quod in eâ
lineâ habuerit prærogativam primoge-
niti, seu illius ad quem primò spectabat
jus Regni. Et licet hoc adhuc constaret,
Christus non fuit ejus naturalis filius.
Neque dixeris fuisse Adoptivum, quia
hoc non sufficit. Nam majoratus non
transit per adoptionem quando est in
legitimi successoris præjudicium.

Quarta ratio, quia perfecta pauper-
tas excludit non tantum usum, sed
etiam dominium rerum temporalium,
maximè verò ordinarium, ut supra re-
spondimus. At Christo Magistro & ex-
emplari totius perfectionis tribuenda
est perfectissima paupertas, ergo non
habuit jus nec dominium Regni Ju-
daici.

Secunda sententia affirmat Chri-
stum fuisse jure successionis legiti-
mum Davidici Regni hæredem. Ita ex
nostris Bacchionius in 4. sentent. quæ-
stion. 1. Prologi art. 2. §. 2. Antonius
Marinarius libr. de Consonant. Jesu-
Christi & Prophetarum cap. 6. Syl-
veira tomo 1. in Evang. lib. 1. cap. 5.
quæst. 1. Orlandi in 3. part. tractat. 4.
disp. 10. num. 3. Matthias à Corona to-
mo 2. de Sanctitate Roman. Ecclesiæ
tract. 3. cap. 10. §. 2. Eandem etiam
defendunt Armacanus lib. 4. de quæst.
Armen. c. 16. D. Bernardinus Senensis
tomo 3. de S. Joseph. Burgenfis Addit.
in Matth. cap. Moralez in Matth. lib.
2. tract. 9. Conclus. 1. Azorius lib. 2.
M 2 instit.

Synopsis

Magnificat

D.

Josephus

RV
an

instir. moral. cap. 15. Abulensis in hæc verbis Zachariæ Prophetæ, *Ecce venit Rex tuus*: Alphonsus Mendoza in Relectonibus Theolog. de universali Christi Regno. Boza in Elucidar. Deipar. lib. 2. tract. II. cap. 3. Cornelius à Lapide in cap. I. Matth. Et hæc quidem meo videri est certissima.

XXXIII Nam primò ad argumenta præcedentis sententiæ respondeo primò ad primum, si necesse esset, quod non (ut ex infra dicendis constabit) Regnum Davidicum ad Christum per Jechoniam & ejus recto ordine posteros pervenire; illud *to semen* apud Jeremiam posset explicari dicendo ibi semen duobus modis accipi posse, primò pro filiis immediatis, secundò pro tota posteritate Jechoniæ; primo modo accipi loco citato Jeremiæ non secundo, sicque veram fuisse Prophetiam: invenitur enim juxta hoc impleta, quia ex octo filiis Jechoniæ qui recensentur lib. I. Paralip. cap. 3. vers. 17. Nullus sedit super solum Davidis, aut habuit potestatem in Judâ.

XXXIV Confirmari posset hæc responsio per textum ipsum Jeremiæ, nam verba illa, *Nec enim erit de semine ejus vir qui sedeat super solum David, & potestatem habeat ultra in Judâ*: sunt explicativa præcedentium, in quibus dicitur, vir sterilis & qui non prosperabitur: atqui Propheta non dicit absolutè non prosperandum, sed *in diebus suis*, ergo nec debet intelligi absolutè & sine limitatione quod non erit de semine ejus vir qui sedeat super solum David, sed *in diebus suis*, qui rectè limitantur ad dies ipsius Jechoniæ & filiorum ejus immediatorum. Quare Zorobabel filius Salathielis filii dicti Jechoniæ immediati, qui fuit vir probus & justus, fuit liberator & redux populi ex captivitate, & eorum Princeps, & licet dependeret à Cyro non tamen jure; & ideo in re fuit Rex Judæorum, quamvis ex prudentiâ politicâ ab isto nomine abstinuerit: verùm

XXXV. Respondeo secundò, cum nostro Bacchonio citato; etsi Regnum fuerit à Jechonia ablatum per Regem Nabuchodonozor & ejus successores, hæc tamen non fuit ablatio juris à Tribu Judâ aut familiâ Davidis, sed fuit ablatio

facti, fuit enim punitio Jechoniæ & posterorum delictis illius participantium per istum Regem tanquam tortorem non tanquam jus habentem: probatur hæc responsio ex psal. 88. ubi dicitur, *Ponam in seculum seculi semen ejus & Thronum ejus sicut dies Cæli*, ecce thronus datus est Davidi & semini ejus in æternum, & sic habuit jus æternum.

Confirmatur evidentissimè: quia si XXXVI ablatio ista fuisset non tantum juris, sed etiam facti Regni seu Sceptri à Familiâ Davidis, ergo celebris illa Prophetia Patriarchæ Jacob Genes. c. 49. v. 10. **NON AUFERETUR SCEPTRUM DE JUDA**, & Dux de femore ejus donec veniat qui mittendus est, inveniretur falsa. Probatur sequela, quia Christus qui est ille qui mittendus est, non venit nisi sexcentis fermè annis post ablationem istam ex dictis supra num. 27.

Quod autem Nabuchodonozor au- XXXVII ferens illi Regnum & filiis suis tantum fuerit tortor eorum & jus illorum usurpans, patet evidenter ex sequentibus in eodem psalmo; subditur enim statim. *Sed autem dereliquerint filii ejus legem meam & in iudiciis meis non ambulaverint, si justitias meas profanaverint & mandata mea non custodierint, visitabo in virga iniquitates eorum, & in verberibus peccata eorum*: & sequitur statim, *Misericordiam autem meam non dispergam ab eo, & quæ procedunt de labiis meis non faciam irrita*. Sed si jus fuisset acquisitum Nabuchodonozori, & ablatum omninò cum usu à posteris Davidis, dispersisset Deus misericordiam à David, & irrita fecisset quæ processerant à labiis suis, fuit igitur Nabuchodonozor tantum tortor, & sic jus Regni Judaici ad illum non transit. Unde pater Deum conservasse jus Regni posteris Davidis, ergo à fortiori Christo qui ex delictis parentum nullam pœnam aut reatum contraxit, ut est omnium sententia, Confirmatur ex Glosâ interlineari ad istum locum Jeremiæ quæ post D. Hieronymum illud, *Nec enim erit de semine ejus vir*, ita explicat non erit vir, id est homo tantum, per quod excipitur Christus, qui non est homo tantum, sed homo & Deus simul.

Ad

XXXVIII Ad confirmationem, Respondeo Patres istos sic explicandos quod scilicet Jeremias loquatur de regno temporali quoad usum qui etiam temporalis est, quo sensu admitti potest sine assertio- nis nostræ præjudicio nullum ex semi- ne Jechoniæ, nec ipsum Christum se- disse super solum David, non enim Christus in illo temporaliter sedit: Quod autem Gabriel promittit Chri- stum sessurum non hoc intelligendum de sessione seu usu humano & téporali sed de spiritali: quod scilicet Christus acceptum à Progenitoribus regnum temporale in spirituale mutavit, cujus proinde usus non fuit nisi spiritalis.

XXXIX Ad secundam rationem respondeo quidquid sit de jure præscriptionis non habuisse locum apud Judæos, quod patet ex lib. Judic. c. 11. & ex commu- ni doctrinâ SS. Patrum & Theologorū qui justam sustinent fuisse invasionem Hæbreorum contra Chananeos, eo quod filii Sem ante annos circiter quin- gentos per unum deturbati à filiis Cham, in suis posteris Israëlitis legiti- mam vindictam exercebant, & posses- sionem turbatam & usurpatam repe- tebant. Vide Epiphanium hæres. 66. & Cassianum collat. 5. c. 4.

XL. Ad tertiam rationem satisfiet infra sect. sequenti.

XL I. Ad quartam rationem respondeo ad majorem, perfecta paupertas excludit non tantum usum, sed etiam Domi- nium maximè verò ordinarium re- rum temporalium excludit, voluntate concedo, necessitate nego: At si Chri- stus non habuisset jus ad Regnum ca- ruisset necessitate, imò & ipse usus qui ex Dominio sequitur, quo caruit Christus, fuisset etiam necessarius, ac sic Christus non exercuisset summam & perfectissimam paupertatem quæ men- suratur & ex objecto quod deseritur & ex affectu quo deseritur: Cum enim summa abundantia sit Regia, si non habuisset jus ad Regnum, ut & illi & ejus usui voluntate, non necessitate ren-unciare posset, non posset dici sum- mam paupertatem exercuisse.

XLII. Probatum secundò, ex multis Scrip- turæ locis. Nam primò, Matthæi 21. v. 5. ex Zachariæ Prophetiâ dicitur de Christo, *Eccè Rex tuus venit tibi*, idest

filia Sion: in quæ verba ita Abulensis quæst. 30. *Dixit Rex tuus, quia de Mes- sia loquebatur, quia Rex erat, de semine enim Regali Davidis erat & cui promissum erat quod regnaret Luca c. 1. & Jeremia c. 23.* Et paulò post Christus *vocatus est Rex Judæorum in titulo Passionis, qui ti- tulus Deo placuit, tanquam conveniens; idè licet Judæi voluerint illi delere, Deus non permisit, dans in mentem Pilato quod sic maneret titulus Ioann. cap. 19. & cum Christus omnium Judæorum esset speciali- ter Rex, adhuc specialius erat Rex Sion & Jerusalem quia ibi erat Metropolis Regni.* Hæc Abulensis. Quod si ex unione personali ad verbum diceretur hic Christus Rex, ut fortè respòdebat non- nullus, non Judæorum solam neque Jerusalem & Sion speciali titulo & jure Princeps crederetur, sed totius orbis. Respondeo causalis illa toties in Scrip- turâ repetita, quâ dicitur Christus Rex quia est filius David, nimis clarè sig- nificat jus ad regnum Davidis & ex suc- cessione Davidis.

Secundò Matthæi cap. 27. ubi Pila- XLIII, tus interrogans JESUM, *Tu es Rex Ju- dæorum?* id sanè inquirebat, an jus ali- quod haberet ad regnum Judæorum: videbat enim clarè Pilatus necdum ex- ercitam fuisse à Salvatore potestatem Regiam, quare de jure solum quære- bat. non utique excellenti & altiori quod ipsi ignotum erat, sed ex succes- sione. Annuit Pilato JESUS candidè dicens, *Tu dicis*, ne igitur extra rem res- ponderit & non ad mentem interro- gantis id de jure & actione speciali con- cessit: negavit de usu & quo ad exter- num apparatus.

Tertiò, ex Lucæ cap. 14. vers. 15. XLIV. qui clamabant benedictus qui venit in nomine Domini Rex Israël, & Lucæ cap. 19. reclamantibus Pharisæis, obli- tit Christus dicens: *Dico vobis quia si hi tacuerint lapides clamabunt*: constat au- tem clamorem populi de regno tem- porali per propagationem à Davide in- telligendum esse.

Quartò, Lucæ cap. 1. Gabriel dicit XLV. ad Beatam Virginem, *Dabit illi Domi- nus Deus sedem David Patre ejus.* At David nullam habuit sedem spiritua- lem, sed tantum temporalem quia non fuit Sacerdos, respondet noster Wal-

denſis citatus verba ſequentia ad textum allatum. *Et regnabit in domo Iacob in aeternum, & Regni eius non erit finis*, Satis indicare hunc locum non bene intelligi de regno temporali Iudæorum, ſed de ſpirituale: *Nunquid enim*, inquit Waldenſis, ex D. Bernardo, *temporale Iudæorum eſt aeternum? nunquid illius non eſt finis: aut perfidiam Iudæorum defendis qui dicunt nondum ceſſaſſe unctiōnem, ac per hoc necdum veniſſe Sanctum Sanctorum? Dabit ergo*, inquit idem Waldenſis, *ei ſedem David Patris ſui non typicam, ſed veram qua idcirco appellatur Sedes David, quia hæc in qua David temporaliter ſedit aeterna illius gerebat imaginem, illo ſcilicet loquendi uſu, quo ſæpè reperimus in ſcripturis ſignificans poni pro ſignificato: quomodo enim in Sede qua aeterna non eſt in aeternum ſedebit? vel regnaturus eſt? quarenda eſt igitur Sedes aeterna Davidis in qua ſedeat & regnet in aeternum. Hæc noſter Waldenſis.*

XLVI. Sed replico, ſi Regnum temporale Davidis ante mutationem illius in ſpirituale per Chriſtum factam penitus extinctum fuiſſet & exciſum in Jechoniâ, hoc eſt annis pluſquam quingentis ante Chriſtum, quomodo poſſet dici quod in illo à tanto tempore exciſo ſediſſet Chriſtus? quomodo poſſet dici mutatum à Chriſto Regnum temporale, quod à tanto tempore amplius non erat, in ſpirituale? quomodo poſſet dici quod illud regnum temporale à tot ſæculis exciſum, eſſet typus & figura Regni Chriſti quod eſt aeternum? quare omninò dicendum per iſtas particulas, *Et regnavit in domo Iacob in aeternum, & regni eius non erit finis*. Significari regnum temporale ad ſe jure ſucceſſionis deportatum non temporaliter gubernaffe, ſed in ſpirituale mutaffe, & ſic conſequenter de temporali factum eſt aeternum, de humano divinum.

XLVII. Quarto, ex Joannis cap. 1. verſ. 49. nam Nathanaelis dicenti Chriſto, *Tu es filius Dei, tu es Rex Iſrael*, non tantum conſenſit Chriſtus, ſed præterea addidit, *quia dixi tibi vidi te ſub ficu credis*, quo ſignificavit propoſitionem Nathanaelis *Tu es filius Dei, tu es Rex Iſrael*, fuiſſe profeſſionem fidei quæ erat in intellectu Nathanaelis: Nathanael autem de regno temporali Judaico loque-

batur, ſicut enim appellando eum filium Dei ejus divinitatem confeſſebatur, ita dicendo eum eſſe Regem Iſrael temporalem ejus dignitatem prædicare volebat. Similiter & Magi quos nullum dubium eſt Deo inspirante dixiſſe, *Vbi eſt qui natus eſt Rex Iudæorum?* Quod intelligere de ſpirituale regno eſt vim inferre verbis & ſenſui Scripturæ, maxime verò ſi excludas temporale.

Nec vim hujus argumenti, quantum XLVIII ſpectat factum Magorum, infirmat quod reſpondet noſter Waldenſis, Magos ſcilicet ex thure quod Chriſto Domino obtulerunt Deum credidiſſe, ſicque non Regem temporalem, non inquam, hoc infirmat; nec enim dicimus Chriſtum non fuiſſe ab eis nonniſi ut Regem agnitum, ſed dicimus quod ille natus Rex verus & legitimus Iudæorum, fuerit etiam ut Deus ab illis agnitus, & id eò ſolus inter omnes qui fuerunt Reges Iudæorum à cælo demonſtratus, & à Magis perquiſitus, & ſicut ab illis divino inſtinctu ut Deus in thure adoratus, ita eodem inſtinctu verus Rex Iudæorum proclamatus, & in auro agnitus. Hanc eandem noſtram ſententiam probant alii aliiſ Scripturis, ſed hæc ſufficiant.

Quintò ex lib. 1. Machabæorum XLIX. cap. 14. verſ. 41. ibi dicitur quod cum regnum jam ceſſaſſet in familiâ Davidis, Senatus ac Principes Iudæorum ex communi conſenſu convenerunt *Simonem Machabæum eſſe Ducem & Sacerdotem ſuum in aeternum donec ſurgat Propheta Domini fidelis*. Ex quo patet Principatum à familiâ Davidis ex communi Iudæorum conſenſu tranſlatum fuiſſe ad familiam Machabæorum: quæ tranſlatio non fuit abſoluta & in perpetuum, ſed ad tempus, ſcilicet *donec ſurgat Propheta Domini fidelis*, id eſt Chriſtus Dominus, cui debebatur ut volunt Dionyſius Carthuſian. D. Thomas, Lyranus, Hugo de S. Victore, Serarius & alii; & verò manſit in dictâ familiâ Simonis Machabæi uſque ad Herodem Aſcalonitem qui eum uſurpavit, & quando Chriſtus advenit: ergo tunc Chriſtus Dominus acquiſivit jus integrum ad iſtum Principatum.

Quod ſi velis cum aliis Interpretibus illud donec ſurgat Propheta Domini fidelis

fidelis, intelligi de alio Propheta fideli Domini, adhuc sequitur idem quod hic asserimus, non fuisse scilicet Regnum excisum quoad jus à familiâ Davidis propter privationem tam diuturnam illius usus, sed cum ignotum esset quis illius verus esset proprietarius & legitimus hæres propter magnam confusio- nem rerum Judaicarum, depositum est ad manus Machabæorum donec veniret aliquis Propheta qui de hoc eis responderet: ac consequenter Machabæi non suo nomine, sed veri Principis qui latebat, Principatum administrabant.

L I. Probatur tertio nostra assertio ex Patribus, D. Athanasio serm. de Beatissima Virgine post med. explicante illud psalmi 109. de Christo, *Dixit Dominus Domino meo, &c.* ubi sic ait: *Acceptis his verbis thronum Davidis corporaliter & ratione Prosapia quâ Pater illi fuit David.* D. Epiphanio hæres. 29. ubi ait, *Christus habet Regiam dignitatem, quia est ex semine Davidis Regis secundum carnem.* Quæ verba nullus aliter potest interpretari quàm de Regno temporali Judæorum, quod accepit eo titulo quod est filius Davidis. Vide item D. Hieronymum in cap. 22. Hierem. circa finem.

L II. Confirmatur ex Ezechielis cap. 21. vers. 25. ubi de Sedechia successore Jechoniæ sic ait Propheta. *Tu autem profane impie Dux israel, hæc dicit Dominus, Aufer coronam, tolle coronam, & hoc non factum est, donec veniret cujus est iudicium & tradam ei.* Ubi D. Hieronymus & Glossa interlinearis dicunt Coronam regiam ablatam esse à domo Judæ ad Christum cui reservata est. In cujus confirmationem clarius Septuaginta Interpretes vertunt. *Aufer coronam donec veniat cui debetur.* Tandem observa in patu allato verba ista, *Et istud non est factum.* Id est non est omnino ablata corona, donec veniret cui debetur, id est Christus: juxta Prophe- tiam Jacob præallatam. *Non auferetur sceptrum de Judæ, nec Dux de semine ejus, donec veniat qui mittendus est, & ipse erit expectatio gentium.* Ablata est ergo donec veniret cujus est, quia nullus sedit in solio David à Jechoniâ, sed non est omnino ablata, quia jus semper

mansit penes legitimū hæredem usque ad Christum, qui tandem in eo sedit, ab ipso in spirituale & divinum immutato.

Probatur quarto & ultimò, non video quanam ratio adduci posset quare Deus potius addiderit Tribui Juda quàm aliis sceptrum Israeliticum, cum Judas fuerit tantum quartò genitus inter duodecim fratres suos, nisi quia Christus ex eo descensurus erat: Quare cum ex illâ Tribu Christus natus sit, neque hoc tantum, sed etiam ex illâ familiâ in istâ Tribu, quæ inter omnes Regnum obtinebat, scilicet ex Davidicâ natus sit, & propter ipsum Regnum & Tribui & familiæ isti addictum fuerit, omnino consequens videtur id ita divinitus constitutum fuisse, quia Christus ex eâ debebat Rex esse, & Regnum istud obtinere & elevare.

Et licet illud transmutando in spirituale, ejus usui ut temporale est absolute renunciaverit, volens propter nos esse egenus, ut tamen de eo nullum super- esset dubium, immò in illius manifestissimum argumentum, præter multa alia adduco ingressum illum regalem in Civitatem Jerusalem tanquam regni sui Metropolitim acclamantibus populis & dicentibus, *Benedictus qui venit in nomine Domini Rex israel, & benedictum quod venit Regnum Patris nostri David,* ubi nomen Regis israel aut usurpationem nominis Regni Patris eorum David Christus non repulit, quia & Pharisæis impedire volentibus restitit dicens: *Dico vobis quia si hi tacerint lapides de pariete clamabunt.* Cum ergo populus acclamans his verbis nihil nisi temporale conciperet, Christus sic approbando clamorem populi temporale Regnum sibi tribuentis, tale se habere confirmavit, quod tamen ut dictum est in spirituale transmutavit.

Dices fugit aliquoties Christus ne Rex à turba constitueretur: Respon- deo id tunc fecisse non in die Palma- rum, ut ostenderet se nolle temporaliter gubernare, sed spiritualiter,

L III;

L IV;

Synopsis

Magnabiu

D.

Josephus

RV
111

SECTIO II.

*An per Mariam Matrem,
an verò per D. Iosephum hoc
jus successionis ad Regnum
Iudaicum ad Christum dela-
tum sit?*

L.V. **P**rima sententia est illorum qui asserunt hoc jus successionis ad Christum pervenisse non per D. Iosephum, sed per Beatam Virginem: Ratio illorum est quod Christus non habeat à D. Iosepho quod sit de Tribu Judà aut de stirpe David, quibus privatè erat additum jus istius regni, sed à Beatâ Virgine, à quâ solâ carnem traxit & sanguinem, ac consequenter omnem nobilitatem. Cùm ergo Matthæus lineam prosequatur descendentiū ex Davide per Salomonem, ut constat, & Beata Virgo recto ac inflexo ordine ab iisdem descenderit, ut constat ex dictis ad primam objectionem contra Genealogiam supra c. 3. sequitur omninò quod per illam ad Christum filium suum, non verò per D. Iosephum istud juris pervenerit.

L.VI. Sed hæc ratio non concludit, primò, quia etsi à solâ Virgine omnem nobilitatem carnis traxerit Christus, eo quod ab illâ solâ traxit carnem. Attamen potuit à D. Iosepho, uti Patre suo & longè strictiori modo quàm legali alia traxisse; puta, jura, actiones, credita, titulos, hæreditatem, regnum: & de factò traxit ab eo hoc jus ad Regnum Davidicum quod à Beatâ Virgine trahere non potuit. Nam cùm istud Regnum à Salomonis lineâ ad lineam Nathan esset translatum, ex quâ nullo modo est B. Virgo, est verò D. Iosephus secundum legem ut diximus; nullatenus regnum quod ad illam pervenire non poterat, poterat verò ad D. Iosephum ab eâ, sed ad hoc accipere debuit. Secundò, quia etsi à lineâ Salomonis non fuisset translatum regnum, licet etiam mulieres proximiores illius hæredes esse potuissent: quod nullatenus credibile est, licet tandem

certum esset Beatam Virginem omnibus masculis fuisse Davidi & Salomoni propinquiorem, cùm è contra Pater D. Iosephi, ut relatus in Genealogiis videatur fuisse major natu & proximior Patre B. Virginis Joachimo subcicito (quæ tria prius probare deberet hæc sententia) non tamen adhuc ad Christum pervenire potuit per Virginem: quia cùm Beata Virgo supervixerit Christo, jus istud ad illam devolutum in eâ steterit, nec eâ vivente ad Christum transire potuisset, cùm tamen potuerit transire à D. Iosepho ad ipsum utpote qui D. Iosepho superstes fuit.

D. Bernardinus Senensis tom. 3. ser. L.VII. de S. Iosepho qui docet nobiscum certò certius Christum fuisse jure successionis Regni Davidici hæredem, quoad hanc controversiam est ambiguus, an per Mariam an autem per D. Iosephum in illud successerit; verba illius hic admetiri lubet. *Fuit, inquit, Ioseph primogenitus de stirpe Patriarchali, Regali & Ducali secundum lineam rectam: nam Evangelista Matthæus cap. 1. lineam rectam omnium prædictorum Patrum deduxit ab Abraham usque ad Virginis Sponsum, Ex quo patet quod dignitas Patriarchalis, Regalis atque Ducalis, in isto fuit terminata, quia Maria & Ioseph erant cognati ejusdem Tribus, & secundum morem Scripturarum Genealogia per viros computantur, & sic Virgo & Ioseph simul fuerunt descripti in Bethleem, Luc. cap. 2. velut de unâ stirpe naturali generati. Hæc secundum Hieronymum & Nicolaum de Lyra. Quod Beata Virgo & Beatus Iosephus adhuc viventes futuri essent successores legitimi Regni David, nisi ab Herode & alienigenis fuisset usurpatum, probatur quia Christus Dominus fuit Rex ille de semine David. promissus ipsi David 3. Regum cap. 7. Videndus Divus Bernardinus propter hanc citationem. Cùm ergo omnes nobilitates & dignitates respectu sanguinis habuerit Christus à sola Matre suâ, constat quod ipsa Virgo benedicta rectâ lineâ descendit de genere David, & ei debebatur Regnum Iudaicum, & hanc Regni dignitatem transmisit Virgo in Christum filium suum, quia fuit filia David uti in Psalmo 44. ait. Altitit Regina à dextris tuis. Et subjungit immediate, Audi filia & vide, &c. Et sic verum titulum scripsit Pilatus super Crucem Ioan. cap. 19.*

cap. 19. JESUS NAZARENUS REX JUDÆORUM. *Et posito sine prejudicio veri, quod ipsa Virgo non esset proximior ad successionem ipsius Regni Iudaici saltem non potest negari, cum ad ipsum Ioseph de jure pertineret, qui de Regio semine descenderet per rectam lineam masculinam ut patet Matth. cap. 1. Jacob genuit Ioseph Virum Mariæ. Hæc Divus Bernardinus.*

LVIII. Censeo ego istud juris ad Christum pervenisse non per Mariam Matrem carnalem, sed per Iosephum Patrem superlegalem; posse tamen dici etiam per Matrem quatenus scilicet Beata Virgo, à quâ solâ est, nubens D. Iosepho, ad quem recto ordine tanquam ad ultimum & directum Davidis hæredem Regnum devolutum erat, fecit illum filium D. Iosephi ac consequenter ejus necessarium hæredem. Hujus sententiæ sunt quàmplurimi, inter quos è nostris Doctor Resolutus Joannes Bacchonijs in 4. Sentent. quæst. 1. Prologi art. 2. §. 2. circa med. Franciscus Lucas & Cornelius à Lapide in c. 1. Matth. Possinus apud Bollandum, & Bollandus cum socijs in Actis Sancto. Mensis Martii tomo 3. ad 19. ejusdem mensis in S. Iosepho, §. 6. & alii.

LIX. Probatur primò, ex Genealogiis Christi & modis illas deducendi: Cur enim quæso Christi ex Davide descendus per D. Iosephum non verò per Mariam ab illis deducitur, nisi quia censuerunt & voluerunt ut intelligeremus D. Iosephum esse Christi Patrem & respectu ejus tenere locum Patris in ordine ad successionem ac si eum genuisset: ac etiam quod D. Iosephus recto ordine ex Davide descendens directus ejus hæres extiterit, ac consequenter Christus per ipsum, ut ipsi conceptus & natus ex suâ conjugè de tempore matrimonii cum ipsâ.

LX. Confirmatur ex D. Bernardino Senensi mox citato, ibi enim licet videatur permittere dubitare an Christus per Beatam Virginem successerit in istud Regnum, cum non ita constet ipsam esse directam Regum descendentem & Regni hæredem, semper tamen sibi constat in affirmando quod saltem id non possit negari de D. Iosepho. Quare cum D. Iosephus & B. Virgo nec fuerint

eadem Patre geniti, nec potuerint esse uterque simul & semel istius Regni hæres, oportet ex fundamento D. Bernardini ut fuerit Christus hæres istius Regni per D. Iosephum: saltem certius est ex D. Bernardino successisse in istud Regnum per D. Iosephum, quàm per Beatam Virginem.

Secundò, quia non est credibile jus Regni Davidici ad mulieres potuisse pervenire, & ut pervenire potuisset, non potuit illud ad Christum per Virginem pervenisse, quia cum Christus ante Virginem mortuus sit non expectavit hæreditatem. Cum ergò ex prædictis constet Christum Regem fuisse Iudæorum jure successionis, oportuit omninò ut illud acceperit à D. Iosepho qui ante ipsum mortuus est.

Tertiò, id etiam conjicio ex hoc quod in Scripturâ soli filii Davidis immediati, ut est Salomon, &c. D. Iosephus & Christus dominus dicantur filii Davidis, ergò D. Iosephus & per hunc Christus Davidis hæredes, ut illi.

Quartò, probatur ex Lucæ cap. 1. vers. 32. ubi Angelus ad Mariam de Verbo in eâ incarnando loquens dicit, *Dabit illi Dominus Deus sedem David Patris ejus.* Ubi nota non dicit Angelus *Patris sui*, sed *Patris ejus*. Quare nomê Patris ibi non refertur ad David, quod bene advertendum est, sed ad alium: quis autem ille alius Pater Christi quàm D. Iosephus? Ergò, &c. Est ergò sensus verborum istorum Lucæ hic, dabit illi Dominus Deus sedem David quæ est Patris ejus D. Iosephi.

Objicies, ibi dicitur dabit illi Dominus Deus sedem David Patris ejus, non dicitur reddet vel restituet ei Dominus Regnum David, quasi posteri Davidis aliquod adhuc jus ad illud habuerint, sed simpliciter dabit illi Dominus Deus sedem, ut intelligamus Christum ex Dei dono, non verò hæreditariè aut ex humanâ successione illud Regnum accepisse. Respondeo hæc ratiocinatio nimis grammaticalis est. Respondeo secundò, quod cum Regnum tamdiu fuerit extra lineam Salomonis, posse dici ei datum, cui ita conservatum, & ad quem post tot annorum centurias & per talem viam reversum.

SECTIO III.

Quomodo per D. Iosephum hoc Regnum Davidis ad Christum pervenerit?

LXV. **S**criptores qui in precedenti Sectione conveniunt in hoc quod Christus non per Mariam, sed per D. Iosephum in regnum successerit Iudæorum, discrepant in explicando quomodo hoc fieri potuerit?

LXVI. Noster Bachonius loco citato his
 „ verbis explicat: Descenderat enim, in-
 „ quit, jus Regni David per Salomonem,
 „ per lineam descendantem usque ad
 „ Ioseph: Nam Ioseph non solum fuit
 „ popularis homo de Tribu Judæ, sed
 „ etiam de domo David Regiæ, Matthæi
 „ c. 1. & Lucæ c. 2. Sed Deus voluit &
 „ approbavit, quod ipsi quibus jus de-
 „ derat, quod etiam jure adoptionis filii
 „ per eos adoptati, sui hæredes succede-
 „ rent: v. g. Deus dedit hæreditatem
 „ Isaac, Jacob, & successoribus genera-
 „ tionis filiis: in illa debuerat successisse
 „ Esau, & tamen Isaac adoptavit in hæ-
 „ redem secundo-genitum, Genesis c. 25.
 „ & abstulit ab Esau dicens: *Major ser-
 „ viet minori.* Et Isaac hæc post hoc ap-
 „ probavit Genes. c. 27. *Dominum tuum
 „ illum constitui.* Similiter de voluntate
 „ Dei Jacob, sceptrum abstulit à Ruben
 „ primogenito & dedit Iudæ, Genes. c. 49.
 „ Igitur eadem ratione cum dedit filio
 „ Virginis solum David Isaiæ cap. 9.
 „ & solum David ad Ioseph per lineam
 „ descendantem venerit, Ioseph illum
 „ in filium adoptavit notoriè, nam cu-
 „ ram ejus notoriè egit, traducendo ma-
 „ trem ejus tanquam legitimam uxorem
 „ suã in Bethleem, &c. Igitur pater quod
 „ sceptrum David jure humano Christo
 „ competit. Hæc noster Bachonius.

LXVII. Illi consonant Franciscus Lucas &
 Cornelius à Lapide in c. 1. Matth. ad
 illa verba, *Jacob autem genuit Ioseph vi-
 rum Mariæ.* Hujus ultimi sententiam
 totidem ejus verbis accipe: Ibi ergo
 respondens ad quæstionem cur S. Mat-
 thæus retexit potiùs genus Iosephi,
 quàm Beatæ Mariæ, cum ex hæc solã
 natus sit Christus? pro secunda ratione
 „ hujus modi procedendi dicit: Id idè
 „ fecisse Matthæum, quia Ioseph fuit ve-

rus & legitimus Christi Pater (cã scilicet
 „ cet ratione & modo quo infra part. 2.
 „ tract. 2. explicabo) & quia per Ioseph,
 „ non per Mariam Christus fuit hæres
 „ sceptri & solii Davidici, prout Deus
 „ promiserat Davidi 2. Regum c. 7. v.
 „ 12. Psalm. 88. & 131. & rursus 3. Reg.
 „ c. 9. v. 5. Sceptrum ergo Juda non tan-
 „ tum ex Dei promissione & donatione,
 „ sed & hæditario successione jure per
 „ Ioseph devenit ad Christum: si enim
 „ jure communi in hæreditatem paren-
 „ tum succedunt filii qui dumtaxat per
 „ publicam famam censentur filii; item
 „ illi qui à parentibus adoptantur, quan-
 „ tùm magis Christus successit Iosepho Pa-
 „ trisuo, utpote natus ex ejus conjugè
 „ virtute & dono Spiritus sancti. Quare
 „ sicut Iosephus habebat in Christum jus
 „ paternum, puta omnia jura quæ ha-
 „ bent Patres in filios: sic vicissim Chri-
 „ stus habebat erga Iosephum jus filiale,
 „ scilicet omnia jura quæ habent filii
 „ respectu parentum, ac consequenter
 „ jus quoque regni Judaici post mortem
 „ Iosephi: quod cum demonstrare vellet
 „ Matthæus, qui ut ait S. Augustinus,
 „ præ cæteris Evangelistis regiam Chri-
 „ sti dignitatem persequitur, idcirco fuit
 „ illi Genealogia Ioseph texenda non
 „ Beatæ Virginis, utpotè quæ viris su-
 „ perstitibus (qualis erat Ioseph,) ex Da-
 „ vide & Regibus prognatis, Regni hæ-
 „ res esse non poterat, ita Franciscus
 „ Lucas. Unde consequenter dicendum
 „ & Iosephi Patrem & Avos fuisse pri-
 „ mogenitos aut maximos natu ut jus
 „ regni ad eos devolveretur, Deo scili-
 „ cet ita ordinante, sicut idem ordinavit,
 „ ut Roboam, Asa, Josaphat, cæteri que
 „ Davidis posteri usque ad Iechoniam
 „ essent primogeniti, ex iisque Christus
 „ nasceretur, atque ita fieret solii Davi-
 „ dis legitimus successor. Huc enim or-
 „ dinavit, apteque disposuit Deus om-
 „ nes hæc generationes, uti & cætera
 „ omnia, ad majorem scilicet Christi
 „ gloriam, Regni jus, Regiamque di-
 „ gnitatem: idque Deo fuit perfacile.
 „ Idem enim fecit in Ioakim, Sedecia,
 „ aliisque impiis Regibus, ergo multò
 „ magis in Christo. Hoc est quod dici-
 „ tur Luc. c. 1. *Dabit ei Dominus Deus se-
 „ dem David Patris ejus,* & Genes. c. 49.
 „ vers. 10. *Non auferetur sceptrum de Juda,*

„ nec Dux de favore ejus, donec veniat
 „ qui mittendus est, puta Christus, qui sceptrum
 „ iniquè per Herodem Judæ ablatum restituat, sitque Rex Judæorum,
 „ imò regnum eorum evehat, & in longè
 „ sublimiorem statum commutet, ut
 „ ex corporali faciat spirituale, ex terrestri
 „ cælesti, ex temporali æternum.
 „ Ita Franciscus Lucas & alii qui profundè
 „ hæc scrutati sunt. Quare immeritò nonnulli
 „ Theologi hanc de Christi hæreditario jure ad
 „ Regnum Judæorum sententiam rejiciunt.
 „ Hæc Cornelius à Lapide.

LXVIII. Possinus verò & Bollandus loco citato hanc viam carpunt ex ipsis eorum
 „ verbis. Extincto sine liberis Iechoniâ Salomonidarum
 „ postremo, in vanam brevemque spem Judæis Babylone captivis
 „ paulò ante mortem suam rursus ostenso, prorsus
 „ Salomonica Stirps exaruit, & quemadmodum Sanctæ
 „ Brigittæ revelatum fuit, non est completa in
 „ Salomone promissio, sed ab illius posteris transit
 „ ad posteros fratris ejus Nathan ex eadem Bethsabeâ
 „ nati post Salomonem: à quo Nathane carnalis
 „ generationis lineam ad Salathielem usque deductam
 „ pete sis ex Lucâ, & concludit Matthæum in eo
 „ ejusque posteris legalem dumtaxat successione
 „ spectasse. Atque huc spectat totus psalmus 88.
 „ in quo prophetico spiritu David istam Principatus
 „ à Salomonidis ad Nathanitas unâ cum promissione
 „ sibi de nascituro ex se Messî factâ translati,
 „ commutationem miserabiliter deplorat postquam
 „ ita magnificè extulisset misericordias David
 „ fideles: hoc est Davidi absolutè & irrevocabili-
 „ ter additas, quales cum sperasset eas quoque
 „ fore quæ fuerant in Salomonem traditæ, nec
 „ sibi persuasisset paternæ indignationis flagella
 „ filiis peccantibus intentata, usque ad commutationem
 „ Christi processura, rursus sibi factâ juramenta
 „ repetit: & quasi non observasset Deum, de se
 „ Davide uno dixisse: *Misericordiam autem meam non
 „ dispergam ab eo, sed eam in aliquo filiorum
 „ ejus implebo, nulli nominatim obstrictus, & pro
 „ cuiusque meritis erga singulos me habiturus.*
 „ ita dolenter exclamavit: *Tu verò repulisti & despexisti,*
 „ Reclamam scilicet stirpem, eatenus à Salo-

„ mone deductam, distulisti Christum tuum,
 „ sive aliò transtulisti. Deinde cætera persequens
 „ quæ sunt in urbis excidio & Salomonidarum
 „ interitu lamentabilia: *Vbi sunt, inquit, misericordia
 „ tue antiquæ..... memor esto opprobriorum
 „ servorum tuorum..... quod exprobraverunt
 „ inimici tui..... commutationem Christi tui.*

Gentiles videlicet insultabant post mortem Iechoniæ, Judæis, eatenus arbitris
 „ spem suam in Salomonidis completam iri, nunc
 „ eam demùm parere vanam: sed minimè vanam
 „ fuisse, quamvis aliter atque ipsi crediderant
 „ accipiendam, & in Nathanitarum successione
 „ complendam agnoscerent, Divinæ voluntati in
 „ fine Psalmi acquiescens Propheta dicendo *fiat, fiat.*
 „ Exinde tamen difficilius fuit Judæis certa illa
 „ atque infallibilis Messî ex Davide expectatio:
 „ quæ difficultas obscuritasque tunc etiam crevit,
 „ quando in morte Jacobi qui Sancto Iosepho atque
 „ ad eum etiam Mariæ Virgini Pater legalis assignatur,
 „ defecit principalis illa per Abiud ducta
 „ Zorobabelidarum propagatio, & ut ad veros
 „ repromissionis hæredes perveniretur, per
 „ carnales generationes Reza altero Zorobabelis
 „ filio descendendum fuit ad posteritatem Heli:
 „ idque præmortuo Joachimo, ut proinde eo
 „ omisso post Jacob, immedie atè fuerit Ioseph
 „ nominandus Vir Mariæ, non qualiscumque,
 „ sed ut Attici dicunt *epidicazomenos.* Cognationis
 „ proxima jure sumptus ex præscripto legis:
 „ quo sensu viri nomen videri non potest à
 „ Genealogiâ alienum, utpotè idoneum constituere
 „ gradum unum: eo enim fiebat ut vice Patris
 „ Christo Iosephus esset, in eumque etiam si nullum
 „ cum Virgine Matre fuisset matrimonium,
 „ solius agnationis jure, tanquam in legalem
 „ filium, omne jus sibi acquisitum refunderet:
 „ Quia Christus mediante Matre ex Spiritu
 „ Sancto fecundatâ, adeoque nihil peregrini
 „ sanguinis in genus suum inferente, tam verè
 „ fuit filius legalis Iosephi, quam verè mediantem
 „ eadem Matre & Joachimo erat filius & hæres
 „ Heli communis Mariæ & Iosepho Genitoris:
 „ quem representando, Christus fiebat idoneus
 „ adeundi cuiusvis juris revoluti in ipsius Heli
 „ de-

Synopsis

Magnificat
D.
Iosephi
SV
an

„ mortui caput per obitum filii Iosephi nullâ sobole ex se propagatâ morientis.

LXX. „ Ad eò ut nuptiæ cum Mariâ contractæ non fuerint necessariæ, utilesvè inferendo in successionem Regni Iudaici Christo: nulla enim nuptialis lex privignum faciebat vitrici sui hæredem necessarium, nec quia per illam uxoris corpus transit in mariti potestatem, ideò omne quod ex eâ quomodocunq; natum fuerit, marito imputari debet, aut potest, ut patet in spuris. Fuerunt tamen eadem nuptiæ, ob alias urgentes causas ordinatæ à Deo, quarum capitales duæ hæ, ut extra suspicionem fornicariæ copulæ virginei conceptus mysterium poneretur, interim dum miracula comprobarent Dei Filium Messiam, citra virilem concubitum & potuisse gigni, & reâpse absque eo genitum fuisse: deinde ut servaretur lex de conjugis, *non periclitidon*, paternas hæreditates in solidum aduentium, qualis erat Ioachimo Maria. Hæc Possinus & Bollandus.

LXXI. Sed neutra harum explicationum valet: Nam contra primam nostri Bachonii, Francisci Luca, Cornelii à Lapide, & aliorum facit quod constat ex istis verbis Jeremiæ cap. 22. vers. ultim. contra Jechoniam ex Salomone descendentem. Hæc dicit Dominus; *Scribe virum istum sterilem, virum qui in diebus suis non prosperabitur, nec enim erit de femine ejus vir qui sedeat super solium David, & potestatem habeat ultra in Israel.* Itemque ex pluribus aliis Scripturæ locis Regnum à stirpe Salomonicâ usque ad Christum ablatum, & ad Nathanitas translatum, ut proindè illud per Salomonidas ad Christum recto ordine pervenire nequirit.

LXXII. Contra secundam verò, præterquam quod falsum est quod aiunt Possinus & Bollandus citati, quod scilicet extincto Jechoniâ, quem vocant (nescio quomodo) Salomonidarum postremum, stirps Salomonica prorsus exaruerit, vel dicant mihi à quo sint illi qui post Jechoniam in totâ tertiâ Testaradecade recensentur ut geniti ex se invicem à Matthæo? & concludant Matthæum vel mendacem vel deceptum. Contra hanc secundam, inquam, facit quod

supra evicimus Christum, Mariam, & Iosephum non ex lineâ Nathan apud Lucam, ut volunt hi Authores, sed ex lineâ Salomonis apud Matthæum descendere secundum carnem.

Ac deinde contra utramque facit quod ex utrâque necessario & inevitabiliter sequeretur intolerabile absurdum quod scilicet inutilis esset prorsus ac vana alterutrius Evangelistarum respectu Christi & nostri tam operosè deducta Genealogia, qui tamen illam ad ipsum ex professo referunt sine dubio propter alicujus magni momenti rationem.

Probat hęc sequela, quia in primâ sententiâ non accepit Christus carnem propagatam ex Nathane, nec etiam Regni successionem per D. Iosephum, in quibus tamen duabus stabant repromissiones Abrahæ & Davidi factæ, & à Iudæis expectatæ, cum ea Christus in hac sententiâ accepit per lineam Salomonis à Matthæo extensam, ad quid ergò Lucæ Genealogia? An ut sciretur quod D. Iosephus erat filius legalis Heli, & consequenter ejus hæres & Christus per ipsum? Sed si Heli nullum jus habebat ad Regnum Davidicum commutandum à Christo, quid conferebat nobis scire quod Divus Iosephus & per ipsum Christus alicujus glebæ terræ aut domunculæ per Heli hæres erat? certè nihil prorsus, ergò inutilis prorsus fuisset ac vana Lucæ genealogia. Reversa & torque hoc idem argumentum eodem modo reversibile in Possinum & Bollandum, qui dicunt Christum & Iosephum per lineam Nathan (quam deducit Lucas) carnem & regnum accepisse, & invenies pariformiter Matthæum inutiliter respectu Christi & nostri suam pertexuisse Genealogiam: sed nihil potest esse absurdius tali sequelâ ex utraque istâ sententiâ æqualiter necessario inferendâ: ergò neutra potest esse vera.

Atque hoc etiam argumentum similiter præmit eos qui dicunt per Mariam Matrem suam Regnum istud accepisse: vel enim illa, à quâ solâ etiam Christus accepit carnem descendit à Davide per lineam Salomonis, vel per lineam Nathan: si per lineam Salomonis deductam à Matthæo: ad quid ergò Genealogia

Genealogia Lucæ: Si verò e contra per lineam Nathan deductam à Lucâ, ad quid Genealogia Matthæi?

LXXVI Dicendum ergò, viâ quasi mediâ inter utramque incedendo, Christum jure hæreditario in Regnum Davidicum successisse per D. Josephum ex hoc quod cum Josephus à Salomone descendat secundum originem carnis eodem fermè passu cum B. Virgine, ad cujus nuptias pervenit uti propinquus ex præscripto legis Numer. cap. ult. præcipientis, ut puella hæres paternorum bonorum, nubere volens, accipiat virum de Tribu & cognatione Patris sui: sicq; factus est D. Josephus Pater Christi in Sponsâ suâ, de tempore conjugii sui cum illâ, Spiritus Sancti virtute concepti, & reciprocè Christus ejus hæres necessarius longè strictiori jure quàm filii legales ex lege Deuteronomii.

LXXVII. Cum ergò D. Josephus licet descendens ex Salomone secundum originem carnis, esset filius legalis Heli descendens recto ordine ex Nathane altero Davidis Regis filio, hinc Regnum Davidicum à Salomonidis ob eorum peccata translatum ad Nathanitas delatum est ad Heli, & eo mortuo sine liberis ex se progenitis devolutum est ad Divum Josephum uti filium ejus legalem & hæredem; & consequenter D. Josepho mortuo ad Christum strictius filium suum quàm ipse Josephus esset filius Heli.

LXXVIII Nec possibile est ut aliter Christus ex lineâ Salomonis descendens Regnum ad lineam Nathan translatum hæreditario jure obtinere potuerit quàm hoc modo: Et verò si non rediisset hoc modo ad Christum non ita pateret veritas eorum quæ refert Lucas c. i. v. 32. & 33. ubi ait: *Dabit illi Dominus Deus sedem David patris ejus & regnabit in domo Jacob in æternum, & regni ejus non erit finis*: quod in hac nostrâ sententiâ verificatum invenitur, dum sedem seu regnum Davidis per Patrem suum D. Josephum accepit, & ita extulit, ut de corporali fecerit spirituale, de humano divinum, de temporali æternum: Istud quippè Lucæ *Dabit illi, &c.* non significat simpliciter Christum regnaturum in domo Jacob in æternum, sed etiam super sedem David quam facturus est æternam, illam scilicet com-

mutando in se ab humanâ in divinam: debuit ergo illa à Nathanitis ad eum rediisse ut ipse eam ita evehere posset & commutare. Quocirca cum hoc ita pronuntiasset Lucas, ipsius partes erant probare, quod fecit, Genealogiam illorum per quos regnum ad ipsum pervenit prosequendo, & Genealogiæ Matthæi quæ tantum originem ejus secundum carnem attigerat assuendo: sicque patet quomodo utraque Genealogia spectet ad Christum, quod non ita se habere in aliis sententiis manifestum est.

Regnum ergò à Salomonidis translatum ad Nathanitas rediit ad Salomonidas in Christo descendente ex his, & regnum adepto per lineam legalem D. Josephi Patris sui, per quem jus illius erat: ut sic in Christo utraque linea regalis tam Salomonidarum quàm Nathanitarum benediceretur, & relevaretur, & utraque in Christo reunita regnaret in æternum.

LXXIX. Confirmatur hæc doctrina ex propheta Jeremiæ c. 22. contra impium lechonium à quo cœpit regni translatio & qui ille est quem ponit Matthæus in Genealogiâ suâ in capite tertiæ Tesselæ decadis: de hoc dicitur ibi v. ult. *Hæc dicit Dominus scribe virum istum sterilem, virum qui in diebus suis non prosperabitur. Nec enim erit de semine ejus vir qui sedeat super solium David & potestatem habeat ultra in Iuda, ubi istud, Hæc dicit Dominus scribe, significat sententiam & decretum Dei contra ipsum, eum privantem & posteros suos non tantum usu ut volebat supra noster Bacchonius, sed etiam omni jure regni. Non itaque Nabuchodonozor impium istum adducendo captivum in Babylonem cum filiis suis spoliavit regno, sed Deus, qui usus est Nabuchodonozore tanquam instrumento ad exequendum sententiam suam contra ipsum: Cum verò in istis verbis: *Non erit de semine ejus vir*, particula ista *vir* juxta Glossam & D. Hieronymum sit taxativa & per hanc Prophetam intelligere voluerit eum qui sit vir seu homo tantum, per quod exceptus est ille qui est homo & Deus simul: profectò sonavit propheta regnum rediturum ad istam lineam in Christo, qui non fuit homo tantum,*

N 3

sed

Synopsis

Nathanitis

D.

Josephus

SV
III

sed homo & Deus simul, prout de facto rediit, dum Christus existens de lineâ Salomonis secundum originem carnis, factus est hæres regni per D. Iosephum pertinentem secundum legem ad Heli ex lineâ Nathan, ad quem Heli recto ordine devolutum erat regnum revol- vendum in Christum filium D. Iosephi.

LXXXI Ex his inferes, primò, contra Possi- num & Bollandum nuptias D. Iosephi eum Mariâ non tantum fuisse utiles, sed etiam absolutè necessarias inferen- do in successionem regni Iudaici Chri- sto: cum enim ut toties dictum est reg- num istud esset à Salomonidis ad Na- thanidas translatum ex decreto Dei ob peccata priorum, & ex his Christus carnis originem traheret per Mariam, unde ad illud iure hæreditario perve- nire potuisset nisi per D. Iosephum? At si D. Iosephus uti Heli ex Nathane descendens filius legalis, & conse- quenter regni ad ipsum per eisdem Narhanitas successivè & recto ordine delati hæres, Matri ejus dum concep- tus est nõ fuisset conjugatus, quomodo eo mortuo Christus regnum ab ipso jure hæreditario accepisset? Certè ma- nifestum est quod si D. Iosephus non nupsisset, non ad filium Virginis quam- vis sibi secundum carnem propinquissi- mæ, sed ad proximiorum secundum le- gem, ad quorum lineam per eandem le- gem translatus erat, Regnum revolu- tum fuisset: si verò nupsisset alteri quàm B. Virgini, & mortuus fuisset improlis sicut Heli, filius ei per propin- quum ex lege Deuteronomii suscitandus, in ejus jura hæreditatem & regnum successisset, vel si proles suscitata non fuisset masculus, rediisset ad propin- quiorum Heli Patris sui legalis, cum ad hunc maximè quod spectat hæreditatē, non ad Patrem carnalem, pertineret.

LXXXII Inferes secundò, contra eosdem, frigidam esse nimis & indignam Christi ad D. Iosephum, cum privigno ad vi- tricium comparationem, cum enim Christus esset in Virgine uxore D. Iosephi, non ante nuptias cum illâ ut privignus, sed de tempore illarum sine illius injuriâ virtute Spiritus sancti con- ceptus, ideo omni jure hic D. Iosephi hæres erat necessarius, qualis non est privignus respectu vitrici, quare si non

esset alius Christus respectu D. Iosephi, quàm privignus respectu vitrici, ab ip- so non ad Christum, sed ad proximio- rem Heli Patris sui legalis reversum fuisset Regnum.

CAPUT XIII.

*Fuit tamen D. Iosephus condi-
tione Faber.*

CIVES Nazarethani Conci- ves Christi eum noverant ab ipsis vitæ primis unguiculis: Sciebant hinc ipsum nun- quam studiis litterarum operam dedisse: Illinc tamen eum videbant admi- rabiliter concionantem, Scripturas profundissimè & clarissimè qualiter nullus explicantem: *Nunquam enim sic locutus est homo*, Joann. cap. 7. v. 46. Miraculorum quæ in dies & horas ope- rabatur famam audierant, nonnullorum & ipsi testes oculati erant: propterea stupentes & attoniti inquirunt, ut scribit Matthæus c. 13. vers. 55. *Vnde huic sapientia hæc & virtutes? nonne hic est Fabri filius?* Et Marci c. 6. *Nonne hic est faber?* Utrumque enim dixerunt, alii hoc, alii illud.

Fabrum ergo fuisse D. Iosephum & Christum ejus filium ex his locis mani- festum est, & hoc est quod videtur mul- tis durum, & propter quod fidè doctri- næ à nobis præcedenti capite traditæ vix dare possit: quæ enim apparentia, inquirunt, quod homo Faber, tam tenuis ut ex opificio victitare debuerit, fuerit hæres istius Regni?

Sed qui ita ratiocinantur non adver- tunt distinctionem esse inter usum reg- ni, & jus ad regnum. Et posse facile fieri ut ex Progenitoribus diu usu reg- ni privatis nascantur posterii tenues, etiam regni hæredes, seu jus præci- puum & plenum ad regnum habentes: & ut vidimus Davidem ex pauperculo opulione, & alios ex vili casâ ad solium, Dei (per quem Reges regnant) nutu evectos, ita eodem nutu & Reges & eorum posteros tandem prostratos & ad tenuem fortunam dejectos: pleni sunt libri hujus & illius versatilis fortu- næ ludis & revolutionibus: tanta est

est rerum humanarum inconstantia & vanitas.

IV. Audiendus hac de re differens Philo Judæus lib. de Joseph: *Quid aliud, inquit, res corporis, nonne somnia sunt? Nonne pulchritudo momentanea pend prius marcescit quam floreat? ..... Ingentes opes sapè una dies absulit: multi honoratissimi antea, versis rerum vicibus in contemptum venerunt cum ignominia: Imperta Regum maxima brevi temporis momento subversa sunt. Dionysius Sicilia Tyrannus pulsus Corinthum fugit, & è tanto Principe litterator effectus est. Cræsus Rex Lydia ditissimus Regum, sperans se deleturum Persarum potentiam, non modo proprium regnum amisit, sed & ipse vivus in potestatem hostium redactus minimum absuit quin ureretur. Quali ipsa fortunæ superbia auspiciū fuerit calamitatis. Quod si ita est in istis quid mirum ergo in nostro casu?*

V. Ergo, inquit, rectè Seneca, lib. 6. de Beneficiis cap. 33. *Non parum in illum (idest fortunatum) contuleris, si illi stultam fiduciam permansuræ semper potest: excusseris, docuerisq; mobilia esse que dedit casus, & majori cursu fugere quam veniunt: nec his portionibus quibus ad summum perventum est, retro iri, sapè inter fortunam maximam & ultimam nihil interesse.*

VI. Quod verò Patrem Fabrum Salvator habere voluerit, uti divinæ ejus sapientia tribuendum, ita nec ratione, nec mysterio, nec exemplo vacare ostendam Sect. 2. postquam prius viderimus qualis Faber fuerit.

SECTIO PRIMA.

De Arte D. Iosephi, seu cuius artis fuerit?

VII. Qualis Faber fuerit D. Ioseph inter Doctores non ita convenit: illud certum est quod cum Pictores, Pictores, Sutores, Sartores, Vinitores, & id genus artium exercentes non veniant intelligendi sub nomine Fabrorum, utpote qui non Fabri, sed opifices vocari soleant, hinc nullus est (quod sciam) qui D. Iosephum simili artis fuisse existimet. Quæstio igitur

est de aliis artibus à quibus homines Fabri vocari solent.

Cardinalis Caieranus in illud Matthæi c. 3. *Nonne hic est Fabri filius?* censet incertum qua Fabri specie Faber fuerit D. Iosephus: ratio est quia tam nomen latinum *Faber*, quam Græcum *τεκτον* ex quo omnes colligant fuisse Fabrum, extenditur ad Fabros omnis generis, & ex se non unum potius importat quàm alterum.

Propter eandem tamen rationem alii volunt fuisse non Fabrum triviale, seu communem, sed Architectum: quandoquidem non alicujus determinatæ artis in particulari sed generaliter Faber dicatur in Evangelio, confirmant ex eo quod hoc magis congruat, primò, ejus origini & nobili extractioni, Secundò, paritati seu similitudini maritali cum Virgine cui conjunctus fuit, quàm certum est fuisse ingenuam & parentum satis divitum hæredem.

Sed hæc opinio mihi displicet & merito, quia nec Evangelio consonat, nec antiquitati. Non Evangelio, primò, quia qui Christum Fabri filium fabrumque vocabant, Matthæi c. 13. & Marci c. 6. sic loquebantur partim ex contemptu, partim ex admiratione. Ut ex locis illis patet: at quomodo tam contemptibilis Christus si non Fabri fuisset filius seu operarii, sed nobilis Architecti ut illi volunt? Et certè cum Nazarethani ejus concives ad quos ex Judæa reversus cum eorum stupore prædicabat, conferant tantam quam ex ejus ore percipiebant scientiam cum conditione Patris ejus, quem noverant tantum fuisse Fabrum, proculdubio illud quod dicunt: *Vnde huic sapientia hæc? nonne hic est Fabri filius?* sic debet explicari: Quomodo potest hic tantam scientiam habere qui nequidem litteras discere potuerit? utporè filius tenuis Fabri, cui satis fuit familiam suam modicè sustentare, nec potuisset invenire unde præterea prolem in scholis, ubi scientia acquiritur aleret: non ergo nobilis Architecti filius.

Deinde constat ex Evangelio, parentes Christi Iosephum & Mariam in Præsentatione ejusdem in templo, die ab ejus Nativitate quadragesimo, non aliud quàm quod pauperes, præ

tenuitate

Synopsis

Magnificat
D.
Iosephi
SV
at

tenuitate pro eo offerre potuisset; *par scilicet Turrurum*, ut ait Lucas, *aut duos pullos Columbarum*, non ergo D. Iosephus Architectus nobilis.

XII. Quod etiam hæc opinio non consonet Antiquitati patebit ex dicendis infra opinione ultimâ.

XIII. Alii verò censuerunt fuisse Auri-fabrum, ut Gonsalvus Durantus Episcopus Foretranus in notis super caput 58. libri 6. Revelat. S. Brigittæ. Pro hæc sententiâ citatur Hugo Cardinalis in c. 4. Luca ad illa verba, *nonne hic est filius Ioseph?* Sed malè, nihil enim similè habet ibi Hugo, potest tamen hæc opinio fulciri hac ratione: quia scilicet univocum vel analogum nomen absolute prolatum, cum non potest sumi universaliter, stat semper & accipitur pro principaliori seu famosiori univocato seu analogato: Auri-faber autem videtur inter omnes fabros principalior & famosior: sed faciunt contra hanc opinionem quæ adduximus contra præcedentem.

XIV. Alii ferrarium fuisse volunt, inter quos est D. Hilarius in Matth. ad illa verba, *Nonne hic est Fabri filius?* Fabri, inquit, *erat hic filius ferrum ignea vincens ratione*, &c. D. Ambrosius lib. 3. in Luc. Beda in c. 6. Marci, Leander Hispalensis de Instit. Virgin. c. 23. Isidorus in Reg. Monach. c. 5. Chrysolog. serm. 48. Anselmus in c. 13. Matthæi, Eriicius serm. feriæ 2. post Dominicam 3. Quadragesimæ.

XV. Alii Cementarium fuisse volunt non absque singulari mysterio, ut Christus qui secundum divinam generationem filius ejus erat, qui ex nihilo Mundi fabricam creaverat, idem secundum generationem humanam filius esset Fabri Cementarii, qui & ipse pulchram adeo domum, qualis est Ecclesia, ab imis fundamentis usque ad fastigium erat erecturus. Pro hac sententiâ citatur D. Augustinus serm. 5. de Nativitate. Sed nec hæc duæ sententiæ arrident. Etenim licet Christi Domini nostri dignatio nullam harum abhorreret artium, cum ad humillima quæque sese dimittere voluerit; Ars tamen ferraria cujus & instrumenta cariora & portatu difficiliora sunt, & exercitium maculans atque conspurcans, quemadmo-

dum & artis Cementariæ, in Salvatoris Patrem, Matris Sponsum, utriusque Tutorem, & præsertim ad fugam in Ægyptum & victum fabrilibus operis ubique quærendum minus conveniebat.

Secundò, videtur indubitatum quod Christus (qui Marci cap. 6. dicitur quod Faber ut D. Iosephus) in eadem arte se exercuerit in quâ D. Iosephus; & cum eou filius cum Patre collaboraret: ut quid enim Christus qui ad tempus tantum erat fabrilium exerciturus, donec scilicet hora se manifestandi mundo adveniret, apud extraneum aliam artem discere voluisset relicto Patre amantissimo, quem juvare poterat in suâ arte, ex quâ vivere poterat, quod illi sufficiebat? At quis adduci possit ut credat Christum non minus decentiæ & nitiditatis amantem quàm honestatis, ferrariam aut etiam cementariam quæ maculant & conspurcant exercuisse? licet enim humilitatem Christus semper amplexatus sit, ab indecoro tamen semper abhorruit.

Ultima eaque vera sententia mihi videtur illorū qui dicunt Fabrum fuisse Lignarium, ita D. Iustinus Martyr qui fuit vicinus Apostolorū in dialog. cum Tryph. Iudæo, D. Irenæus lib. 1. contra hæres. c. 17. D. Augustinus & D. Chrysostomus apud D. Thom. & ipse D. Thomas in c. 13. Matt. D. Ambrosius citatus, noster Imperfectus in Matt. hom. 32. D. Bonaventura, Alex. de Ales, Nicolaus de Lyra, Arias Montanus, Gerson, Estius, & infiniti alii: Atque antiquissimâ fuisse in Ecclesiâ sententiam istam colligitur ex libro licet aliunde apocrypho de infantia Salvatoris, ubi miraculum à Christo in officinâ Iosephi lignariâ factum refertur: ex Sozomeno item lib. 6. cap. 2. ubi hæc ille. *Cum Iulianus esset bellum contra Persas facturus, & minatus fuisset se post bellum Ecclesiam graviter afflicturum, & petulanter insultaret filium Fabri, nihil illis afferre posse subsidii: Vir quem dixi hanc de eo pronunciarit sententiam. Iste Fabri Filius arcam ei ligneam ad mortem parat.*

Theodoretus verò in eandem rem: *Antiochia*, inquit, *vir quidam optimus, qui longo tempore puerorum Pedagogum ageret, familiaris erat, quippe eruatior quàm vulgus Pedagogorum esse cõuevisset.*
Princeps

Princeps Doctorum temporis illius Libanius, fuit ille apud Sophistas nobilis, qui impius & in expectatione victoriae Iuliani imaginans minas: quarit de Pedagogo illo per derisionem nostrorum quid faceret Fabri Filius? At ille repletus divina gratia quod paulo post eventurum esset praedixit. Respondit enim Sandapilam (seu arcam funeream) concinnare fabricatorē huius universi, quem tu, inquit, Sophista perrisum Fabri Filium nominasti. Nec multis post diebus nuncium de morte furiosi Imperatoris, ipseque in Sandapila allatus est, & iactantia minarum cum maxima Dei gloria evanuit.

XIX. Hanc ergo sententiam & nos eò libentius amplectimur quod antiquissima sit in Ecclesiā, quod communi consensu recepta consuetudo Sanctissimum Patriarcham manu ferram tenentem, aut unā cum Jesu aesciā lignum scindentem, non verò cum aliarum instrumentis artium depingendi. Quod Historia Orientalis apud nostrum Hieronymum Gratianum fabrum lignarium fuisse tradat & carpentarium, quod hęc sententia careat incommodis aliorum quæ supra tetigimus, & ferè frustra, cum illæ nullum unquam in Ecclesia cursum habuerint, quod ipsum etiam *Fabri* nomen Doctissimo Estio in cap. 13. Matthæi observante, per se & absque determinatione positum communius accipiatur pro fabro lignario quàm pro alio: Denique quod de huius artis non ignobili nomine non pauca cum ex sacris tum ex prophanis literis profertur possint, propter quæ minimè dedecuerit D. Josephum & Christum eius filium pauperes voluntarios & ex labore manuum victitabundos illam exercere. Siquidem Genes. cap. 6. ante diluvium Patriarcha Noë arcam de lignis, & post diluvium Altare Domino fabricasse legitur; & 1. Paralip. cap. 9. vers. 15. Non sine honore inter Principes familiarum numeratur Bacbacar Carpentarius: In prophanis verò, Homerus lib. 5. Iliad. laudat Harnoydam fabrum lignarium, quod Parid naves fabricasset. Et idem Homerus libro Odyss. c. 23. ut & Elianus lib. 7. variar. histor. Ulysses insignem Græciæ Regem ab eisdem artis peritiā commendat: & Plutarchus in Pericle

refert Arthemionem fabrum lignarium ob huius artis peritiā in lecticā vectum fuisse: ut merito propterea Franciscus Patricius lib. 1. de Instit. Reipub. tit. 9. hanc fabricæ architecturam ut Reipublicæ pacis bellique tempore præceteris necessariam aliis omnibus anteponat; Lege etiam Chassaneum Catal. de gloria mundi part. 11. Consider. 42. & Tiraquell. Jurisconsult. de Nobilit. cap. 34. num. 40. & 41. §. *Fabri quoque.*

Vide quoque P. Suarez ad 3. part. D. Thomæ tomo 2. quæst. 3. disp. 17. sect. 3. ubi hanc quætionem fusè tractat. Hinc Lignarii in urbe Romæ fabri ut scribit Octavius Pancirollus Region. 1. Ecclesiā 12. Sancto Josepho dicatam detribens, huic ut suo imprimis Patrono anno 1396. (57. scilicet annis postquam in unum Sodalitium coaluerat) novi operis Ædem fabricandam locarunt supra illam quæ Sancti Petri in carcere dicitur, quam à vicinarum Sancti Lucæ & Sanctæ Martinæ juribus eximendam curarunt, atque ex Indulto Gregorii Pape XIII. quotannis reum unum periclitantem de capite è vinculis eximunt Festo S. Josephi die, quando etiam orphanas pauperes quæ lignariorum filias collatā stipe in matrimonium collocant.

Dubium autem non est quin multò etiam priùs alibi ejusdem officij Professores tali se Patrono commendarint. Antverpiæ certè jam indè à primâ ejusmodi Collegiorum fabrilium divisione Lignarii patronum agnovèrunt D. Josephum, eique in Basilica istius Urbis primariā, quæ nunc est Cathedralis, Altare & Sacellianam habuèrunt fundatum.

Neque ingenitæ veræque nobilitati quali fulgebat D. Joseph, utpotè Davidis Regumque sequentium filius derogat honesta mediocritas vel virtuosa paupertas, adeoque nec artis honestæ & decentis exercitium, modò talis paupertas non ex vitio procedat, quamvis mundanus splendor, pomposusque luxus non adluceant. Non enim minùs Job nobilis in sterquilino & miseriis ex ejus vitio minimè procedentibus, quàm in abitarum rerum opulentiā? Aut Jacob minus filius Magnorum Patriarcharum

Vynopsis

Magrabit
D.
Josephus
SV
1711

charum ex causis occurrentibus in alieno servitio, quàm in Paternâ domo? An minùs noster Nunnius Alvarez Dux Bragantinus ex ejus sanguine Reges Lusitaniæ moderni, magnus aut nobilis in habitu & ministeriis humilis conversi in Conventu nostro Ulyssiponenfi anno 1431. cum opinione sanctitatis defunctus, quàm in Mundialibus purpurâ, paludamento & heremiis. Vide P. Lezanam tom. 4. Ann.

XXIII. Rectè igitur Maximilianus Imperator cuidam summâ pecuniæ ingenti nobilitatem affectanti, respondit. *Disare te possum, sed nobilitare non nisi te propriâ virtus potest.* Et idò Cardinalis Baronius in Apparatu ad Annales Ecclesiasticos: Deligitur, inquit, in maritum Virginis Vir justus Joseph, ejus contribus ex stirpe David oriundus, sed officio faber: neque enim ad pecuniam, neque ad honores inspicere, sed ad genus per antiquam lineam ductum atque probatum in contrahendis nuptiis penes Judæos fuisse consuetudinem, testatur Josephus contra Appionem lib. 1. cum agit de matrimonio Sacerdotum: ut non mireris si viro fabrilis ætatis, Sacerdotum consilio, quorum esset officium, cum de his quæ semel Deo essent oblata, disponere, nuptiis traditam audias, Hæc Baronius.

XXIV. Adde pro Coronide quod tanta fuit D. Josephi claritas ut ne vel à fortunâ, vel à parentibus nobilitari videretur, sed ipsam paupertatem & artes ab ipso nobilitatas, oportuerit talem ipsum esse & ipsius Patres, ut licet veterem profapiam non detriverint, fuerint tamen sine dignitate & opibus.

SECTIO II.

Cur Patrem Fabrum Salvator noster habere voluerit?

XXV. **S**ed esto Ars lignaria quam exercuisse D. Josephum & cum ipso filium ejus JESUM constat ex dictis Sectione præcedenti, non fuerit ita ignobilis ut ipsos dedecuerit tam nobiles, an non tamen mirandum & valdè mirandum Salvatorem nostrum Æterni Patris Filium, Patrique per omnia æqualem,

cum, inquam, qui habet in scemore suo scriptum, *Rex Regum & Dominus dominantium*, Fabri filium esse voluisse? voluisse, inquam, ut ille quem elegerat habere Patrem in terris faber esset tenuis? Hujus rei causas hic inquirimus, eas maximè quæ ad ædificationem nostram spiritualemq; nostrum profectum quem hoc opere intendimus conferunt, satis enim hæcenus in curiosis hæsimus.

Dico ergò pro primâ, non tantum XXVI Salvator voluit esse filius mediocris fabri, sed etiam Deus infinitâ ac incomprehensibili suâ providentiâ res ita disposuit ut D. Josephus ex Regibus descendens, Regum ac Regni hæres verus ac legitimus, & Regno destitutus & modicus nasceretur, & procedente ætate fabrilem ad querendam vitam discere debuerit & exercere, quia futurum erat ut esset Pater Verbi sui incarnandi: Cum enim filius Dei in hunc mundum venerit, ut vanitatem mundi damnaret, ut contemptum rerum periturarum & voluntariam paupertatem mortalibus persuaderet, debuit certè ipse exemplo suo id præstare quod à nobis obtinere volebat: præstitissetne autem illud exemplo si Patrem elegerat ex Regibus, Regno, Regniq; divitiis & opulentiâ orientem.

Hinc Gersem. de Nativit. Mariae XXVII Considerat. 1. ait. *Cum Maria & Joseph fuerint de Regiâ stirpe progeniti, quo pacto voluit Deus, quod ipse Joseph ejus Nutritius servilibus intenderet? Fuit enim Faber lignarius. Et similiter dicit Hieronymus Mariam operi textrino operam dedisse. Mirandum certè non est, quia Prædicator & Amator paupertatis honeste JESVS voluit in paupertate honestâ nasci, & laboriosissimus cum laborantibus educari. Vide de ipso Sancto Joseph verificatum est. Beatus es & bene tibi erit, labores manuum tuarum quia manducabis, ut dicitur psalm. 127.*

Egebat ergò Christus Dominus pro XXVIII nobis pauper factus, egebat & Sanctissima Mater ejus Virgo honestissima provido in terris Nutritio: Nec Patrem opulentum sibi, nec Sponsam Matri contra paupertatis sanctæ propositum & exemplum, sed laboriosum ac industrium voluit, qui & sibi & Matri in

in itinere stabuloque Bethleemico, & in Ægyptum exulibus, ibique diu commorantibus, & inde regressis, suâ arte de victu ac tegumento provideret. Ad quæ quidem omnia hanc lignariam artem maximè convenisse jam paulò ante ostendimus.

XXIX. Pro secundâ ratione voluit Deus in eo quem extremis his temporibus (quando vanitas & superbia vitæ divitiis inflata omnes limites excessit) maximè suspiciendum propositurus erat Ecclesiæ suæ, inconstantiâ rerum humanarum ostentare, ut eas ejus exemplo spectare, & ab iis animum avocare disceremus.

XXX. Fortunæ improbitatem varii variis expressere modis. Sedentem finxit Apelles, & causam rogatus respondit, quod stare nequiverit. Sed non rectè meo videri, non enim ei quæ ex se habet stare non posse, sessio, sed potiùs constans cõvenit fluxus. Melius ergò si reddidisset quia in suâ volubilitate firma est, habet namque in suâ levitate & inconstantiâ magnam constantiam, quod scilicet semper & firmiter fluxa sit & inconstans. Quare rectè Boëtius lib. 2. de Consolat. *Si putas erga te mutatam esse fortunam, erras: hi semper mores ejus sunt, ea naturam servavit erga te propriam, potiùs in suâ mobilitate constantiam manifestavit.* Et ante ipsum Ovidius.

Passibus ambiguus fortuna volubilis errat

Et manet in nullo, certa tenaxq; loco, Sed modo lata venit; vultus modo sumit acerbos

Et tantum constas in levitate suâ est.

Et Horatius lib. 3. Oda 29.

Fortuna servo lata negotio

Ludum insolentem ludere pertinax,

Træquat incertos honores,

Træquat nunc aliis benigna.

XXXI. Hinc Philosophus ut lego apud Parmenidem, & Philosopherum lib. 2. Physicor. quæst. 1. art. 1. fortunam effinxit mulieris formâ cœcæ; furenti similis, Rotæ pedibus insistens: specie quidem muliebri ad instabilitatis indicium: ut enim perbellè quidam de muliebri levitate.

Quid levius vento? fulmen: quid fulmine? fama:

Quid famâ? Mulier: quid Muliere? nihil.

Furenti similem effinxit, quia fortuna nec modo, nec mensurâ, nec ordine servatis, facit omnia perturbatè: Et enim ut Seneca in Agamemnon.

Non sic Lybicus Syrtibus equor

Furit alter nos volvere fluctus.

Non Euxini turget ab imis

Commota vadis unda, nivali

Vicina polo, ubi ceruleis

Immunis aquis lucida versat

Plaustra Bootes.

Ve precipites Regum casus

Fortuna rotat.

Pes in rotâ, sive rota ipsa cui insistebat, & quæ illam versabat, effectus ejus denotant: in hac nimirum rotâ ejus impulsu circumaguntur homines qui eam sequuntur, quorum alii in ejus fastigio cernuntur, alii moliuntur ascensum, nonnulli deorsum vergunt agunturque precipites, alii depressi sub rotâ gemunt, dum ipsâ damni expers elabatur ad quiritantium vota precesque surda & immittis.

Cœca fingitur propter ejus operandi modum: sæpè enim sapius indignis largitur munera, ut Seneca in Hercule

Iniqua raro maximis virtutibus

Fortuna parit.

Et Laërtius lib. 5. cap. 5.

Iustos illa viros pauperie gravat

Indignos eadem divitiis beat,

&

Quod dignis adimit transfert ad impios

Nec discrimen habet, rectaq; judicat.

Sed fortuna opes auferre non animum potest, inquit Tragedus: & Sallustius Probitatem, industriam, bonas artes, neque dare, neque eripere cuiquam fortuna possit.

An hæc ullibi clarius patuerunt quàm in Sâctissimo Patriarcha nostro Joseph? vix credo: habuit enim ille progenitores Reges, & hos regni totius mundi primarii: non ignoravit regnum recto ordine ad se devolutum: Interim tamen vidit se cum tali jure ad ultimam usque conditionem fabri scilicet lignarii redactum, dum mortalium pessimus Herodes Sceptrum & Regnum suum occupabat: An propterea inde turbatus: minimè gentium, immò nec etiam si reposuisset usurpator, voluisset eum illo asciam aut securim suam commu-

O 2

100

Synopsis

Magnum

D.

Josephus

SV

100

tare. Deus illi fortuna tota, & quis illo ditior IESUM habente & Mariam, hanc sponfam, illum filium?

XXXIII Elegerat olim Davidem Iosephi nostri Progenitorem Deus, *Et de post fatantes accepit eum, pascere Iacob servum suum, & Israel hereditatem suam*: Sed interim eundem Saulis mox vexatum invidia ad insitias penè redactū deprefserat mirā quadā vicissitudine, & utriusq; fortunæ commixtione singulari. Animum advertit David, ac tum hujus tum illius momentis pensulatè libratis, neque illa efferrī se, neque hāc dejici unquam passus est, sed geminā velut temperatiā fortior, recto calle processit dicens, *Bonum mihi quia humiliasti me.*

XXXIV Ut Davidi Patri ita Iosepho nepoti unus idemque Regis titulus, & honoris ac exaltationis materiam & demissionis abundè ministravit. Cùm ergo Davidici celsitudo imperii, atque omnis sublimitas tam gloriosi stemmatis in fabrum desinat, discamus hinc non esse terrena culmina magni æstimanda, cùm diu magnitudinem suam perennare nequeant, Humanis oculis diademata & sceptrā facile imponunt, videntur magna & non sunt: vera celsitudo virtutis est; inanis illa est quæ extimā quādam specie humanos oculos perstringit & decipit.

XXXV. Pro tertiā ratione: voluit Deus nobis in hoc sanctissimo Viro maximum virtutis modestiæ & constantiæ exemplum proponere, & porrò hic talis fuit: Hic etenim cum ei tantum Regnum deberetur, tamen ita se continuit, ita sibi imperavit, ut fabrilibus operibus vitam suam querere non erubuerit: quin immò etiam ex amore sanctæ paupertatis oblatas à Magis divitias vel recusavit, vel erogavit, & sua sorte contentus delitescere elegit, ut soli Deo eui se probaverat placeret: ut discant hinc nobiles, si fortè aliquo casu ab avitā opulentiā deciderint, timere Deum, ut ne ad illicita media quo resurgant, ut assolent, extendant manus vel animum: quam rectè dixit D. Hieronymus, *Affatim dives est qui cum Christo est pauper*: Mundi sapientes nihil intentatum relinquunt ut paupertatem fugiant, hic illam ex mentis opulentiā omnibus prætulit Regnis; illi

utrāque ut aiunt manu rectā sinistra capiunt, hic erogat; isti cōgregant, hic dispertitur; isti omnia habere volunt, hic nihil, divitias suas, ut Socrates ex iis quibus carere dedicerat rectè metiens.

*Non possidentem multa vocaveris
Ritè beatum: rectius occupat
Nomen beati, qui Deorum
Muneribus sapienter uti
Duramq; calles pauperiem pati.*

Pro quartā hujuscè rei ratione: In XXXVI ferrā securi que Patris sui sicut in acu & stamine Matris vitiorum parentem otiositatem damnare voluit Dominus, & humilitatis, temperantiæ, industriæ que laboris operā nos docere salvator dignatus est, in laboribus & ipse à juventute sua: faciens scilicet ante quam doceret; immò quod verbo docuisse non legitur exemplo monstrans, opere nimirum aliquo honesto victum querendum esse, passus & ipse pane suo in sudore vultus sui. Et quia exclusurus erat aliquando crastini curam salvator, præproperam scilicet & nimis ex diviniæ providentiæ diffidentiā anxiam sollicitudinem: ne quis ex inde otiosorum laboresque fugitantiū hominum, patronum eum per hoc fortè existimaret, proponere voluit suum & parentum suorum exemplum planè diversum & adversum.

Pro quintā, non mirum quidem est XXXVII inter aratra, secures, incudes, cæmentata, forfices, ligones, interque alia hujusmodi mechanicarum artium quotidiana exercitia, virtutes ad communem justitiam pietatemque inveniri: sed ad nonnullarum virtutum specialiorum puta devotionis, orationis, meditationis, aut celestium contemplationis, vitæque sanctioris ac Religiosioris cultum, adeò ineptæ æstimari solent ejusmodi manuales artes, ut earum professores, vel sibi impossibiles, vel à se alienas putent: verum & hæ ipsæ & aliæ præstantiores inter fabrilia sanctissimi Patriarchæ nostri quotidiana opera sic emicant, ut & ipsum in celestioris hujus vitæ celsitudine mirabilem inter omnes ostendant, & cùm manualibus similibus operariis, tum quietioris etiam vitæ cultoribus in harum virtutum exercitio negligentioribus

ribus, non medioeriter oculos perstringant, ut & hoc praesertim Sancti Josephi exemplum, & alia aliorum non paucorum similia, nullum excusationi locum eis relinquant. Has porro virtutes specialiores in decursu hujus operis suis locis demonstrabimus.

XXXVIII Sexta & ultima hujus rei ratio ut D. Josephus exinde amplius mereretur: sine dubio enim D. Josephus incomparabiliter plus meruit alendo Christum & Matrem ejus ex laboribus & sudoribus suis, quam si id fecisset ex superabundanti & superfluis, ei que ex hoc & Christus & Beata Virgo plus obstricti sunt, nobisque omnibus magis proderunt pro eisdem alendis ab ipso suscepti labores, & sudores defudati. Non possunt satis Sancti Patres exaltare meritum charitatis & misericordiae erga pauperes eo quod sint membra Christi moralia, vide hujus virtutis encomia apud illos. Sed quanta haec si cum illa quam D. Josephus erga Christum & ejus Matrem exercuit comparetur? Excedit haec illum in quatuor, primo, in eo quod ipse non membra Christi ut divites, sed Christum ipsum in personam propriam & ejus Matrem quam plus se diligebat, imò plusquam omnes creaturas simul, pavit. Secundo, in eo quod illos non ex superfluis, sed ex laboribus suis eos pavit, quod, inquam, corpus suum fatigaverit, quod sudaverit ut eos aleret: ut proinde sudores ejus in sanguinem quem pro nobis Christus effudit, in lac quo Beata Virgo ipsum lactavit, conversi sint. O beati labores! o pretiosi sudores! Tertio, ratione affectus & amoris majoris, pietatis & sollicitudinis intensioris quam eos aluit: quam quis dubitat fuisse maximam & intensissimam? quanto enim cum affectu amore, pietate, sollicitudine pro eis laboraverit & sudaverit, quis concipere, quis edicere possit? Quarto, ratione continuationis, fuit enim ipsius charitas, providentia, pietas cum intensissima intentione, erga illos quotidianam imò horariam, cum non cessarit à labore sollicitudine & vigilantia, ut eos aleret adeo ut propter haec infinitè ferè meruerit. Quam ergo aptè de eo pronunciate,

rim cum Psalmista: *Pavit eos in innocentia cordis sui.*

CAPUT XIV.

De Patriâ & Parentelâ Divi Josephi.

UESTIO hæc de Patriâ & Parentelâ pertinet ad hominis natales, & post majores ex quibus quilibet natus est, nullam habemus majorem conjunctionem quam cum consanguineis ex quorum majoribus ut illi nati sumus, & cum concivibus ex quorum Patriâ ut illi oriundi sumus. Quocirca & consanguineus & concivis dicitur frater, idest ferè alter: hic, quia ex eadem gente, ille quia ex eodem communi Parente progenitus, & vocantur frater ille gente hic cognatione: sic ut infinita alia exempla omittamus Abraham Patrius & Loth nepos dicuntur fratres. Sic Paulus Judæus vocat Judæos fratres suos ad Rom. cap. 9. v. 1. Disceptationi igitur de Progenitoribus D. Josephi satis aptè & consequenter quaestionem de ipsius Patriâ ac parentelâ assumimus in duas Sectiones partitam. Quarum prima erit de Patriâ, secunda de Parentelâ.

SECTIO PRIMA.

De Patria Divi Josephi.

QUOD etiam magni Oratores summorum Virorum quos laudare aggreduuntur encomium non solum à majoribus ex quibus progeniti sunt, sed etiam à loco in quo nati sunt & educati, & ab aëre quem hauserunt solent exordiri, tam mihi semper mirum visum est, quam hoc frequentissimum esse video. Et meritò, *Nonne enim videmus, inquit Seneca lib. 7. de beneficiis, ferrum ex iisdem antris proferrì quibus aurum & argentum?* Quid ergo loca in quibus vel nati sumus vel degimus possunt ut nos meliores reddant? nimis extrinseca sunt & extranea à nobis ista, ut quidquam bonitatis vel justæ laudis adjicere possint; quamvis non diffitear tempestiem climatis, vel exempla &

O 2

con-

Synopsis

Magnabit

D.

Josephi

Rv
an

consuetudines eorum cum quibus vivimus adjuvare posse ad probitatem vel improbitatem.

III. Quare quod Scriptura Natale Solum Divi Josephi non exprimat bene est, hoc enim significat eum non inde mores hausisse, quod in aliis ut plurimum evenire docuit Divus Hieronymus lib. 1. in epist. ad Galat. c. 3. *Certus mos est, inquit, Scripturarum Patriarum solum consignare, ut eo quasi indicio communia vitia aut virtutes intimentur*, Ionæ cap. 1. Prophetam istum transfugam interrogant nautæ, quæ terra tua? & quo vadis? & ex quo populo es tu? ubi Theodoretus, *Invent, inquit, hæc dicere ut ex communibus gentis studiis & institutis hominis vitam agnoscant.*

IV. Sed quamvis verum sit homines excellentes maximè verò in Sanctitate, aut nihil, aut ferè nihil à loco in quo nati sunt trahere, certum tamen est loca ab hominibus qui in eis nati & educati præclara gesserunt nobilitari. Quem enim Aristoteles Peripateticorum Princeps Philosophorum dictus Stagyrites à Stagyra potuit trahere splendorem, quæ ante ipsum urbecula erat Græciæ obscura? Non ergò Aristoteles idè Stagyrites dictus quod ei Stagyra ut nativitatem ita splendorem aliquem contulerit, sed quod è contra hic ei pro nativitate, quam ab ea acceperat, gloriam rependerit & ornamentum. Sic de Bethleem Oppidulo Judæ aliàs ignobili, dicitur per Micheam Prophetam. *Et tu Bethleem terra Iudæ nequaquam minima es in Principibus Iudæ, ex te enim exiet Dux qui regat populum meum Israel.*

V. Hinc D. Isidorus Ægyptius lib. 1. Epistol. quæst. 281. de Sanctis Fratribus Basilio Magno Cæsariensi, & Gregorio Nysseno Episcopis loquens. *Ego, inquit, Sanctos illos è Cappadocia extitisse assentior, atque hoc potissimum Cappadocum improbitatis argumentum est: nam si isti ex illis minime effulsissent, male feriat a natura generalis improbitatem tanquam à natura sibi inditam suis vitiis pratexere potuissent.* Econtra Themystius orat. 19. *Ridiculi, inquit, planè visi fuisset, non Dei causâ locum honorantes, sed propter locum etiam Deum ipsum injuriâ afficientes.* *Ego & Amuletum, & Colophonem veneror*

propter veterem inibi Apollinis habitationem. Cæterum si propius nunc aliâ quâpiam in urbe Deus oraculum aperiat, èd proficiscar, imò Hercule ad quemlibet vicum, agrum, lucum, arborem, si quæ fortè illi arbor cara sit ut olim Iovi in Dodonâ Quercum fuisse fama restatur.

Certum est secundò, etsi loca nihil possint ut nos meliores reddant, faciunt tamen illustriores. Hinc dum patientissimi Job justitia narratur, patriam ejus enuntiat Scriptura, Job. cap. 1. vers. 1. *dicens. Vir erat in terra Hus nomine Job, & erat vir ille simplex, & rectus ac timens Deum & recedens à malo.* Majus enim fuit esse bonum inter malos quales erant Hussitæ Gentiles, infideles, Idololatræ & brutaliter viventes, quàm inter bonos; hinc idem Job sibi met attestatur dicens: *Frater sui draconum, & socius Struthionum.* Hinc Paulus dicit ad Philippenses cap. 2. vers. 15. *In medio nationis prava & perversa, inter quos lucetis sicut luminaria in mundo.* Hinc Angelo Pergami Ecclesiæ dicitur Apocal. cap. 2. vers. 13. *Scio ubi habitas, ubi sedes est Sathana, & tenes nomen meum, & non negasti fidem meam.* Hinc Sancta Ecclesia Sponsi voce laudatur, cum ei in Amoris Cantico c. 2. v. 2. dicitur. *Sicut lilium inter spinas, sic Amica mea inter filias.* Benè ergò justus memoratâ terrâ inter iniquos vixisse describitur, ut juxta Sponsi preconium inter spinas lilium crevisse monstretur. Vide D. Gregorium lib. 1. moral. in Job c. 1.

Nostrer ergò Sanctissimus Patriarcha tantus cum sit, ut nulla illustri patriâ aut loco egeat ad sui commendationem. Sed quemadmodum Homerus Ductorem exercitus Salaminæ educatum atque agresti ritu in montibus institutum Mycenæo simul & Græcis ac Barbaris anteposuit. Sic D. Josephus licet in ultimo orbis angulo, licet in extremis mundi recessibus conceptus fuisset & natus, præferendus semper esset mortalibus universis: dum ergò Patriam ejus hic inquirimus, non èd id facimus quod ipse ab illâ, sed è contra quod illa ab ipso gloriam & nomen comparat; comparatura etiam si voluerit à tanto cive Mecenate Protectore salutem & felicitatem. Neque enim cives poterit non amare qui amat omnes nisi ipsi se charitate

ritate Patriæ abdicare perseveraverint. Igitur ad rem.

VIII. De Patriâ Sancti Iosephi duplex est sententia. Una est illorum qui volunt ipsum fuisse Bethleemitem. Fundantur in eo quod dicit D. Justinus Martyr in Dialog. ad Tryphonem Judæum, ubi loquens de D. Iosepho, ait: *Perrexit ex Nazareth ubi habitabat in Bethleem antiquam suam Patriam ut ibi describeretur.* Sed hæc ratio levis est. Nam D. Justinus dicens Bethleem antiquam Divi Iosephi Patriam, non ideo dicit quod velit ibi natum, sed quia ejus Majores ex eâ oriundi essent, & quia, ubi tēdit D. Justinus, erat de domo & de familiâ David, qui fuit Bethleemites. Deinde quia Civitas illa ex quâ erat Caput cuiusque familiæ vocabatur Civitas omnium qui erant de eadem familiâ ubi eumque tandem nati essent, & ideo sub Cæsare Augusto ad illam quisque debuit accedere ut describeretur. Et notandum de D. Iosepho proficiscente in Bethleem ut ibi describeretur, dici quod profectus est in Bethleem Civitatem, non suam, sed David; eo quod esset de domo & de familia David.

IX. Igitur dico, Civitas ex quâ D. Iosephus est oriundus, in quâ vixit & obiit est Nazareth, Patria est Galilæa. Probatur prima pars, quia in Nazareth habuit domicilium sine dubio à parentibus suis acceptum ad quod duxit Beatam Virginem postquam ipsi desponsata fuit. Nam Christus Dominus ideo dicitur Nazarenus & Galilæus: quod scilicet in Nazareth Civitate Galilææ conceptus vixit usque ad tempus manifestationis suæ, non alibi quam in domo quæ spectabat ad D. Iosephum, ad quam ipse traduxerat Virginem post desponsationem. Confirmatur ex Divo Epiphonio hæresi 79 ubi ait: *Christus in Civitate Nazareth quæ nunc vivit, educatus est in domo Ioseph.* Sed clarius in Evangelio. Nam primò missus est Angelus Gabriel à Deo in Civitatem Galilææ cui nomen Nazareth, ad Virginem desponsatam Viro cui nomen erat Ioseph, & ergò ibi Christus conceptus. Tum deinde Lucæ cap. 2. Ascendit Ioseph à Galileâ de Civitate Nazareth in Iudæam in Civitatem David, ut profiteretur cum Mariâ despon-

satâ sibi uxore prægnante. Tertio, ibidem vers. 39. Et ut perfecterunt omnia secundum legem Domini reversi sunt in Galileam in Civitatem suam Nazareth. Et vers. 40. sequitur: Et ibant, scilicet ex Nazareth parentes ejus per omnes annos in Ierusalem in die solemni Paschæ, & cum factus esset annorum duodecim ascendit illis Ierusalem secundum consuetudinem dici festi, cum redirent scilicet in Nazareth, remansit puer Jesus in Ierusalem: tandem ibidem adhuc vers. 51. Iesus ab eis repertus in templo sedens inter Doctores actione finit descendit cum eis & venit Nazareth, & erat subditus illis. Ergò Christus Nazarethi conceptus, educatusque est, & vixit utique ad manifestationis suæ tempus: utique in domo Divi Iosephi ad quam Virginem post desponsationem traduxerat.

Sed ad hoc inquirunt nonnulli, domicilium quod Nazarethi incoluerunt D. Iosephus & Maria usque ad manifestationem Christi, eis obtigit ex hereditate parentum Beatæ Virginis, non igitur benè arguitur ab isto domicilio Divum Iosephum fuisse Nazarethanum. Sed

Respondeo, primò, qui hoc aiunt faciunt D. Iosephum adeò pauperem & tenuem, ut ne domum quidem habuerit, quod nec probabile, est nec credibile, nam D. Iosephus fuit filius legalis Heli & successit in ejus bonis. At quintus avus Heli ut ex Iosepho lib. 2. de bello Judaico cap. 35. & Philone in Breviario temporum habemus, omnem gubernavit Judæam & Galilæam: tanta igitur gloria non adeò potuit esse detrita in Heli, ut ne domum quidem unam haberet, in quam filius ejus Ioseph succederet.

Respondeo secundò, qui hoc aiunt, aiunt quoque Beatam Virginem in eadem domo natam: Sed hoc non habet probabilitatem, primò, quia nulla inibi extat aut extitisse scitur memoria, unde constet ibi locum fuisse nativitatis Beatæ Virginis: quod eo magis admirabile quò prisci fideles, Imperatores, imperatrices, nobilissimæ feminae, & Sancti Patres etiam ignobiliora conquirebant monumenta loco-

rum

Synopsis

Magnificat
D.
Iosephus
SV
171

rum, ut tradit S. Gregorius lib. 3. epist. 43. in qua ex celsō spiritus impetu ferebantur, nihil tamen extruxerint in Nazareth pro ortu Mariæ.

XIII. Porro qui hanc sententiam tenuerunt sequuti sunt historiam de Ortu B. Virginis, cuius cum incertus sit author & valde singularis sit: ista opinio parum habet firmitatis: in his sunt Gerson 4. part. serm. de Concept. S. Vincentius Ferrerius serm. de Nativ. Mariæ. Onuphrius in Chron. Ludolph. 1. part. vitæ Christi cap. 2. Pererius de benedictionibus Patriarcharum proph. 4. Rutilius Benzoni lib. 6. de Iubilæo, qui huic adhæserit, existimantes illius historiae authorem esse D. Hieronymum, eo quod extet inter opera ejus, quod tamen falsum esse constat.

XIV. Respondeo tertio, Beatam Virginem natam esse Hierosolymis in domo parentum, quæ erat ad templi valvas scælici omnine ut cuius uterus futurus erat aliquando templum Dei. Hanc veritatem his mihi persuadeo documentis. Primo ex Synefio in hymnis qui Mariam Solymitanam pangit; & ex Sancta Brigitta lib. 5. Revelat. cap. 13. ubi sic illa. *Qui ad locum istum, Ierusalem, venerit ubi Maria nata & educata est, non solum mundabitur, sed erit vas in honorem meum.* Clarissimæ huic sententiæ adhæret noster D. Damascenus qui Loca Sancta visitavit ut testatur Ioannes Patriarcha in ejus vitâ. Forsan in eâ professione habuit orationem priorem de Nativitate Virginis, quandoquidem per apostrophem ad probaticam piscinam quæ nascentem excepit Virginem, hæc dedit. *Fausta tibi sint omnia ô Matris Dei probatica! Patrum Regine domicilium. Fausta tibi sint omnia ô probatica! seminum Ioachim vetus sanum, nunc autem ovilis ratione præditi Ecclesia cælum imitans, atque olim quidem semel quotannis Angelum Dei excipiens, nunc cælestium virtutum copiosum agmen habens miraculorum abyssum.* Ejusdem coloris sunt quæ habet idem 4. de fide orthod. cap. 15. *In lucens editur Virgo in domo probatica Ioachim, atque ad templum adducitur.*

XV. Sed verbis paulò post in Damasceno sequentibus. *Editur partu Maria in domo ovilis Ioachim.* Decepti nonnulli Ma-

riam in solitudine inter greges & pastores natam existimant: sed malè. Cum domus ovilis Ioachim dicatur quæ erat Hierosolymis Ioachimo ad forum pecuarium in quo oves & pecudes pro sacrificiis servari solebant: vel quod ut ait S. Hieronymus lib. de locis Hebraicis sacrificandæ oves ibi lavarentur: vel quia propè esset illam portam quæ dicitur porta gregis, Porta enim erat Ierolymis quæ in templum greges sacrificandi inducerentur, tandem Latine idem est domus ovilis, quod Græcè domus probatica à voce *probaton*, quæ ovem significat.

Confirmatur ex sensu Ecclesiæ quæ in officio Nativitatis & Conceptionis Beatæ Virginis canit, *sicut Spina Rosam genuit Iudæa (non Galilæa,) Mariam*, vide Hugonem à S. Victore serm. 65. vide etiam Guillelmum Baldensel, qui vixit anno 1300. & accuratè suis oculis lustravit & indagavit Palestinæ monumenta qui Hodeporic. ad terram sanctam, hæc habet: *Ecclesiæ Beatæ Annæ Avie Christi satis pulchra est, contigua probatica Piscina, ubi Beata Virgo nata fuisse dicitur.* Vide item Bredembachium 26. Julii, Saligniacum, tom. 8. cap. 6. Vitricum cap. 58. Guillelmum Tyrium 11. belli sacri, nostrum Joannem Pascha D. 197. qui anno 1527. librum edidit de confecta à se peregrinatione ad loca sancta, qui iterum excusus est Lovanii anno 1663.

Firmius adhuc solidatur hæc doctrina ex constanti traditione quam decem aut undecim Rom. Pontifices probaverunt, qui ut in ordinario terræ sanctæ legitur, & ex itinerariis probatis convincitur, plures cõcesserunt Indulgentias & criminum remissiones probaticæ Piscinæ juxta Templum sitæ, eo quod in ea sit orta Deipara; quod nullus Pontifex fecit pro Nazareth, vel alio quovis loco. Idè Cotovicus lib. 2. Itinerarii dum locorum sanctitatem exprimit quæ sunt propè Templum Salomonis, hæc habet: *Ad lavam; inquit, reliquis mus sanum vetusti operis Sanctæ Annæ Virginis Matrî quondam dicatum Nativitate Virginis per celebre. Edes namque Ioachim & Annæ eo loci quondam extitisse, ibique natam esse Virginem à veteribus acceptum est.*

His

XVIII. His adde illam descriptionem Palestinae quae habetur ad finem Itinerarii Leonis de Rosmital, ubi post consignatas Beatæ Annæ Aedes prope piscinam probaticam Jerusalem, refert plenariam criminum remissionem illis sacris locis adnexam à Sancto Papa Sylvestro Constantini Magni & Divæ Imperatricis Helene matris ejus rogatu, quod ibidem Beatissima Deipara felici ortu edita fuisset.

XIX. Cùm igitur ex dictis hæcenus tam firmiter constet Beatam Virginem non Nazarethi, ut ex deceptione à libro de Ortu Beatæ Virginis falsò D. Hieronymo adscripto & inter ejus opera compilato, censuerunt illi, qui à nobis supra citati num. 13. unde quæso Beata Virgo statim à desponsatione sua cum D. Josepho transmigravit in Nazareth, ibique usque ad manifestationem Christi omnes permanserunt (propter quod Jesus dictus est & dici debuit secundum Prophetas Nazarenus) nisi ex eo quod Beatam Virginem D. Joseph sibi desponsatam traduxit in domum suam ibi: & ita fieri voluit Deus ut sicut à Patre suo æterno habet quod vocetur Christus, ita à D. Josepho quod vocetur & Nazarenus & Galilæus, Nazarenus à bonis, Galilæus à malis Juliano Apostata & aliis illi similibus.

XX. Objicies si parentibus Beatæ Virginis fuissent aedes Jerosolymis, cùm illi jam mortui essent quando illa nupsit, & consequenter illis in bonis successisset, sine dubio potius elegisset manere in domo in qua nata fuisset, in qua parentes vixissent & obiissent, quam in Nazareth, maxime ut esset vicinior Templo cui in eo triennis Deo oblata, ita afficiebatur, ut ab eo nunquam discessisset, nisi ei constitisset voluntatem Dei esse ut Josepho se traderet: & sine dubio Josepho tam cara erat, ut pio ejus desiderio ipse etiam tam pius & sanctus nunquam obstitisset: Respondent aliqui propter hoc argumentum dicendum esse Beatæ Virginis parentes necdum tunc fuisse mortuos maxime cùm contrarium aliundè probari nequeat: & ideo à D. Josepho conjugæ suo in domum suam, quam Nazarethi habebat fuisse abductam: & per hoc magis confirmari hanc sententiam de Pa-

triâ D. Josephi. Respondeo secundò, cùm decrevisset uterque ex Dei motione speciali sanctam paupertatem servare, & ex re familiari necessaria tantum reservare; elegit B. Virgo & D. Josephus ex bonis ad se pertinentibus & devolutis ea vendere, ex quorum venditione melius paupertatem istam servare poterant, & plura in pauperes erogare: quare cùm ea quæ possidebant Jerosolymis ex hæreditate SS. Joachimi & Annæ ampla essent, & domus Nazarethana D. Josephi conformior paupertati sanctæ, ibique Divus Josephus, ut civis & incola suas haberet habitudines, ut ex arte sua sibi & sponsæ suæ victum quæreret, ideo B. Virgo quæ humilis erat & subdita, prætulit virum suum sequi & Nazarethum venire.

Et hæc D. Josephi domus Nazarethana illa est quam Deus elegit pro conceptione suâ, illa est quam Christus sanctificavit in habitatione sua usque ad tempus manifestationis suæ, illa est quam super omnia loca quæ suâ sanctissimâ consecravit præsentiam dilexit, quam ideo ne cum cæteris in manus inimicorum fidei caderet, singularissimo, stupendissimo ac inaudito omnibus sæculis portento per aëra Nazaretho in Dalmatiam, à Dalmatiâ in agrum Picenum, inde in prædium cujusdam Lauretæ seu Laurentiæ, unde Lauretana jam dicitur, transtulit: tandem illa est, ut paucis multa complectar, totius orbis primum ac maximum sacrarium, non à christianis tantum orthodoxis, sed etiam à Sarracenis in pretio & veneratione habitum, quæ non minùs justè Nazarethana à Nazaretho, aut Josephina à D. Josepho, quam Lauretana à Laureta vel Laurentia, in cujus prædio collocata est diceretur: Et hæc de Civitate D. Josephi,

De Patria seu Provincia in qua sita est Nazareth, certum est esse Galileam. Missus est enim Angelus Gabriel à Deo in Civitatem Galilææ cui nomen Nazareth, Hæc Provincia est in Asiâ, de qua ita Hypocrates opusc. de aëre & aquis. Longè pulchriora & majora omnia nascuntur in Asiâ, estq. Regio ipsâ Europâ mansuetior, sunt enim hominum mores benigniores & cultiores. Causa verò horum est, temporum anni temperies, siquidem

Synopsis

Magnabit

D.

Josephi

SV
113

In medio solis ortu sita est, ad auroram, à frigiditate & caliditate omni remotior.

XXIII. Galilæa ipsa in eâ mûdi plagâ idest Asia inter ceteras ejus Provincias, utpote ferè in ejus medietate posita, ut à situ, ita à natura optima est: ut enim ex Iosepho Iudæo, aliisque multis colligimus fontibus est perennibus atque torrentibus irrigua, frumenti, vini & olei feracissima: omnes illius oræ scatent omnigenâ fructuum ubertate: pratorum herbecens viriditas, floribus innumeris vernalibus, fontes purissimis labuntur aquis. Crederes Carmelum, & Thabor, & Hermon, & terram Naïd, aut fortunatas Insulas, si ibi essent Conventus Philophorum, Theatra Poëtarum, Exultantium Coronæ, Musici concentus, & Genialia Convivia, quæ Plato in suis descripsit. Non frigus in Galilæâ, non æstus est gravis, sed temperatus aër funditur, & mitibus solis radiis illustratur. Et Isidorus lib. 4. de orig. cap. 3. Galilæa candidiores gignit homines quàm Palestina, terra opima, ferax & fructibus satis fœcunda.

XXIV. Sed ut à natura & situ optima est Galilæa, ita à moribus contemptibilis, imò Ioannes Major in cap. 1. Lucæ scripsit nihil apud Iudæorum Proceres eâ Provinciâ fuisse contemptibilius. Contemptibilitas ejus videtur indicari Ioan. cap. 7. vers. 41. *Nunquid à Galilæâ venit Christus?* Et propterea Nicodemus videretur objectum esse, ibidem versu 52. *Nunquid & tu Galilæus es? Scrutare & vide quia à Galilæâ Propheta non surgit.* Quæ opprobria, ut patet, non in solum, sed in homines conjecta sunt, vel ob inculta ingenia, vel in contemptum non benè observatæ Religionis, vel forsitan quod Gentilibus vicina odium incurrerit Hebræorum.

XXV. Porrò duæ sunt Galilææ in Asiâ, vel dividitur una in duas partes: quarum prima confinis est Iudææ, altera verò Phœnicæ juxta nostrum S. Cyrillum Alexandrinum lib. 2. contra Iulian. quas Iosephus lib. 3. de bello Iud. cap. 2. superiorem & inferiorem nominat. Superior quæ est posita in Tribu Nephthali, ea est, quæ Isaiæ cap. 9. & Matth. cap. 4. dicitur Galilæa Gentium, tum quia hæc, ut etiam inferior, & longè amplius gentibus cingebatur, tum quia

Salomon maximam ejus partem Hiram Regi Tyriorum cesserat. Posterior autè est in Tribu Zabulon circa Tiberiadem & Stagnum Genezareth, ut tradit D. Hieron. lib. de locis Hebræicis in qua est Nazareth de quâ nobis hic sermo: & per hoc patet bonitas divisionis Galilææ, quandoquidè Nazarethani ipsi dicentes Domino: *Quanta audivimus facta in Capernaum (quæ est Civitas in Galilæâ) fac & hic in Patria tua.* Distinctionem Galilææ manifestè innuant.

In hæc ergò secundâ partè Galilææ, XXVI quæ est inferior posita in Tribu Zabulon, est nostra Nazareth, quæ cum interpretatur florida, denotat hunc locum summè participare bonitatem soli totius Galilææ; sed ut bonitate soli hæc pars Galilææ commendabilis ut tota Galilæa, ita à moribus contemptibilis ut reliquum Galilææ. Hinc illæ voces: *A Nazareth potest quid boni venire?*

Sed dices, hæc Nazareth non pertinebat ad Tribum Judæ ex quâ tamen fuit D. Joseph, sed ad Tribum Zabulon ut diximus: non potuit ergò D. Josephus possedisse domum extra propriam sortem. Respondeo, rediisse tantum è captivitate Babylonis Tribus Juda, Levi & Benjamin, alias verò Tribus remansisse in terrâ Medorum & Persarum: undetres illè Tribus reduces totam terram Judæorum possidebant, nè esset deserta. Vide plura apud Abulensè in c. 2. Matt. q. 87. & 88. & Sylveirâ tom. 1. in Evang. lib. 2. c. 9. in exposit. illorum verborum Matt. c. 2. v. 23. *Et veniens habitavit in Civitate qua vocatur Nazareth.*

Quare cum è Nazaretho à moribus XXVII ita contemptibili tantus civis fuerit Divus Josephus oriundus, imò & Jesus ibidem conceptus, & per tot annos incolæ. Meritò propter hos contra Nazarethanos & Galilæos torqueo quod hic supra num. 5. D. Isidorus Ægyptius lib. 1. epistolar. epist. 281. contra Cappadoces improbos ob Sanctos Fratres Basilium & Gregorium ex eâ etiam oriundos. *Ego Sanctos illos, Iosephum & Jesum, è Nazaretho & Galilæa extitisse asserentior, atque hoc potissimum Nazarethanorum & Galilæorum improbitatis argumentum est: Nam si isti ex illis minimè effulsissent, male servata natio generalem improbitatem tanquam à natura sibi indi-*

tam suis vitis praeexere potuisset.

XXXIX. Et hæc de Patriâ D. Iosephi realiter & historicè, moraliter dicere possumus D. Iosepho nullam hîc fuisse patriam, sed quod de Sapiente dixit sapienter Seneca epist. 102. *Illi patria est quodcumque supernè univèrsa circuitu suo cingit, hoc omne connexum, intra quod sacent maria cum terris, intra quod aër humanis divina secernens etiam conjungit, intra quod disposita tot numina in actus suos excubant.* Vel quod idem Seneca de se lib. de Vitâ beatâ. *Patriam meam esse mundum scio, & Præsides Deos supra me, circum, me.*

XXX. Plutarchus lib. de exilio. *Naturâ, inquit, nulla est Patria, ut nec domicilium, neque prædium, neque officina araria, ut Aristoteles dixit, vel medica: sed fit, imò appellatur & nominatur horum quodcumque quantum ad habitationem & virtutem: Homo enim, ut est apud Platonem, non est stirps terræ infixæ, neque immota: Stirpes sunt & stipes qui Patrii soli amore capti ita loco uni adherere videntur, ut vi nulla possint ab eo avelli aut alienos tractus peragrare, non ut Socrates qui se non Atheniensem, non Græcum, sed mundanum appellabat. Non ita Sanctissimus Patriarcha Iosephus, qui ut in Galilæa, ita in Iudæa, ita in Ægypto degere, ut Deo placuisset, paratus fuit, & pater ex Evangelio.*

XXXI. De se dicebat Magnus ille Paulus Orosius Sancto Augustino familiaris, lib. 5. contra Paganos. *Inter Romanos Romanus, inter Christianos Christianus, inter homines homo, legibus imploro rempublicam, Religione conscientiam, communionem naturam: utror temporariè omni terrâ quasi patriâ, quia quæ vera est, & illa, quam amo, patria, in terra penitus non est: nihil perdidit ubi nihil amavi: totumq; habeo quando quem diligo mecum est; maxime quia & apud omnes idem est, qui me non modo notum omnibus, verum & proximum facit, neque egentem deserit, quia ipse est terra & plenitudo ejus, ex qua omnibus omnia jussit esse communia.* Hæc ille: eadem tantò justius & rectius sibi usurpare potuit Sanctissimus Patriarcha Iosephus, quantò certius & strictius ubique secum habebat quem diligebat.

Sed cur non etiam de ipso verè dicere possim domum D. Iosepho fuisse, urbem, fuisse illi & Patriam, aded solitarius erat & absconditus: ibi, non de illorum numero erat de quibus loquitur Seneca epist. 60. *Qui latitant & torpent, inquit, sic in domo sunt, quasi in conditivo: horum licet in limine ipso nomen matroni inscribas, mortem suam antecesserunt.* Et omnis & nullius loci fuit filius aut debitor D. Iosephus, ubique Dominus, ubique peregrinus.

SECTIO II.

De Parentelâ Divi Iosephi.

DE Progenitoribus D. Iosephi supra fusè satis disceptavimus, hîc de fratribus & collateralibus consanguineis ejus. De quibus

Dico primò, quod supra c. 3. num. 6. Mariam & Iosephum fuisse consanguineos inter se, & ita propinquos ut Genealogiam D. Iosephi per Matthæum deductam, fuisse etiam Genealogiam Mariæ & Christi Domini ex eâ solâ nati, omnibus indubitatum fuerit: fuit enim Christus in suâ patriâ persona nimis publica ut ejus natales quemquam laruerint: unde factum ut nec ullus ex Judæis qui tunc vivebant quando Matthæus Genealogiam ipsius edidit, in dubium revocarit quod intendit perillam Matthæus, illam nimirum licet ad D. Iosephum terminatam, probare tamen Christi ex Abrahamo & Davide descensum secundum carnem.

Quare asserunt hodie Interpretes qui rem penitus examinarunt, quod & nos cum illis credimus, Jacob Patrem carnalem D. Iosephi, & Ioachim Patrem Beatæ Virginis fuisse fratres ex eodem Patre Mathan de lineâ Salomonis & Matre Estha genitos; atque aded Iosephum & Mariam fuisse Patruos, & habuisse eundem Avum & Aviam Mathan scilicet & Estham; quod verò addunt alii, quos sequitur Poza in Elucid. Deiparæ lib. 2. tract. 13. c. 6. Joachim & Annam eundem etiam Avum Paternum habuisse, scilicet Eleazar vel Eliud, qui omnes continentur in serie Matthæi; ac sic Sanctam Annam fuisse etiam consanguineam

Synopsis

Magnum

D.

Iosephi

SV
115

neam D. Iosephi in tertio vel quarto gradu, non approbo: quia mihi certum est illam ex Patre non fuisse de Tribu Iudâ, sed de genere Sacerdotali: fuit tamen amitta per affinitatem ut nupta Ioachimo Patruo suo, ac deinde superveniente matrimonio cum Beata Virgine, focrus.

XXXV. Ex his colligimus, quod cum D. Iosephus & Deipara conveniant in uno & eodem Avo Paterno seu communi utriusque stipite scilicet Mathan, sintque ideò ambo ut ex duobus fratribus geniti patruels & consanguinei in secundo gradu: colligimus, inquam, quod etsi D. Iosephus non esset Pater Christi, ut conjux Matris ejus, esset tamen consanguineus Christi in gradu medio inter secundum & tertium, & certissimè propinquiori quàm vel D. Ioannes Baptista, vel alii qui dicuntur in Evangelio ejus fratres & sorores, idest cognati.

XXXVI. Ex quo ita infero, si Christus, quia apprehendens semen Abraham factus est aliquo modo de cognatione Iudæorum, eos ita prætulit aliis nationibus in suis gratiis, ut ipse dixerit mulieri Chananeæ Matthæi, cap. 15. *Non sum missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israël. Et non est bonum sumere panem filiorum & mittere illum omnibus*, & alia id genus: sivera ac stricta jura cognationis, majoribus adhuc favoribus prosecutus est, majori studio promovit, ut patet tum in Sancto Præcurfore suo, tum in pluribus Apostolis de cognatione sua ut Iacobo & Iuda & altero Iacobo & Ioanne filiis Zebedei, quos ad sacros Magistratus in regno suo evexit: an inter illos neglexisset D. Iosephum sibi propius illis sanguine conjunctum, nisi illum ad titulum omnibus celsiorem evexisset, majoribusque & selectioribus gratiis & reservasset & dignum effecisset?

XXXVII. Nomen Matris D. Iosephi quæ fuit uxor Heli, & in qua Iacob hujus uterinus frater eum suscitavit, juxta legem fratri suo sine liberis defuncto, ignoratur, bonam tamen fuisse conjicitur, primò, ex eo quod tali homini qualis fuit & debebat esse D. Ioseph non alia mater quàm bona obtingere debuerit, quis enim credat tam boni fructus ma-

lam fuisse arborem? etsi enim subinde contingat quod non diffiteor, ex malis parentibus bonos quandoque nasci filios, & è contra, id tamen rarum est, & præcipuè in filiis adeò conspicuis & insignibus qualis fuit D. Iosephus. Secundò, quia ut docet Aristoteles, *Filii frequenter matrificant*, quod jam transit in proverbium: idest proles matrem frequenter referunt, non tantum in specie vultus, & totâ corporis habitudine, sed maximè in indole, moribus & complexionem: quod ex quintuplici capite provenit, primò, quidem quia corpus proles ferè ex toto decimum est ex substantiâ matris. Secundò, quia satis lógo tempore in utero matris corpus proles formatur & organizatur, ut illud suo charactere notet, suasque ei imprimat affectiones & passiones, ac temperamentum. Tertio, quia ibi ex ejus substantiâ coagmentatur per novem menses. Quarto, quia indèeducta primam suam nutritionem ex eadem illius substantiâ, sanguine scilicet ejus in lac converso, accipit, quod multum confert ad indolem: dum enim egredimur utero materno complexionem quidem habemus aliquam, ast valde imperfectam, sed absolvitur in manibus ejus cujus lac sugimus: hoc adeò verum est, ut etiam observatum sit quod si hinnulus Capræ ovem fugat, pilus ejus lenior evadit, & è contra si caprea agnum lactet, hujus lana erit asperior. Proprerea Commodus Imperator nihil habuit indolis Parentum suorum, sed illam traxit, & quoad vixit retinuit à nutrice quam suxit: mulier illa pilosa erat & barbata ut vir, & ideò Commodus illi traditus, quia credebatur cum lacte nutricis, animum fortem, martialem & generosum hausturum; sed secus accidit: hæc enim per lac suum ex Principe fecit gladiatorem, ex Imperatore monstrum, hominem dico ferinum, trucem, & barbarum. Tandem filii *frequenter matrificant* propter educationem, in quâ matres potiore habent partem. Cùm ergo videamus D. Iosephum tam bonæ indolis, tam honestum, mitem, modestum, & tranquillum, cur non ex hoc conjiciamus probabiliter matrem ipsius ex
cujus

cujus substantiâ compactus est, in cujus matrice totis novem mensibus formatus est, cujus substantiâ & lacte tamdiu nutritus est, sub cujus manu adolevit, honestam fuisse & optimam? Tertiò, principaliter quia aliquo modo fuit Avia Christi, utpote mater Patris sui D. Josephi; ergo aliquo modo propter istam ad Christum proximitatem à Divâ Annâ ad illam, arguendum, licet non omninò pariformiter.

XXXVIII Præterea pro certo assigno D. Josepho Fratrem ex eodè Patre & Matre genitum nomine Cleopham: & huic assero standum statuit Baronius in Apparatu propter authoritatè Hegesippi antiquissimi qui fuit vicinus temporibus Apostolorum: & confirmatur iterum authoritate D. Epiphani qui hęc ref. 66. ait: *Præterierunt Sancti omnes & cum ipsis Simeon filius Cleophae fratris Ioseph. Et hæref. 78. Hic Ioseph frater fuit Cleophae, erat autem filius Iacob qui Panther cognominabatur. Idemque docent Eusebius lib. 3. histor. Ecclesiast. cap. 11. Cedrenus in Compend. histor. Nicephorus lib. 3. histor. cap. 9. Ven. Beda in cap. 6. Lucae & in cap. 1. Actuum Apost. Theophylactus in cap. 19. Joan. & alii innumeri. Confirmaturque secundò efficacissimè ex Joan. cap. 19. ubi una ex mulieribus stantibus juxta Crucem Jesu cum Matre ejus dicitur Maria Cleophae, non utique à Patre, sed à marito suo, more Judæis aliisque usitato, simulque dicitur Soror Beatæ Virginis, (Stabat juxta Crucem IESU Mater ejus, & Soror Matris ejus Maria Cleophae:) undè autem hæc Soror Mariæ, nisi quia erat Uxor Cleophae Fratris Sancti Iosephi Sponsi Mariæ?*

XXXIX. Consequenter Nepos ejus fuit Simeon, ille de quo ita Eusebius, & Historia Ecclesiast. in Breviario ad 18. Febr. *Simeon Filius Cleophae post Iacobum proximus Ierosolymis ordinatus Episcopus, Trajano Imperatore apud Atticum Consulare est accusatus, quod Christianus esset, & Christi propinquus: (comprehendebantur enim omnes eo tempore quicumque ex genere David orti essent.) Quare multis cruciatus tormentis, eodem passio- nis genere, quod Salvator noster subierat, afficitur, mirantibus omnibus quod homo*

atate confectus (erat enim centum & viginti annorum) acerbissimos Crucis dolores fortiter constanterq; pateretur.

Dico tertiò, constat ex Matth. cap. XL₆ 13. circa finem & Marci cap. 6. in initio, Iacobum Minorem, Ioseph, Iudam & Simonem seu Simeonem fuisse dictos fratres Domini: quod quo pacto verum sit hîc inquirendum, quia facit ad præsentem materiam. Respondebat spurcissimus Helvidius ita dictos, quod ex eadem Matre quâ Christus essent nati, negabat enim Matrem Christi perpetuò mansisse Virginem; sed cum iste nequam vapulaverit D. Hieronymo lib. contra ipsum, cum hîc dimittimus.

Respondent secundò, Græci passim cum Eusebio lib. 2. histor. cap. 1. & è Latinis S. Hilarius & Ambrosius apud Baronium in Apparatu cap. 46. fuisse filios D. Iosephi ex priori matrimonio quod inerat antequam Beatam Virginem duceret: verum Divum Iosephum non habuisse aliam uxorem quam Beatam Virginem, ac perpetuam coluisse Virginitatem, res est quam clarè probabimus infra Parte 2. Tractatu 1. cap. 3.

Respondent alii tertiò, hos fuisse ex XLII₁ Sanctâ Annâ Virginis Matre progenitos. Volunt enim Annam præter Ioachimum ex quo concepit Beatam Virginem Deiparentem duos alios successivè habuisse maritos, ex quibus illas proles conceperit. Hujus sententiæ fuit Hugo de S. Victore quæst. 5. de nuptiis. Glossa & Strabo in cap. 1. ad Galat. Haymo lib. 2. de Christianar. rer. memoria cap. 3. Ludolphus part. 1. cap. 3. Ekius ferm. de S. Annâ, Franciscus Ximenez Patriarcha Ierosolymitanus lib. 2. cap. 14. Adrichomius in Chronico, & Theophilus Lebbæus in suo Onomastico Theolog. & alii. Hancque sententiam docet Azorius lib. 2. Moral. institut. cap. 15. fuisse communiorem.

Sed esto illa esset communiore, quod XLIII₁ non, contraria est verior, imò certa: constat enim ex Sancto Hyppolito antiquissimo apud Nicephorum lib. 2. cap. 3. Sanctam Annam unius Viri fuisse uxorem & unicæ prolis Matrem, Uxorem Ioachimi, Matrem Deiparæ, idque

Synopsis

Magabiu
D.
Iosephi
SV
an

idque multis probant, Christophorus à Castro lib. de Deipar. cap. 1. Baronius in Apparatu ad Annales cap. 46. & seq. Suarez part. 3. quæst. 28. art. 1. disp. 5. sect. 4. & innumeri alii. Et confirmatur auctoritate Patrum Sancti Ioannis Damasceni orat. 1. de Nativit. Virgin. ubi ait: *Te unigenitam & primogenitam hodierno die ex sterili Matre produxist.* Eusebii Emisleni homil. in Nativ. Mariæ. *Maria, inquit, nec fratres habuit nec habuisse legitur.* Euthimii in cap. 19. Ioan. ad illa verba vers. 25. *Stabant autem juxta Crucem IESU Mater ejus & Soror Matris ejus Maria Cleopha.* *Unigenita, inquit, erat Dei Mater: Moris autem erat apud Hebraeos fratrum quoque uxores appellare sorores propter virorum fraternitatem: Ioseph quidem & Cleophas, viri Deiparæ & alterius Mariæ (idest Cleophae) naturâ fratres erant, ipsæ autem eorum uxores affinitate sorores.* Idem quoque docet Theophilactus in eundem locum. Et certè si cum in Divinis Scripturis fratres & sorores nominari inveniuntur, inquit Baronius, velint hi germanas intelligere, in portentosos eos labi errores necesse est, cum apud Matthæum & Marcum Christi sorores & fratres nominentur, quos quidem nullus unquam Catholicus ex Deiparâ Virgine natos (cum sit horrendum nefas vel cogitare) præsumpserit.

XLIV. Confirmatur idem ex Sanctis Patribus, Gregorio Nysseno serm. de Christi Nativit. Damasceno orat. 2. & 3. de Nativit. Virg. Andræâ Cretenfi Encom. 1. de dormit. Virg. Germano serm. de oblat. Mariæ in templo. Epiphonio orat. de laudib. Mariæ, S. Thomâ in 1. ad Galatas lect. 5. Metaphraste de vitâ Virg. Nicephoro lib. 1. histor. cap. 7. Cedreno in Compend. histor. Ildephonso serm. de Nativit. Deipar. qui omnes cum asserant S. Annam in senectute concepisse Mariam, sequitur non credidisse adeo fuisse avidam matrimonii, ut iterum iterumque in eâ ætate, præsuppositisq; præsupponendis nupsisset.

XLV. Confirmatur iterum, quia S. Anna per Virginis natalem veteris acceperat Testamenti benedictionem, nec quidquam cogebat ut post fœmineam

fœbolem tentaret nova connubia, ut masculus nasceretur. Quis autem credat nihil ad hoc cogente, & præterea impediente senectute, adeo fuisse incontinentem aut levem Annam sanctissimam fœminam, ut ad secundum & tertium thalamum inhiarit.

Igitur dicendum hos quatuor, Iacobum, Iosephum, Iudam & Simonem seu Simeonem non fuisse propriè fratres Christi, nec etiam ex D. Iosepho, aut Sanctâ Annâ progenitos, sed dici fratres idest consanguineos phrasi Hebræis familiari, & ut expressius loquamur fuisse filios præfati Cleophae fratris D. Iosephi, & istius quæ dicitur Maria Cleophae & Soror Matris IESU, quæ unâ cum ipsa stabat juxta Crucem IESU.

Nam constat istos quatuor fuisse fratres, & quidem de Iacobo Minore & Ioseph patet ex Marci cap. 15. vers. 4. ubi assignatur una utriusque Mater: patet etiam de Iuda, quia hic initio epistolæ suæ vocat se fratrem Iacobi, intellige hujus, idest Minoris: quare ergo Simonem sive Simeonem illis admixtū ab Evangelistis Matth. c. 13. & Marc. c. 6. ab illis separaremus? Atqui patet ex dictis hic supra num. 39. Simeonem fuisse filium Cleophae, ergo dicuntur fratres Christi quia fuerunt nepotes D. Iosephi, nimirum filii Cleophae fratris Ioseph. Nec refert quod iste Iacobus minor dicatur Alphæi, idest filius, quia Cleophas utroque nomine nuncupatus est.

Negat tamen Baronius in apparatu ad Annales eandem fuisse Mariam quæ dicitur Cleophae Ioan. c. 19. v. 35. & illam quæ dicitur Iacobi & Ioseph mater Matth. c. 27. v. 35. eò quod hanc Mariam Iacobi & Ioseph matrem à longè stantem & aspicientem cum aliis mulieribus, tradant Matthæus c. 27. & Marcus c. 15. Ioannes verò c. 19. de Mariâ Cleophae sorore Matris IESU loquens, eam statuit cum Matre Iesu stantem juxta crucem Iesu: sed non animadvertit Baronius, quod iisdem locis Matthæi & Marci Maria Magdalena dicitur etiam stetisse & aspexisse à longè, & tamen Ioannes eodem etiam capite dicit, *Stabant juxta Crucem IESU Mater ejus soror Matris ejus Maria Cleopha*

Et Maria Magdalena. Quod ergo respondebit Baronius, ut hæc duo quæ putat diversa conciliet pro Maria Magdalena, hoc ego Baronio reponam pro Mariâ Cleophæ.

XLIX. Pro Coronide nescio an non possum dicere ad commendationem sanctissimi nostri Patriarchæ D. Iosephi, quod omnes illi ejus propinqui propter illius considerationem à Deo eam quæ præditi fuerunt sanctitatis prærogativam acceperint, eodem modo proportionem servatâ quo docent auctores & inter eos Victor Serm. de Purificat. Parentes & propinquos Beatæ Virginis propter ipsam, gratias accepisse quas aliâs accepturi non erant. Non quod ego existimem carnem vel sanguinem posse mereri sanctitatem aut esse dispositionem ad illam; absit hoc à me, sed quod Christus Dominus occasionem accepit ob amorem dilectissimi Patris sui Iosephi ejus cognationi benefaciendi, eamque propter illius considerationem gratis præveniendi; cum quibus ad eum quem adepti sunt sanctitatis gradum pervenire.

L. Nec hoc (ut ramen arbitrator) temerè dictum: confirmor in hac opinione meâ exemplo quod occurrit in Scripturâ Tobie cap. 13. ubi in gratiam viri istius Sancti, quorquot filii & cognati tunc erant & fuerunt longo post tempore justii, Deoque ac hominibus charissimii extiterunt & extitisse pronunciantur, sic enim ibi Scriptura: *Tobias abscessit ex Ninive cum uxore sua, & filiis & filiorum filiis, & reversus est ad sacros suos, invenitq. eos incolumes, in senectute bonâ, & curam eorum gessit, & ipse clausit oculos eorum, & omnem hereditatem domus Raquelis ipse percepit, viditq. quintam generationem filios filiorum suorum, & completis annis nonaginta novem in timore Domini cum gaudio sepelierunt eum, Deinde addit statim quod sequitur. Omnis autem cognatio ejus, & omnis generatio ejus, in bonâ vitâ & in sanctâ conversatione permansit, ita ut accepti essent tam Deo quam hominibus, & cunctis habitantibus in terrâ.*

LI. Quare non debet videri durum quod dico in gratiam D. Iosephi, qui non Tobie solum, sed etiam omnium

hominum merita apud Christum filium suum superavit, quod gratiam ad cognatos suos ut Tobias transmittere potuerit, seu potius quod illâ Christus intuitu quod ejus cognati erant concesserit, cum illud fecerit non tantum generationi Tobie, sed etiam cognationi intuitu ejus.

CAPUT XV.

De Nomine Sanctissimi Patriarchæ, quod est Ioseph.

Nemo negaverit, ut credo, omnes semper in eo convenisse nationes, ut filiis suis nomina imposturi, præclarum aliquod, & non nisi faulsi ominis eligerent; & hoc quantum consequi possum duplici sine: primò, quidem ut filii hæc ratione admonerentur, & quando ad ætatem pervenissent intelligerent, spem de eorum probitate conceptam, ut eam studiis suis implere satagerent. Secundò, ut hoc pacto in eis desiderium excitarent, & adderent animum non minora pro virtute & honore gerendi, quam fecerant illi qui ante eos idem gestaverant nomen, & quorum recordatione istud eis nomen erat impostum: inde tot Alexandri, tot Aristobuli, tot Constantini, tot Theodosii, tot Chrysostomi, inde etiam Sanctissimo Patriarchæ nostro nomen Iosephi.

Neque id cuiquam mirum videatur quando etiam turpissimi turpia habere nomina semper abhorruerint: Hinc apud D. Augustinum, lib. de Hæresibus cap. 42. & lib. 18. contra Faustum c. 22. Impii Manichæi & hæretici terticimi considerantes vocabulum *Manian*, ex quo nomen Manichæi, manifestè significare stultitiam seu ineptiam, addiderunt ad nomen suum, alteram litteram N. & pro *Manichæi* quod sonabat *manian* seu stultitiam fundentem ex ore, hoc est puram cæli doctrinam, *Xho* enim Græcis *fundo* sonat.

Hinc etiam, ut mille alia his similia præteream, Luther apud Florimund-

Synopsis

Magist. D. Iosephi SV

mundum Raymundum lib. de Ortu hæref. c. 4. postquam infamem nominis sui *Ludder*, vel ut alii volunt *Luther*, quo primitus nuncupabatur, etymologiam advertisset, quorum primum irrisorem & furem denotat: alterum verò numerum bestiae Apocalypticae hoc est Antichristi 666. referebat, ut infortunatum illud infamis sui nominis præfagium evitaret & probum, vertit in *Luther*, quod linguâ Saxonica hominem purum significat.

IV. Quod si tantus fuit semper nomen delectus apud omnes, etiam apud turpes, non potest non esse laudabilis mos fidelium, apud quos invaluit non alia prolibus suis nomina imponendi, quam quæ Sanctorum quos sancta Ecclesia Religiosè veneratur sanctitate illustrata fuere: quare omnino impediendi nobiles & divites nonnulli, & damnandi cum illis eorum Presbyteri Curati, qui parvulis quos vel genuerunt vel sacro fonte expiant nomina gentilia Scipionis, Hannibalis, Assueri, &c. non sine scandalo imponunt, ac si jam apud nos Christianos major habenda esset ratio vanitatis, quam sanctitatis; virtutis militaris quam moralis, & omnino tollendus talis abusus contra receptam in Ecclesiâ & introductam per sacros Canones consuetudinem.

V. Porro nominum imponendorum causa & necessitas à pluralitate in specie profluxit. Cum enim verbi causâ in specie humana plura essent individua, hinc ut unus ab altero distingui posset, quod necessarium fuit ad vitanda in societate humanâ infinita incommoda, oportuit ut diversa diversis, idest huic unum, alteri nomen imponeretur alterum.

VI. Unde insignis Christi Martyr S. Attalus apud Eusebium lib. 5. hist. c. 5. tyranno suo per contemptum ab eo querenti quo nomine Deus ipse vocaretur, intrepidè & sapientissimè respondit. *Qui plures sunt nominibus discernuntur, at nobis Deus unus est, & ideo non indiget nomine.* Parem in modum Mercurius Trismegistus apud Lactantium lib. 1. instruit. cap. 6. Deum Anonymum esse pronuntiavit, idest sine nomine. Addit ipse Lactantius, *Deo igitur*

nomen non est, quia solus est, nec opus est proprio vocabulo, nisi cum discrimen exigit multitudo, ut unumquemque suâ notâ & appellatione designet, Deo autem quia semper unus est, proprium nomen est Deus.

Viderat id ante Sanctus Cyprianus lib. quod idola Dii non sint, & expresserat acutè his verbis. *Nomen Dei ne queras: Deus nomen est illi. illis vocabulis opus est ubi propriis appellationum insignibus multitudo dirimenda est: Deo qui solus est, Deus vocabulum totum est.* Fuit ergo pluralitas causâ imponendorum nominum ad distinguendum unum ab altero. Fontes verò ex quibus nomina desumuntur ex Sacra Scripturâ & apud populum Dei tres invenio.

Primo, enim nomen acceperunt ab aliquo eventu maximè feliciore, Sic Eva Genes. 4. primogenitum suum vocavit *Cain*, quod significat *possessum*, dicens, *possedi hominem per Deum.* Sic alterum vocavit *Seth*, quod sonat *positum*, dicens, *Posuit Deus semen aliud pro Abel quem occidit Cain.* Genes. cap. 4. v. 25. Sic qui natus est Saræ uxori Abrahæ filius dictus est *Isaac*, idest *risus*, à lætitiâ quæ post tantam sterilitatè ei & Abrahæ contigit accepto filio ex Dei oraculo & repromissione. Sic Moyses filium vocavit *Gersam* idest *Advenam*, dicens, *Advena fui in terra aliena.* Sic Anna uxor Elcanæ filium vocavit *Samuelem* ducto nomine à Divino præfenti beneficio. Nam Samuel idem est quod Author nativitatis ejus Deus, ut interpretantur Rabanus, Angelomus, Hugo Cardinalis, & Montanus in Elencho.

Secundò, solebant prolibus nomina imponi quæ ante Majores gestaverant ad Prædecessorum memoriam perennandam: hoc colligo ex Lucae cap. 1. Nam cum Elizabeth filium peperisset, Amici & propinqui volebant eum vocari nomine Patris sui Zachariam, Quibus respondens Mater dixit: *Neguaquam sed vocabitur Ioannes.* Ad quam iterum Amici. *Quia nemo est in cognatione tua qui vocatur hoc nomine.* Innuentes per hoc, hanc regulam & usum fuisse receptum, nec ab eo facile recedendum, ut observavit Tolcius & Maldonatus.

Tertiò, alium non minus celebrem nomi-

nominum fontem apud veteres Patriarchas frequentatum reperio, bonum scilicet omen ac presagium futurorum, cum ea liberis suis nomina imponebant quæ illis earum memoriam virtutum refricaret & ingereret, in quibus eos excellere quàm maximè volebant aut ominabantur & prælagiebant excelsuros. Sic Lamech vocavit filium suum Noe, quod significat *requiem*, dicens: *Iste consolabitur nos ab operibus & laboribus manuum nostrarum.* Genes. cap. 5. Hinc D. Chrysostomus homil. 21. in Genesim recensitis Patriarchis qui ea filiis nomina imponebant quibus non tam de Avità nobilitate quam de exercendâ pietate admonerentur subnectit, *A principio erudiebant pueros, qui ipsis nascebantur, admonentes appellationibus quas ipsi imposuerant ut virtutem exercerent.* Sic Michæas, Abdias, Zacharias, cæteraquæ his similia nomina liberis à parentibus ex virtutum vocabulis imposita: sic D. Hieronymus in præmio in Michæam dicit votiva apud nos poni vocabula, v. g. Victoris, Pii, Casti, Probi, Modesti, quasi ob virtutis auspiciam.

XI. Unum ex præclarioribus nominibus eorum qui Sanctissimum Christi Patrem præcesserant, est nomen Patriarchæ Joseph filii Jacob ex Rachele tot nominibus illustris. Hebraice dicitur *Iehoseph*, sed contrahendo dicitur *Ioseph*, quemadmodum pro Iehoiachim dicunt Joachim, pro Jehouda dicunt Jouda, fortè propterea quod nomina ista abundarent litteris quibus componebatur nomen ineffabile Dei Tetragrammaton *Iehovah*: Cum enim Judæi istud nomen *Iehovah* ineffabile esse dicerent, & ideò ob reverentiam non nisi rarissimè illud pronuntiarent, potuit contigisse quod cum valdè supersticiosi essent Culicem excolentes, & Camelum deglutientes, ut propter istam causam nomina illa quæ litteris istius ineffabilis nominis abundabant contraxerint, quæ conjectura est plurimum Authorum, & de qua syncope aliquid tetigimus in superioribus.

XII. Sed quidquid sit de hoc more Judæorum, dico mihi videri Sanctissimum Patriarcham nostrum octavo die quando ut filius verus Abraham circumcisus

est, nomen istud præclarum *Ioseph*, & nescio qua suavitate perfusum (quod etiam cupierim & suaverim à Parentibus filiis suis in baptismo imponi) ex triplici illo fonte omninò sortitum fuisse.

Vocatus est enim primò Joseph, & ut arbitror præcipuè ab eventu fœlici. Hoc mihi videtur ita probabile ut credam neminem qui meam circa hoc mentem ponderarit illud negaturum. Joseph siquidem significat augmentum, sive addat mihi Dominus, primus enim qui vocatus est hoc nomine, sic dicitur quod Matri Rachele naturaliter sterili, quæ non nisi adoptivos ex ancillâ suâ genitos habebat filios præter spem additus sit. Eodem ergo modo cum Heli ex serie esset defunctus, Iacob ejus frater uterinus ex serie Salomonis superstes ei semen suscitavit ex lege Deuteronomii cap. 25. scilicet nostrum Joseph ut diximus supra. Cum ergo quod huic Heli natura negaverat, matri lex addiderit, nonne verisimile est filium sic à lege vel potius à Domino legis conditore additum propterea *Ioseph*, dictum, quod interpretatur *addat mihi Dominus*.

Potuerunt secundò Parentes istud nomen imponentes secundariò, attendisse ad majores, qui nomen istud gestaverant, ad conservandam scilicet eorum memoriam, & ut ille grandior effectus eorum in se virtutes quodammodò resuscitaret.

Quatuor invenio in Majoribus Sanctissimi Patriarchæ nostri hujus nominis. Tres in lineâ rectâ in Genealogia apud Lucam c. 3. sed hos legales utpotè Progenitores Patris sui legalis Heli. Primus est Pater Janne & filius Mathatiz: Secundus est Pater Semæ & filius Judæ. Tertius est Pater Judæ & filius Jonæ. Vide Genealogiam apud Lucam, De his nihil habemus memorabile. Quartus est quidem naturalis sed in lineâ collateralis scilicet Joseph ille filius Jacobi ex Rachele, qui fuit frater Judæ Patris Pharez & Zaram, à quo rectâ lineâ noster descendit, & qui fuit omnium primus hoc nomine insignis. Cujus mores noster de quo hic non tantum

Q

tum

Synopsis

Magnificat

D.

Iosephi

SV

an

tum imitatus est, sed in tantum superavit, ut iste quantumvis magnus & mirabilis seculis antiquioribus, nostri tamen tantum figura fuerit: adeoq; noster istum tantum excedat, quantum veritas picturam, corpus suam umbram: ut si primus fuit prior tempore, noster sit prior meritis & dignitate. *Quis & quantum homo fuerit Beatus Ioseph vis scire? inquit D. Bernardus hom. super Missus est. Coniice ex appellatione, qua Pater Dei dicitur: Etus est & creditus: Coniice ex proprio vocabulo, quod augmentum non dubites interpretari: & memento magni illius quondam Patriarchae venditi in Aegypto, & scito ipsius istum non solum vocabulum fuisse sortitum, sed castimoniam fuisse adeptum, innocentiam affectum & gratiam. Adde longè superasse, ut patet ex dictis, & amplius patebit ex dicendis.*

XVI. Tertio, tandem etiam boni ominis fuit & presagii in Sanctissimo Patriarcha praeclari ac suavissimi Nominis *Ioseph* impositio. Equidem ei non nisi coelitus inditum quis dubitet? & Deo saltem nomen istud potius quam aliud quodcumque inspirante, si non revelante. Quod non facile asseruerim, tum quia de hoc non constat, & incerta non profero, tum quia minimè necessarium, cum non minus efficaciter Deus per inspirationem internam in secreto agere possit & soleat, quam in aperto per revelationem externam.

XVII. Bonum nomen, bonum omen, nulla decrementa novit, semper in virtutibus crevit, semper & ubique in illis adolevit, adeo ut etiam inter malos fieret semper melior: scire Herodes potuit, non potuit à virtutum progressu illum remorari. In Aegypto diu fuit ubi iniquitas sedem fixerat, ibi quoque à sanctitate non abiit, quin eam ipsis etiam inhalavit Aegyptiis. Richardus à S. Victore de primo Iosepho Aegypti Pro-Rege, vim nominis eius expendens, ita scribit. *Hic est igitur ille Ioseph qui à Patre plus ceteris diligitur, qui non solum cum crescentibus virtutibus crescere, cum proficientibus virtutibus proficere, verum etiam ex fratrum defectu ad profectum tendere, & ex aliorum detrimentis prudentia lucra acquirere, quare merito Ioseph, id est augmentum, & filius accrescens, à patre vocatur. Ut ille*

umbra fuit nostri Iosephi tantum, sic perfectius omnino hæc omnia noster habuit. Ioseph dictus est, Iosephum se præbuit, virtutibus enim semper crevit, sanctior semper evasit, & inter malos etiam impiosque majora semper exhibuit incrementa virtutis. Hinc Albertus Magnus super *Missus est. Proprietas nominis ac significatio quae incrementum sonat, ipsi optimè congruit, qui per hanc dispositionem quantum ad se ipsam, & quantum ad proximum, & quantum ad Deum sublimatus fuit, videlicet virtutum augmentatione, fama celebritate, hominis Dei reverentia & dilectione, & Matris Dei familiaritate.* Et Simon de Cassia lib. 2. de Virg. Mariâ cap. 1. *Ioseph nomen eius cui sponsata erat Virgo, nomen augmenti erat, virginali sponso sibi congruum, magisq; mysterio, quoniam omnia erant augmentanda per gratiam, & mundi detrimenta iam ad incrementa revolvebantur.*

Cardinalis Toletus super cap. 1. XVIII.
Lucæ ad illa verba, *Cui nomen erat Ioseph.* Postquam dixerat cum D. Bernardo nomen *Ioseph* augmentum significare, sic ait: Ad hanc significationem alludens Jacob Genes. c. 49 quando filio suo Ioseph benedixit, sic locutus est: *Filius accrescens, Ioseph filius accrescens;* quasi diceret, verè d' fili Ioseph: auctus es & accrevisti sicut nomen tuum significat; nam excelluisti, & in dignitatem proventus es tantam, ut fratrum tuorum sis supremus, & qui natu penè ultimus eras, effectus sis primus honore. Hoc idem nomen Sponus Beatissimæ Virginis ex divino consilio sortitus est, ut potiori jure de eo dicere possimus *Vir accrescens Ioseph.* In tantam enim exaltatus est dignitatem, ut Matris Dei (cui inter puras creaturas sanctitate & dignitate nihil est æquale) meruerit esse verus Sponus, & unigeniti Fili Dei Paternuncupari. Quibus duobus privilegiis & titulis auctus est super omnes Patriarchas & Prophetas, qui ante eum fuerant: Quibus si adjungas quod quem Reges & Prophetæ desideraverunt videre & non viderunt, audire & non audierunt, ipse non solum vidit & audivit, sed in ulnis sæpè portavit, frequenter amplexus & osculatus est, per plures annos cibavit, vestivit, &

& paternis officiis ipsi ministravit, jure profecto hoc nomen adeptus videbitur. Si verò virtutem animi spectes non inferiorem aut æqualem illi Patriarchæ Filio Jacob, sed longè superiorem invenies. In illo enim Joseph castitas mirificè commendatur, qui ut refertur Genes. cap. 39. Dominæ sollicitanti ad peccandum non solum non acquievit, sed etiam elegit potius iram Domini sui pati & peccator reputari, quàm crimen contra Deum committere: Verè magna castitas hæc est. At quis non admiretur nostrum Joseph, qui per plures annos cum Virgine pulcherimâ Sponsâ suâ ita cõverlatus est, ut tamen neque ullo verbo, neque cogitatione, neque motu interiori, qui minùs cum summa puritate conveniret, quique solet in sanctissimis Viris ex aliquâ levi causâ surrepere fuerit inquinatus. Hæc Cardinalis Toletus.

XIX. Non fuit ergò in D. Josepho nostro magniſtius nominis *IOSEPH* umbra, sed veritas; nec nomen vacuum aut inane portavit: Cœlitus siquidem inditum nomen suâ omninò significatione, & quantum impleri poruit, implevit, & incomparabiliter meliùs quàm ille cui primò impositum fuit.

XX. Et verò nomen *Joseph*, ut diximus, quod & omnibus satis notum est, Augmentum significat, & ad illud alludens Jacob antiqui Josephi Pater, dum ei moriens benediceret, dixit: *Filius accrescens Joseph, filius accrescens*, Genes. cap. 49. quâ verborum geminatione duo insinuare voluit.

XXI. Primò, magnitudinem futuri ejus augmenti, habet enim emphasim magnam illa geminatio, nec eâ phrasi solet uti Scriptura nisi ad significandam rei magnitudinem cum immobilitate Decreti Divini eadem super re: Ergò Jacob eâ phrasi utens, dum prædicit incrementum filii sui, non solum significat firmitatem prædictionis suæ propter certitudinem divinæ voluntatis, sed etiam excitat admirationem, quod scilicet illius augmentum tantum sit futurum, ut eum verba quibus dignè exprimi possit non inveniatur, illud per repetitionem illam exprimere coactus sit, & admi-

rationi relinquere. Et certè nonne admirabile est cum per tot adversa & contraria ad tantum gloriæ gradum ascendisse? Nonne inquam admirabile eum ex tantâ contemptibilitate, ex servitute, ex carcere, ad tantum, & quidem in terrâ alienâ fastigium assurrexisse, ut in Regno Pharaonis Princeps, Principes omnes sub se, Regem solum supra se videret?

Sed videri posset hoc non ita convenire Sanctissimo Patriarchæ nostro, qui potius visus est decreſcere, quàm accrescere: hic enim cum esset ut diximus de domo & de familiâ Regiâ Davidis, immò Regni hæres, ad eam redactus est inopiam & vilitatem, ut arte fabrilis panem sibi modicæque familiæ suæ comparare debuerit, à seipso ad malleum projectus.

XXII. Et quidem si de fortunæ bonis agitur, hic noster Joseph non tam accrescens & fructificans dici potest quàm decreſcens. Sed hæc bona, umbra sunt tantum verorum bonorum: vera bona sunt quæ animum ornant & ditant, gratia scilicet, sapientia, virtus, sanctitas. Creverit ergo in bonis fortunæ ad stuporem primus Josephus, decreverit è contra in iisdem etiam ad stuporem secundus; partim est hoc, crevit hic in gratiâ, virtutibus, & cæteris veris bonis longè mirabilius, quàm ille antiquus in inanibus illis: siquidem ex imo inter homines, ex fabro, inquam, lignario ita ascendit & evectus est, ut inter Cœlites Principatum teneat, constitutus in ordine unionis hypostatica.

XXIII. Secundò, insinuare voluit Jacob per geminationem verborum quæ augmentum filii sui antiqui Josephi significabat, quod hic antiquus Joseph dupliciter augendus erat, Primò in seipso. Secundò, in progenie ac posteritate. In se, quia à servitute & furcâ, ut ita loquar, evectus est ad Principatum non modò fratrum suorum, sed etiam totius Ægypti. In suâ progenie, quippe quæ duas numerosissimas Tribus, Tribum dico Manasse & Tribum Ephraim complexura erat, quarum postrema sola Regnum aliquando super decem alias Tribus possessura erat; ut patet ex divisione Regni Salomonici.

Synopsis

magnitudo
D.
Josephi
RV
am

monici in filio suo Roboam ex Scriptura. Sed hæc temporalia sunt & caduca. Auctus est autem noster verè dupliciter in seipso, quia provectus est ad sanctitatem per maximam & tantam, ut Principatum teneat inter omnes post sponsam suam, sublimis residens supra Cœligenas Ætheris omnes. Auctus est secundò & in prole sua, quippe filium Deum & hominem accepit, lapidem illum angularem, qui duos in se populos, Judæos & Gentiles, ut lapis angularis duos parietes, in se copulavit.

XXV. Sed restant consideranda duo aut tria verba que Jacob Patriarcha loquens de filio suo addidit ad præcedentia, hæc enim non parùm faciunt ad rem nostram: Ergo Jacob ad præcedentia illa *filius accrescens Ioseph filius accrescens*, addit, & *decorus aspectu*, sed hæc secundum versionem nostram latinam: at hæbreæ habet loco istorum *super*, vel, *juxta fontem*, vel ut alii legunt *juxta oculum*: ita ut hæc verba cum præcedentibus conjungantur, & cum illis unicam faciant sententiam non duas, ut faciunt secundum latinam: Atque aded significant Ioseph auctum iri ad instar arboris plantatæ juxta fluentia aquarum, vel juxta oculum. Vide Interpretes.

XXVI. An hoc ita quadret in antiquum Iosephum hic non disputo, sed omninò convenire Sanctissimo Patriarchæ nostro, cujus ille tantum figura fuit, & ad quem tanquam ad figuratum Patriarcha certò certius extendit oculum Propheticum, nullum potest esse dubium: hic enim verè crevit juxta fontem, vel juxta oculum: Nonne enim infans ille, cujus ipse Pater Cœlitus factus est, quem amplexabatur, cujus pedes sæpè osculabatur, juxta quem sedebat, dormiebat, vigilabat, laborabat, omnium erat fons uberrimus bonorum? quid mirum ergo si ut arbor, juxta tantum fontem & creverit & fructificavit tam admirabiliter? Et si Sol oculum dicitur mundi, & ad ejus præsentiam terra aded dives est, tot producit herbas, fructus, metalla, &c? Nonne Christus est mundi Sol spiritua- lis? *Sol iustitiæ Christus Deus noster*: nonne illi Christi oculi quando in ali-

quem figuntur, cum spiritualibus cumulant divitiis? quàm benè ergo iterum Ioseph noster est & dicitur *filius fructifer vel crescens juxta oculum*.

Quod si velis nomen Ioseph, significare *Addat mihi Dominus*, juxta dictum Rachelis Genes. cap. 30. hoc iterum maxime congruit Sanctissimo Patriarchæ, Mariæ sponso, cui additum est omninò & Privilegium concessum quale nulli alteri, inquit Oforius tom. 3. Conc. 1. de S. Iosepho, sed quid est quod D. Iosepho additum? Audi. Omni homini generanti filium aliquid Deus addit: Etenim si eum omninò solum sine Deo generare, nec ipse aliquid adderet, non nasceretur filius rationis capax: Anima enim, per quam fit homo rationis capax, de potentiâ materiæ educi non potest. Brutum ergo omninò generat filium: ut verò generetur homo, oportet ut Deus, superaddat aliquid (animam scilicet rationalem quam creat) positis dispositionibus, ex pacto naturali quocum agentibus concurrat: Ecce primam ut ita dicam additionem, quam Deus efficit cum omni homine. Quando verò Parentes sunt steriles ut Pater D. Joannis Baptistæ, ut Sara uxor Abrahamæ, non solum tunc Deus addit animam, sed insuper aliquam virtutem ut possint per ipsam parentes ponere dispositiones requisitas, quas non poterant per naturam: Sed in Christi generatione, ut posset D. Iosephus esse illius Pater, à Deo additum est adhuc aliud, præter quod nihil amplius addi potest, creavit enim animam Christi, insuper omne quod opere viri efficiendum erat Spiritus Sanctus implevit: Et tamen Spiritus Sanctus nomen Patris sibi non usurpat, sed illud Divo cedit Iosepho: in hæc ergo generatione D. Iosepho superadditum est à Deo omne quod superaddi poterat, ut posset esse verè Pater ejusdem filii, qui est & Dei: Quare meritò nomen ejus est *Ioseph*, id est *addat mihi Dominus*.

Finio hanc materiam per ea que observavit satis curiosè Doctissimus Homiliographus P. Joannes Carthagena ex ordine Minorum tom. 4. de Sacra. Arcan. de Iosepho lib. 18. homil.

hōmil. Magna & ult. §. 2. non sine magna & peculiari Dei providentiā factum quod nullus hujus nominis Ioseph appellatione fuerit cooptatus vel admittus ad Apostolatū : constat enim Actor. cap. 1. quod Apostoli agentes de substituendo in locum proditoris altero : Statuerunt duos, Ioseph qui vocabatur Barnabas, qui cognominatus est iustus, & Matthiam : & quod per divinam sortem designatus est non Ioseph, sed Matthias ultimus ex illis duobus : dicitur enim dederunt sortes eis & cecidit fors super Matthiam, & annumeratus est cum undecim Apostolis. Ambo Ioseph scilicet & Matthias, erant Christi discipuli, ambo servi Dei, ambo probatæ virtutis, Ioseph tamen ab Apostolis primò nominatus : Statuerunt duos, Ioseph qui cognominatus est iustus, & Matthiam : Primo autem loco nominatus solet cæteris paribus præferri, ut habetur in 1. quoriet ff. de usufructu, & ex pluribus Juribus & Doctoribus resolvit Tiracuellus, lib. de iure Primogenitorum, Unde Divus Laurentius Iustinianus in Conc. Sancti Matthiæ Apostoli post medium dixit, Quis non prætulisset ex his duobus Ioseph iustum cognomento & vita : & tamen aliter iudicavit Omnipotens, cuius iudicia ab humanis longè dissimilia sunt.

XXIX. Quod si dicas ex duobus propositis adhuc liberam esse alterutrius electionem. Respondeo primò, in primum tamen videbatur debuisse inclinare. Respondeo secundò, non in unius tantum Apostoli electione id contigisse, nam ut dicitur Actor c. 4. Barnabas, cum antea Ioseph nominaretur, vocatus ad Apostolatū nomine Barnabæ retento, Iosephi appellationem reliquit : sanè ni fallor hoc, ut singularitas & excellentia hujus nominis Ioseph in Beato solùm Iosepho Mariæ Sponto & Christi Patre vero effulgeret, vel ut ait P. Escobar tom. 3. lib. 2. tit. Maria nupta, sect. 1. Panegyri. observ. 11. num. 96. præmens Carthagenæ vestigia, Ne nomen Beati Iosephi Sponsi Deiparæ à fastigio supremæ dignitatis caderet.

XXX. Neque hoc mirè, ait enim Isidorus Iolanus 3. part. cap. 18. Sunt quatuor proprietates Apostolicæ dignita-

tis : Prima Annuntiatio Evangelii : E-
antes in mundum uniuersum predicare
 Evangelium omni Creature : Secunda
 Illuminatio. *Vos estis lux mundi* : Tertia
 Reconciliatio : *Quorum remisieritis*
peccata remittuntur eis : Quarta, per Spi-
 ritum sanctum locutio, *Non enim vos*
estis qui loquimini, sed Spiritus Patris
vestri qui loquitur in vobis : Hæ pro-
 prietates dignissimæ sunt, inquit Iolo-
 lanus ; quia sunt immediatè à Christo,
 & sub Christo, & propter Christum.
 Proprietates verò D. Iosephi fuere des-
 ponatio Reginæ Angelorum, nomen
 Patris Regis Angelorum, defensio Mes-
 siæ promissi in lege Iudæorum, educa-
 tio Salvatoris omnium : Et hæ proprie-
 tates sunt immediatè super Christum,
 ad Christum, & propter Christum. Quis
 quis ergo, idem addit author, ingenio
 polles rerum diuinarum præmissa veri-
 tate discurre, argue, conclude ab Apo-
 stolice comparatione Majestatis ad cæ-
 lestem Iosephi dignitatem, quanta sit
 illi præstita dignitas, sanctitudo ac vir-
 tutum inexplicabilis perfectio. Accede
 ad eorum altum & non deprimetur aut
 humilior erit apud te Majestas Apo-
 stolici culminis, sed exaltabitur Deus
 in latentibus donis Patris sui Iosephi.
 Quamobrem mens contemplationi
 dedita ingrediatur locum quem calamus
 refugit, intelligat animus quod
 verba exprimere declinant, admiretur
 ingenium quod scripta non attingunt,
 veneretur denique homo quod cælesti
 tectum gloriæ latet. Hæc Iolanus.

Ex quibus conclude si Deus tantis
 vel nudum Iosephi nostri nomen auxit
 prærogativis quāto magis ipsum ? Iu-
 te ergo quod D. Ambrosius de Sancta
 dixit Agnetæ Virgine & Martyræ lib. 1.
 de Virginit. hinc ipsi applico : *Quid dig-
 num de Deo loqui possumus, cuius ne no-
 men quidem vacuum est luce laudis?*

Quod si, ut ait Cassiodorus lib. 6. va-
 riar. cap. 7. *Grata sunt nomina quæ desig-
 nant actiones, ubi in vocabulo concluditur
 quod geritur*, conclude quā aptum,
 quā acceptabile, quā gratum, quā
 amabile sit suavissimum nomen San-
 ctissimi Patriarchæ nostri, de quo verè
 dici potest quod de Iosue Ecclesiastic.
 c. 46. v. 4. *Magnus fuit secundum nomen
 suum, maximus in salutem electorum Dei.*

Synopsis

Magnificat
 D.
 Iosephi
 SV
 III

XXXIII. Tu verò Christiane Lector, qui idem vel aliud quodcumque nomen præclarum gestas, & illum cuius gratiâ tibi impositum est non imitaris ut potes; Audi quod D. Hieronymus Epist. 100. Bonasium quemdam obtrectatorem arguens dicebat: *An idèd tibi bellus videris, quia fausto vocaris nomine? quasi non & Lucus idèd dicatur quod minimè luceat, & Parca quòd nequaquam parcant, & Eumenides Furiæ quod non sint benigne, & vulgò Ethyopes argentei minimè tales. Quare aures præbe bene monenti D. Chrysofomo, apud Sanctum de Avilâ Episcopum Placentinum in vitâ Eximii Patris Nostri Petri Corneio tom. 2. Theologiæ ejusdem Patris præfixa. Sumpsisti nomen ex meritis? Custodi, ut semper lateris veritate vocabuli: Nam cum omnis appellatio ad delineandas res videatur imposita, nimis absurdum est nomen alienum portare, & aliud dici quam possit in moribus inveniri.*

CAPUT XVI.

De Formâ & Pulchritudine
externâ D. Josephi.

I. **N**ON ineptè Tacitus in Julio Agricola. *Ut vultus hominum, ita simulachra vultus imbecilla ac mortalia sunt: formamentis aterna, quam tenere, & exprimere, non per alienam materiam & artem, sed tuis ipse moribus possis.* Hinc Seneca epist. 66. laudans Condiscipulum suum Claranum corpore quidem deformem, sed animo venustum & vigentem dixit in hoc viro, voluisse naturam ostendere posse ingenium fortissimum ac beatissimum sub qualibet cute latere. Nullo enim honestamento eget virtus, ipsa & magnum sibi decus est, & corpus suum consecrat. Ac deinde paucis interjectis subdit. *Potest ex casâ vir magnus exire, potest & ex deformi humiliq; corpusculo formosus animus ac magnus.* Quosdam itaque videtur mihi in hoc natura tales generare, ut approbet virtutem omni loco nasci. Si posset per se nudos edere animos fecisset, nunc quod amplius est facit: quosdam enim edit corporibus impeditos, sed nihilominus perumpentes obstantia: Claranus mihi videtur in

exemplar editus, ut scire possemus non deformitate corporis sedari animum sed pulchritudine animi ornari. Hæc ille.

Quæ quidem verissima existimo, & in eis optimè philosophatum censeo: ipsum tamen non approbo ibidem, ubi immeritò reprehendit Virgilium lib. 5. Æneid. dicentem:

Gratior est pulchro veniens è corpore virtus.

Quid enim ibi reprehendendum? nam et si possit esse virtus in deformi corpore, possit esse in vili & humili corpusculo formosus & celsus animus: Cum tamen celsus animus est in cello & formoso corpore, an non meliùs habitat? Certè nemo inficias ibit virtutis ac formæ societatem esse amabilem, accedente nescio quâ alteri ex alterius contubernio gratiâ & venustate.

Immo corporis deformitas morum arguit deformitatem juxta Rhafen Medicum lib. 2. ad Almanf. ubi ait: *Cujus facies est deformis vix potest habere bonos mores.* Non dicit absolute non posse, sed vix, idest, hoc difficilius & rarius contingere: & verè, nam ut inquit Galenus lib. 11. de usu part. *Natura membra componit prout moribus animi convenit.*

Sed quid contra Senecam nostris dimicamus armis qui seipsum enecat suis, ibidem enim quasi sui immemor excusans sui Clarani deformitatem, accusat naturam dicens, *quod in illo iniquè se gesserit, & talem animum, qualis erat Clarani, malè collocaverit.* Ergo si animum Clarani in corpore collocasset formosiori, justitiâ virtuti ejus fecisset, quod nimirum meliùs collocata, exinde non nihil decoris & splendoris, quem non habebat, accessisset, ergo ex Senecâ contra Senecam:

Gratior est pulchro veniens è corpore virtus.

Neque dicas, frons, oculi, vultus, persæpè mentiuntur: non id pernego; sed aio sapius longè verum dicere, & de indole ut plurimum pronunciare: Hinc Galenus librum integrum scripsit de mutuâ animi morum & corporis constructionis consequentione. Hinc etiam Aristoteles, Plato, Polemon, Hypocrates, Plinius, Aphrodisæus, Adamantius, & alii tot & tanta observarunt

varunt in lineamentis & Physiognomiâ, ad conjectandum explanandumque animum & ingenium hominum.

VI. Et nē in immensum abeam, cur amabo virtutes depingi solent sub specie speciosissimarum virginum? Cur in libro Canticorum adeo accuratè describitur totum corpus, forma tota Sacratissimæ Sponsæ? Neque enim ibi Spiritus Sanctus minùs exactus est & diligens in describendis Sponsæ lectissimæ partibus, membris, & lineamentis, quàm Plutarchus in depingendâ Alcibiadis pulchritudine, aut Xenophon in Cyri vultu, vel Homerus in Achillis, Patrocli, Hecubæ, & Andromachæ facie & corpore delineandis; aut Poëtæ in Veneris, Helenæ, Atalanta, Ariadnæ, Antiopæ, & reliquarum specie celebrandâ. Vin' scire occur hæc? Procul dubio ut intelligamus, ut objiciat Spiritus Sanctus, latentem Sponsæ suæ intrinsicam virtutem & dignitatem ab exteriori istâ vultus & corporis specie & dignoscendam. Quæ cum ita sint non erit omninò inutilis labor, quem hîc impendam, ut exteriorem corporis D. Josephi pulchritudinem detegam.

VII. Porro non illam in D. Josepho laudo pulchritudinem, quæ præ se ferat lasciviam, molliem, nequitiam, quam D. Gregorius Nazianzenus in Carm & orat. 29 eleganter vocat, *Brevem gratiam temporis ut morbi ludibrium*, in quâ gloriari solent Adolescentuli, Compulti, Belluli; ut ille de quo Martialis: *Insigni formâ nequitiâq. puer*. Quo nomine Apollo, Narcissus, Nisus, Paris, Ganymedes, Hyppolitus, à profanis Scriptoribus laudari solent: sed pulchritudinem gravem, dignam, honestam, quæ consistit in integritate & proportionem membrorum & colorum, quam nec anni alterant, nec jejunia expungunt, nec labores obfuscant, nec vigiliæ corrumpunt, qualis fuit in Christo JESU Filio suo, qui in continuis laboribus vivens, jejunans, vigilans & orans, venustatem illam & elegantiam cutis non habebat, propter quod forsitan grandior ætate quàm verè erat judicabatur ab illis qui dicebant Joannis cap. 8. *Quinquaginta annos necdum habes?* quo tamen nonobstante semper fuit *Speciosus formâ præ*

flis hominum, ut dicitur Psalm. 44. vers. 3. Quæ verba de corporis pulchritudine intelligenda esse docent gravissimi Patres, D. Augustinus & Cassiodorus in illum locum, D. Bernardus serm. 1. de omnibus Sanctis, D. Chryostomus homil. 18. in Matth. D. Hieronymus epist. 60. ad Principiam, & alii innumerati.

VIII. Pro hæc pulchritudine corporis externâ D. Josephi illud imprimis statuere possumus, fuisse in illâ similem valdè Mariæ Sponsæ suæ, & in illâ habuisse aliquam proportionem cum Conjuge suâ, ne inepta foret conjugatio: undè dicendum quod quemadmodum illa superabat & superavit, nullo abnuente, in gratiâ vultus, in formâ & majestate corporis omnes quotquot fuerunt mulieres, sic etiam D. Josephus Sponsus ejus omnes viros. An enim ei qui tali Sponsæ à Deo preparatus est Sponsus quidquam deesse potuit quod faceret non tantum ad perfectionem, sed etiam quod ad ornamentum & corporis & animæ? An cogitare possumus Deum Matri suæ, de quâ Scriptura dicit: *Tota pulchra es Amica mea & macula non est in te*, conjunxisse Sponsum in quo aliquis defectus fuisset aut nævus inventus? aut qui gratiâ ullâ caruisset: id nunquam mihi veniet in mentem.

IX. De antiquo Josepho filio Jacob & Rachelis dicitur Genes. cap. 49. *Filius accrescens Joseph, filius accrescens & decorus aspectu; filia discurrerunt per muros*. In quæ verba sic Origenes: *Quando Joseph erat in Ægypto, cum mulieres sciebant quod transurus erat per callem, ponebant se ad fenestras, vel ascendeabant super muros ad contemplandam speciem ejus*. Quod si tanta fuit illius Josephi pulchritudo, quanta, amabo, fuit nostri? Certè existimo illum Ægypti Proregem tantâ pulchritudine præditum, & eam in Scripturâ commendatam, ut scilicet Spiritus Sanctus per hanc illam D. Josephi delinearet, nosque colligeremus quanta fuerit hæc, cum tanta fuerit illius qui solùm hujus umbra fuit.

X. De hæc D. Josephi mirabili pulchritudine & formositate D. Justinus Martyr contra Tryphon. Jud. & Lexicon Theologicum verbo *Joseph*. Gerson serm.

Synopsis

Magnificat

D.

Josephi

SV
an

ferm. de Nativit. Beata Maria, & in sua Iosephina, Author Summ. Margar. Confess. docent tantam fuisse, ut nullus post B. Virginem fuerit similior Christo: idem quoque docent Bernardinus Bustensis, Isidorus Isolanus, estque jam ut commune receptum.

XI. Cum Sorori Joannæ ab Angelis Ordinis Sanctæ Ursulæ Julioduni, vulgò *Loudun*, Moniali professæ, D. Iosephus ab eâ in morbo quo afflictabatur devotè invocatus apparuisset, eamque miraculo è sanasset, vehementer percupivit illa Iospitatoris sui imaginem juxta idæam illius, pro ut in visione illâ ei se exhibuerat, efformatis futurum enim ut eam intuentes in illius amores exardescerent, quod ipsi vehementer cordi erat: quare advocatis cum in sinem Pictoribus peritioribus, illis faciem, frontem, genas, oculos, supercilia, nasum, mentum, barbam, cæsiariem & cætera prout in visione observarat expressit, quam quantum ex ea assequi potuerunt imitari conati sunt: sed illa inter omnes ejus representatio excelluit quam eximius sculpsit *Huret* ex omnibus aliis simul collatis excerpit, ut miraculum sanationis & liberationis ejusdem monialis adumbraret: Quam imaginem cum hæc virgo Parisios transiens vidisset, asseruit teste R. P. Paulo Barry Jesuitâ cap. 2. lib. cui titulus est Gallicè, *La Devotion à Saint Ioseph*, illam valdè ei esse similem sub quâ Divus Iosephus ei apparuerat eam Iospitaturus, cuius propterea copiam exhibet præfatus P. Barry in fronte ejusdem libri. Sed cum illa gratiam vultus, & Majestatem staturæ tanti hominis non exhausserit, licitum erit Pictoribus ad illam addere quidquid voluerint. Et neque tunc ad veram ipsius pulchritudinem accederet, ut inquitur præfata monialis Religiosissima, opus enim fuit, in quod meliori pollice incubuit Deus: ut esset cum prædilectâ sponsâ suâ in arce rerum humanarum positum, quod omnibus suspiciendum proponeretur.

XII. Tandem omnibus ex causis pulchritudo hæc D. Iosepho accedere debuit: Primò, ex parte materiæ: de puro enim & detrectato Regum & Majo-

rum Nobilissimorum sanguine cretus fuit, unde corpus ejus puritatem & claritatem maximam mutuasse debuit: Quare Albertus Magnus super Missus est, & Divus Antoninus part. 4. tit. 15. cap. 10. 2. asserunt implicite in Evangelio D. Iosephi pulchritudinem commendari, in eo quod præcella ac Regia ejus nobilitas ac profapia prædicatur: solent enim nobiles saltem ordinariè esse aliis speciosiores & gratiosiores: Inerat ergo D. Iosepho species digna Imperio. Et quod Pacatus in Panegyri. ad Theodosium, hoc longè meliori titulo de nostro Iosepho dixerim: *Virtus tua meruit Imperium, sed virtuti addidit forma suffragium.*

Secundò à causâ formali, nam tam excellens anima, qualis fuit anima Divi Iosephi, perfectissimum corpus exigebat: nec ullo modo dubitandum quod Deus tantæ animæ dignum aptaverit & præparaverit receptaculum, tum ut esset proportio inter utramque portionem, inter receptaculum & receptum, ne de Sanctissimo Deiparæ Sponso, & Jesu Christi Domini nostri Patre vero ac legitimo dici posset quod de Galbâ Imperatore: *Ingensum Galbæ malè habitabat*, aut quod de Clarano hic supra num. 4. *In illo iniquè se natura gessit, & talem animum malè collocavit*: tum ut ipsa species corporis simulachrum esset mentis, figura expressa probitatis, cum hoc in tot aliis effecit Deus.

Tertiò à causâ efficiente, siquidem licet per viam naturalem quemadmodum cæteri genitus sit D. Iosephus, quia tamen nunquâ fuisset, ut docuimus supra tract. 1. prolud. 6. à n. 26. nisi Christus venturus fuisset, specialem sine dubio Deus in ejus productione adhibuit influxum: ac deinde cum nonnisi ex lege Deuteronomii (quæ propter ipsum principaliter ac primariò lata videtur, ut monuimus, tract. 1. prolud. 6. n. n. 32. & 33.) genitus sit, sequitur quod cum, ut dicit D. Petrus Chrysológus ferm. 88. de S. Ioanne Baptistâ, non tam concupiscentiæ voluptas quàm obedientiæ & virtutis amor ipsum creaverit, quod corpus sic elaboratum, sit magis corpus virtutis quam naturæ. Ut proinde de eo longè justius dici possit, quàm quod de D. Thomâ Aquinate Clemens

Clemens VI. Pontifex Maximus dixit in Sermone de illo. *Fuit exemplar virtutum omnium, earumque exempla erant membra ejus singula: in oculis ejus relucebat simplicitas, in vultu benignitas, in auribus humilitas, in gustu sobrietas, in lingua veritas, in odoratu suavitatis, in forma honestas, in visceribus pietas, in intellectu claritas, in affectu bonitas, in mente sanctitas, in corde caritas: sic ut species decoreque corporis fuerit effigies anime & imago virtutis.*

XV. Quarto à causâ finali: Nam primò D. Iosephus ab æterno prædestinatus est, ut esset sponsus Beatæ Virginis: Debit ergo huic par sponsus conjugari, scõdum enim esset mulieri venustissimæ hominem defectuosum copulare. Secundò, electus est non tantum ut esset Pater Christi verus ac legitimus, sed etiam ut reputaretur illius dum vixit Pater naturalis: sic quippe necessarium fuit ad tempus, ergo ut hic finis melius haberetur, & facilius Christus filius ejus existimaretur, debuit esse inter ipsum & Christum super omnes homines speciosum, aliqualem similitudo.

XVI. Ad stipulatur mihi Gerson Cancellarius Parisiensis in suâ Iosephinâ dicens:

Personas inter similes est nexus Amoris: De Iosephi est ratio suadet, sua quod facialis

Forma IESV forma similis reputanda fuisset:

Si non: quo pacto pater ejus creditus esset?

Qualiter omnimodo Matris servasset honorem

Disparitas vultus Prolis cum Patre putato?

Et alibi idem, Domino, inquit, nostro IESV Christo erat similis Ioseph in facie & in cæteris dispositionibus corporalibus: quod Deus esse voluit, quia nisi inter staturam & effigiem Christi & Ioseph fuisset similitudo, non esset reputatus à Iudeis ejus filius: & consequenter reputassent Beatam Virginem adulteram.

XVII. Roboratur hæc ratio ex juribus: in dubio enim cujus quis sit filius, illius putatur cujus faciem formamque re-

fert, sic defendunt Dynus l. 3. §. *Si duobus ff. de adimendis legatis*, Alberius l. *Septimo Mense ff. de statu hominum*. Iason & Doct. l. *Gallus ff. de liberis & Posthum.*

Facit etiam in hanc rem Doctissimus XVIII. P. Salmeron tom. 3. tract. 30. ubi sic ille, *Verè*, inquit, *IESVS Christus Iosephi ingenium ac proprietates referebat, quia similes effectus a causâ superiori & increata usque à secundâ producuntur*. Ubi hic Author manifestè insinuat Spiritum sanctum (cui peculi riter adtribuitur arca Christi Dei generatio in Mariæ Virginis utero) veluti Vicarias Iosephi vices egisse in Christi productione: & idcò cum secundum naturæ ordinem filius ex utero gignendus, Marti operâ procreandus sit; & Spiritus sanctus vi supernaturali operatus sit, quod vir erat naturaliter operaturus, produxit Christum, etsi non Iosephi imaginem, saltem valdè Iosepho similem, & in staturâ & in effigie, qualis secundum cursum naturæ futurus erat si eum Ioseph ipse produxisset: nam cum Deus aliquid naturale supernaturaliter producit, illud producit non ab simile ei quod natura producit quando ipsa operatur.

Denique eo nomine optimè mihi XIX. videtur posse commendari Beatissimi Viri eximia forma externa, quod eadem quæ fuerit in viâ, futura sit in Patriâ, quod in universum de beatis omnibus docent D. Augustinus lib. 22. de Civit. Dei cap. 19. & D. Anselmus lib. de Similitudinib. cap. 50. Quare ne quid suppleendum videretur in corpore D. Iosephi post resurrectionem, talem debuit hinc habuisse formam eternam, cui nihil ibi præter gloriæ dotes addendum superesset: Quanta ergo est species illius in Patriâ qui ibi unâ cum IESU & Mariâ unam constituit Hierarchiam? Et hæc de specie Divi Iosephi externâ & aliis ut fuit filius Davidis in esse naturali consideratus. Nunc ad tertium & ultimum Tractatum hujus primæ Partis transcamus, eundemque Davidis filium in esse supernaturali consideremus.

Synopsis

Magnificat

D.

Iosephi

SV